هٰذا دُعاءٌ نُزِّلَ فِی اَوَّلِ شَهْرِ ٱلصِّیامِ طُوبیٰ لِمَنْ یَدْعو بِهِ ٱللّٰهِ رَبَّهُ ٱلاَعْظَمَ ٱلْعَزیزَ ٱلْعَلاّمَ

سُبْحانَکَ ٱللّٰهُمَّ یا اِلٰهی اَسْئَلُکَ بِٱسْمِکَ ٱلْباقِی ٱلَّذِی بِهِ ٱسْتَبْقَتْ مَظاهِرُ اَمْرِکَ وَ بِٱسْمِکَ ٱلْکافِی ٱلَّذِی بِهِ ٱسْتَکْفَتْ مَظاهِرُ وَحْیِکَ وَ بِٱسْمِکَ ٱلْمُغْنِی ٱلَّذِی بِهِ ٱسْتَغْنَتْ مَشارِقُ ٱلْهامِکَ وَ بِٱسْمِکَ ٱلدّائِمِ ٱلَّذِی بِهِ ٱسْتَدامَتْ آیاتُ مَلَکُوتِکَ وَظُهُوراتُ جَبَرُوتِکَ وَ بِٱسْمِکَ ٱلْحَکِیمِ ٱلَّذِی بِهِ ٱسْتَحْکَمَتْ مَکامِنُ سَلْطَنَتِکَ وَ بِٱسْمِکَ ٱلرَّحِیمِ ٱلَّذِی بِهِ ٱسْتَرْحَمَتِ ٱلْمُمْکِناتُ وَ بِٱسْمِکَ ٱلْقادِرِ ٱلَّذِی بِهِ ٱسْتَقْدَرَتِ ٱلْمَوجُوداتُ وَبِٱسْمِکَ ٱلْعَلِیمُ ٱلَّذِی بِهِ ظَهَرَتْ مَظاهِرُ عِلْمِکَ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ بِٱسْمِکَ ٱلْغالِبِ ٱلَّذِی بِهِ ٱسْتَغْلَیْتَ کَلِمَتَکَ ٱلْعُلْیا عَلیٰ مَنْ فِی ٱلاَرْضِ وِ ٱلسَّماءِ بِاَنْ تُنْزِلَ عَلیٰ اَحِبّائِکَ مِنْ سَماءِ مَشِیَّتِکَ ما یَجْعَلُهُمْ اَغْنِیاءَ عَنْ دُونِکَ وَ مُنْقَطِعِینَ عَمَّنْ سِواکَ ثُمَّ اَنْزِلْ عَلَیْهِمْ ما یَجْعَلُهُمْ غالِبِینَ عَلیٰ اَعْدائِکَ ٱلَّذِینَ کَفَرُوا بِمَظْهَرِ ذاتِکَ وَ مَطْلَعِ آیاتِکَ وَ اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ وَ اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْعَزیزُ ٱلْحَکِیمُ فَیا اِلٰهی وَ سَیِّدِی وَ حَبِیبِی وَ غایَةَ اَمَلِی وَ مُنائِی لا تُبْعِدْ

مَنِ ٱسْتَقْرَبَ اِلَیْکَ وَ لا تَطْرُدْ مَنْ تَوَجَّهَ اِلی سٰاحَةِ عِزِّ فَرْدانِیَّتِکَ وَ بِساطِ قُدْسِ وَحْدانِیَّتِکَ ثُمَّ اَسْمِعْهُمْ ما یُطَیِّرُهُمْ فِی هَواءِ شَوقِکَ وَ ٱنْجِذابِکَ بِحَیْثُ یَجْعَلُهُمْ غافِلِینَ عَنْ دُونِکَ وَ ناطِقِینَ بِذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ فَوَعِزَّتِکَ مَنْ حُرِمَ عَنْ حَلاوَةِ ذِکْرِکَ اِنَّهُ مُنِعَ عَنْ کُلِّ ٱلْخَیْرِ وَ یَکُونُ ٱلْعَدَمُ خَیْراً لَهُ مِنْ وُجُودِهِ وَ ٱلْفَناءُ خَیْراً لَهُ مِنْ بَقائِهِ وَ اِنِّی وَ عِزَّتِکَ اَکُونُ مُتَحَیِّراً مِنَ ٱلَّذِینَ مَنَعُوا اَنْفُسَهُمْ عَنْ بَدائِعِ ذِکْرِکَ وَ ٱشْتَغَلُوا بِذِکْرِ دُونِکَ فَوَعِزَّتِکَ اِنَّ ٱلْجَنانَ وَ ما قُدِّرَ فِیها مِنْ بَدائِعِ نِعَمِکَ وَ آلائِکَ لا تُعادِلُ بِذِکْرِکَ مَرَّةً واحِدَةً عِنْدَ ٱلْعِبادِ ٱلَّذِینَ ذاقُوا حَلاوَةَ مُناجاتِکَ فَیا اِلٰهِی لا تَجْعَلْنِی مَمْنُوعاً عَنْهُ وَ لا مَحْرُوماً مِنْهُ ثُمَّ ٱسْئَلُکَ یا مَنْ بِیَدِکَ مَلَکُوتُ ٱلتَّقْدِیرِ بِاَنْ تُحَرِّکَنِی مِنْ اَرْیاحِ مَشِیَّتِکَ کَیْفَ تُرِیدُ لاُقْبِلَ بِما تُحِبُّ وَ تَرْضیٰ وَ اُعْرِضَ عَمّا تَکْرَهُهُ یا مَنْ بِیَدِکَ مَلَکُوتُ مُلْکِ ٱلآخِرَةِ وَ ٱلاُولیٰ لا اِلٰهَ اِلاّ اَنْتَ ٱلْعَزِیزُ ٱلْغالِبُ ٱلْمُقْتَدِرُ ٱلْمُسْتَعانُ. سُبْحانَکَ ٱللّٰهُمَّ یا اِلٰهِی کُلَّما یَخْطُرُ فِی قَلْبِی ذِکْرُکَ تَمْنَعُنِی سَطْوَتُکَ وَ ٱقْتِدارُکَ لاَنَّ ٱلذِّکْرَ بِنَفْسِهِ یَشْهَدُ بِاَنَّهُ غَیْرُ ٱلْمَذْکُورِ فَلَمّا ثَبَتَ ذٰلِکَ کَیْفَ یَرْتَقِی اِلَیْکَ ذِکْرِی وَ یَنْبَغِی لَکَ ثَنائِی بَلْ یَرْجِعُ اِلیٰ نَفْسِی وَ کَیْنُونَتِی اِذاً اَقَرُّ یا اِلٰهِی مِنَ ٱلشِّرْکِ اِلیٰ سُلْطانِ وَحْدَتِکَ

وَ اَدْعُوکَ بِاَنْ تَرْزُقَنِی کَاْسَ اَلْمُوَحِّدِینَ مِنْ بَرِیَّتِکَ وَ اَلْمُنْقَطِعِینَ مِنْ خَلْقِکَ اَلَّذِینَ یَرَوْنَ فِی کُلِّ شَیءٍ آیاتِ تَجَلِّیکَ وَ ظُهُوراتِ تَوحِیدِکَ و اَلَّذِینَ اَتَّخَذُوا لِنَفْسِکَ شَرِیکاً وَ اَقْتَرَنُوا خَلْقَکَ بِنَفْسِکَ اُولٰئِکَ ما عَرَفوا وَ ما فازُوا بِعِرْفانِکَ وَ کانُوا مِنْ اَبْعَدِ اَلْخَلْقِ عِنْدَکَ وَ اَغْفَلِهِمْ لَدُنْکَ سُبْحانَکَ مِنْ اَنْ تَقْتَرِنَ بِدونِکَ اَوْ تُذْکَرَ بِذِکْرِ ما سِواکَ لَمْ تَزَلْ کُنْتَ و لَمْ یَکُنْ مَعَکَ مِنْ شَیْءٍ وَ لاتَزالُ تَکُونُ بِمِثْلِ ما قَدْ کُنْتَ لَیْسَ لاَِحَدٍ اِلیٰ عِرْفانِ ذاتِکَ سَبِیلٌ کُلُّ اَلاَذْکارِ مِنْ اَیِّ نَفْسٍ کانَ تَرْجَعُ اِلی اَلْکَلِمَةِ اَلْعُلیا و اَلدُّرَّةِ اَلاَولیٰ اَلَّتِی هِیَ اَلْمَشِیَّةُ اَلاَوَّلِیَّةُ وَ اَلنُّقْطَةُ اَلْبِدْئِیَّةُ وَ اِنَّها هِیَ اَوَّلُ ظُهُورِکَ وَ اَوَّلُ تَجَلِّیکَ بَعَثْتَها بِنَفْسِها وَ تَجَلَّیْتَ عَلَیْها بِاَسْمِکَ اَلاَبْهیٰ اِذاً اَشْرَقَتِ اَلسَّمٰواتُ بِنُورِ مَعْرِفَتِکَ وَ اَلاَرَضُونَ بِضِیاءِ وَجْهِکَ وَ جَعَلْتَها مَبْدَأَ اَلْخَلْقِ وَ مُنْتَهاهُمْ وَ بِها فَصَّلْتَ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ بِها اَسْتَقَرَّ اَلْمُوَحِّدُونَ وَ فَزِعَ اَلْمُشْرِکُونَ مَنْ دَعاکَ بِها اِنَّهُ مِمَّنْ دَعاکَ بِنَفْسِکَ وَ مَنْ اَعْرَضَ اِنَّهُ ما دَعاکَ وَلَوْ یَدْعُوکَ بِدَوامِ سَلْطَنَتِکَ وَ بَقاءِ کَیْنُونَتِکَ فَیا اِلٰهی هَلْ مِنْ اَحَدٍ دَعاکَ بِها وَ ما دَعَوْتَهُ وَ هَلْ مِنْ نَفْسٍ اَقْبَلَتْ بِها اِلَیْکَ وَ ما اَقْبَلْتَ اِلَیْها وَ هَلْ فِی اَلْمُلْکِ مَنْ یَذْکُرُکَ بِها فِی اَرْضِکَ وَ ما ذَکَرْتَهُ

فِی سَمٰاءِ اَمْرِکَ لاٰ وَ عِزَّتِکَ لاَنَّ ذِکْرَکَ سَبَقَ کُلَّ شَیْءٍ کَمٰا اَنَّ رَحْمَتَکَ سَبَقَتِ ٱلاَشْیٰاءَ وَ لَولا ذِکْرُکَ مَنْ یَذْکُرُکَ وَ لَو لاٰ تعْرِیفُکَ نَفْسَکَ مَنْ یَعْرِفُکَ فَلَمّا سَبَقَ ذِکْرُکَ عِبٰادَکَ اِنَّهُمْ قٰامُوا عَلیٰ ذِکْرِکَ وَ ثَنٰائِکَ فَلَمّا عَرَّفْتَهُمْ مَنٰاهِجَ قُرْبِکَ وَ رِضٰائِکَ تَوَجَّهُوا مِنْ کُلِّ ٱلْجِهٰاتِ اِلیٰ شَطْرِ وَحْدانِیَّتِکَ وَ حَرَمِ عِزِّ فَرْدانِیَّتِکَ وَ لَمّا ٱلْقَیْتَهُمْ حُبَّکَ قٰاموا عَلیٰ نُصْرَةِ اَمْرِکَ وَ ٱنْجَذَبُوا مِنْ آیٰاتِ عِزِّ سَلْطَنَتِکَ وَ بَلَغُوا اِلیٰ مَقٰامٍ اَنْفَقُوا اَمْوالَهُمْ وَ اَنْفُسَهُمْ فِی سَبِیلِکَ فَوَعِزَّتِکَ یٰا مَحْبُوبَ ٱلْعالَمِینَ وَ یٰا مَقْصُودَ اَفْئِدَةِ ٱلْمُشْتٰاقِینَ وَ یٰا وَلَهَ صُدُورِ ٱلْمُخْلِصِینَ اِنِّی لَمّا شَرِبْتُ مِنْ کَاْسِ حُبِّکَ قُمْتُ عَلیٰ نُصْرَةِ اَمْرِکَ بِحَولِکَ وَ قُوَّتِکَ وَ ٱسْتَغْنَیْتُ بِهِ عَنْ حُبِّ مٰا سِواکَ وَ عَنْ ذِکْرِ مٰا دونِکَ طُوبیٰ لِمَنْ شَرِبَ مِنْهُ وَ سَرُعَ اِلیٰ مَنٰاهِجِ رِضٰائِکَ وَ سُبُلِ مَواهِبِکَ اِنَّهُ مِنْ اَغْنَیٰ ٱلْعِبٰادِ عِنْدَکَ وَ اَعْلاهُمْ لَدَیْکَ وَ اِنِّی قَدْ بَلَغْتُ یٰا اِلٰهِی فِی حُبِّکَ اِلیٰ مَقٰامٍ لاٰ اُحِبُّ اَنْ یُحِبَّکَ اَحَدٌ سِوائِی وَ مَنْ اَحَبَّکَ اِنَّهُ هُوَ اَنا لاٰسِوایَ اِنِّی قَدْ قَبِلْتُ حُبَّکَ کُلَّهُ وَ قَبِلْتُ ٱلرَّزایٰا فِی سَبِیلِکَ کُلَّهٰا فَیٰا لَیْتَ لاٰ یُحِبُّکَ اَحَدٌ دُونِی وَ لاٰ یَرِدُ ٱلْبَلایٰا فِی سَبِیلِکَ اِلاّ عَلیٰ نَفْسِی لاَنَّکَ قَدَّرْتَ لِمَنْ اَحَبَّکَ مِنَ ٱلْبَلایٰا مٰا لا عَدْلَ لَهٰا فِی عِلْمِکَ لِذاٰ یَکْرَهُونَهٰا اَکْثَرُ

عِبادِکَ حِفْظاً لِاَنفُسِهِمْ وَ اَمْوالِهِمْ اَنَا ٱلَّذی بِذِکْرِکَ ٱسْتَغْنَیْتُ عَنْ ذِکْرِ ٱلْخَلائِقِ اَجْمَعِینَ وَ فی حُبِّکَ قَبِلْتُ ضُرَّ ٱلْعالَمِینَ فَیا لَیْتَ ٱلْقَیْتَ عَلیٰ عِبادِکَ ما ٱلْقَیْتَنی وَ عَرَّفْتَهُمْ ما عَرَّفْتَنی طُوبیٰ لِمَنْ وَرَدَ عَلَیْهِ فی سَبیلِکَ سُیُوفُ ٱلْبَغْضاءِ مِنْ عِبادِکَ ٱلاشْقِیاءِ اِنَّ ٱلَّذینَهُمْ شَرِبُوا مِنْ کَأْسِ رَحْمَتِکَ وَ اِحْسانِکَ وَ آنَسُوا بِذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ اِنَّهُمْ لا تَشْغُلُهُمْ شُؤُناتُ ٱلدُّنْیا عَنِ ٱلتَّوَجُّهِ اِلَیْکَ وَ ٱلاِقْبالِ اِلیٰ وَجْهِکَ طُوبیٰ لِمَنْ آنَسَ بِکَ وَ ٱنْقَطَعَ عَنْ کُلِّ ٱلْوُجُودِ یا مَعْبُودَ ٱلْغَیْبِ وَ ٱلشُّهُودِ فَکَیْفَ اَذْکُرُ یا موجِدَ ٱلْبَهاءِ وَ مَقْصُودَ ٱلْبَهاءِ بَدائِعَ رَحْمَتِکَ ٱلَّتی سَبَقَنی وَظُهُوراتِ عِنایَتِکَ ٱلَّتی اَحاطَتْنی کُنْتُ راقِداً یا اِلٰهی عَلیٰ مَهْدِ ٱلْغَفْلَةِ وَ ٱلنِّسْیانِ وَ قَدْ مَرَّتْ عَلَیَّ نَفَحاتُ قَمیصِ ٱسْمِکَ ٱلرَّحْمٰنِ وَ اَیْقَظَتْنی عَنِ ٱلنَّومِ وَ ٱنْطَقَتْنی بِثَناءِ نَفْسِکَ بَیْنَ مَلاِ ٱلاَکْوانِ قُمْتُ وَ دَعَوتُ ٱلْکُلَّ اِلیٰ نَفْسِکَ ٱلْعَلِیِّ ٱلاَعْلیٰ. مِنْهُمْ مَنْ اَعْرَضَ عَنْکَ وَ کَفَرَ بِآیاتِکَ وَ ظُهوراتِکَ فی هٰذا ٱلظُّهُورِ ٱلَّذی اَظْهَرْتَ نَفْسَکَ بِٱسْمِکَ ٱلاَبْهیٰ وَ مِنْهُمْ مَنْ تَوَقَّفَ وَ قامَ بِٱلْمُحارَبَةِ بَعْدَ ٱلَّذی ما بَیَّنْتُ لَهُمْ ما عَلَّمْتَنی مِنْ عُلُومِکَ ٱلْمَکْنُونَةِ وَ ما اَظْهَرْتُ لَهُمْ ما عَرَّفْتَنی مِنْ اَسْرارِکَ ٱلْمَخْزُونَةِ وَ دَعَوتُهُمْ بِما نُزِّلَ فی ٱلْبَیانِ و عَرَّفْتُهُمْ ما اُمِروا

بِعِرْفٰانِهِ فِی اَلْواحِ قَضٰائِکَ وَ صَحٰائِفِ تَقْدِیرِکَ وَ بِذٰلِکَ فَزِعُوا وَ نٰاحُوا وَ اَعْرَضُوا و اَسْتَکْبَرُوا اِلاَّ اَلَّذِینَ بُعِثُوا مَرَّةً اُخْریٰ بِنَفَحٰاتِ آیٰاتِکَ اَلْکُبْریٰ فِی هٰذا اَلظُّهُورِ اَلَّذِی بِهِ اَنْفَطَرَتْ سَماواتُ اَلاَوْهٰامِ وَ کُسِرَتْ اَصْنٰامُ اَلاَنٰامِ بِقَضُدِ قُدْرَتِکَ یٰا مَنْ فِی قَبْضَةِ قُدْرَتِکَ جَبَرُوتُ اَلاَمْرِ وَ مَلَکوتُ اَلسَّماواتِ وَ اَلاَرَضِینَ اَیْ رَبِّ اَسْأَلُکَ بِأَسْمٰائِکَ اَلْحُسْنیٰ وَ صِفٰاتِکَ اَلْعُلْیٰا وَ بِاَسْمِکَ اَلَّذِی جَعَلْتَهُ قَیُّوماً عَلیٰ اَلاَسْمٰاءِ وَ مُهَیْمِناً عَلیٰ مَنْ فِی اَلاَرْضِ وَ اَلسَّمٰاءِ وَ بِهِ اَلَّفْتَ وَ فَرَّقْتَ وَ جَعَلْتَهُ فَصْلَ اَلْخِطٰابِ فِی اَلْمَبْدَاِ وَ اَلْمَآبِ بِاَنْ تَفْتَحَ عُیُونَ عِبٰادِکَ لِیَروکَ بِعَیْنِکَ وَ یَعْرِفُوکَ بِنَفْسِکَ وَ یُعْرِضُوا عَنِ اَلَّذِینَ کَفَروا بِکَ و بِسُلْطٰانِکَ وَ اَتَّخَذُوا لاَنْفُسِهِم رَباً سِواکَ وَ مَعْبُوداً دُونَکَ. اَیْ رَبِّ لا تَدَعَهُمْ بِاَنْفُسِهِمْ وَ اَهْوائِهِمْ خُذْ اَیٰادِیَهُمْ بِیَدِ قُدْرَتِکَ وَ فَضْلِکَ ثُمَّ اَحْفَظْهُمْ مِنْ شَرِّ عِبٰادِکَ اَلَّذِینَ یُوَسْوِسُونَ فِی صُدُورِ اَلنَّاسِ وَ یَمْنَعُونَهُمْ عَنْ شاطِیءِ بَحْرِ تَوحِیدِکَ وَ لُجَّةِ عِزِّ تَفْرِیدِکَ اَیْ رَبِّ نَوِّرْ اَبْصٰارَ اَلْعِبٰادِ بِنورِ مَعْرِفَتِکَ ثُمَّ اَشْرِبْهُمْ مِنَ اَلْکَوثَرِ اَلَّذِی مَنْ شَرِبَ مِنْهُ اَنْقَطَعَ عَنْ مَلَکُوتِ مُلْکِ اَلسَّمٰاواتِ وَ اَلاَرْضِ وَ تَوَجَّهَ بِکُلِّهِ اِلَیْکَ وَ اَسْتَظَلَّ فِی ظِلِّ اَسْمِکَ اَلاَبْهَی اَلَّذِی جَعَلْتَهُ سَیْفَ اَمْرِکَ بَیْنَ خَلْقِکَ وَ بِهِ فَصَّلْتَ بَیْنَ اَلْمُقَرَّبِینَ وَ

ٱلْمُبْعِدِينَ وَ ٱلنُّورِ وَ ٱلظُّلْمَةِ وَ ٱلسَّعِيدِ وَ ٱلشَّقِيِّ وَ مَظٰاهِرِ ٱلاِثْبٰاتِ وَ ٱلنَّفْيِ وَ ٱلَّذِی نُوِّرَ بَصَرُهُ بِنورِ ٱسْمِکَ ٱلاَعْظَمِ اِنَّهُ خُلِقَ مَرَّةً اُخْرىٰ وَ بُعِثَ بِاَمْرِکَ يٰا رَبَّ ٱلْعَرْشِ وَ ٱلثَّرىٰ وَ اِنَّهُ لَبَدِيعٌ فِی مَمْلَکَتِکَ وَ مُنْجَعِلٌ مِنْ نَفَحٰاتِ اَيّٰامِکَ وَ بِمٰا يَتَکَلَّمُ بِهِ فِی ذِکْرِکَ وَ ثَنٰائِکَ يَجْرِی عَلَيْهِ حُکْمُ ٱلْبِدْعِ وَ لَوْ يَتَکَلَّمُ بِمٰا ذُکِرْتَ بِهِ فِی اَزَلِ ٱلآزالِ وَ هٰذا شَاْنُ عِبٰادِکَ ٱلَّذِينَ خُلِقُوا مِنْ حَرَکَةِ قَلَمِکَ ٱلاَعْلىٰ فِی مَلَکوتِ ٱلاِنْشاءِ وَ مَعَ ذٰلِکَ عِبٰادُکَ ٱلاَشْقِياءُ يُنْکِرُونَ آيٰاتِکَ يٰا بَدِيعَ ٱلسَّمٰاواتِ وَ ٱلاَرْضِ وَ يَسْلِبُونَ حُکْمَ ٱلْبِدْعِ عَنْهٰا بَعْدَ ٱلَّذِی بِهٰا ثَبَتَ حُکْمُ ٱلْبِدْعِ لَو لاٰهٰا مٰا ظَهَرَ ٱلْبِدْعُ اِذاً اَبْکِی وَ يَبْکِی ٱلْقَلَمُ ثُمَّ ٱللَّوحُ لِضُرِّی وَ بِمٰا وَرَدَ عَلَیَّ مِنْ اَعْدائِکَ وَ کُلَّمٰا يَشْتَدُّ عَلَیَّ ٱلْبَلايٰا مِنْ هٰؤُلاءِ ٱلَّذِينَ کَفَرُوا بِآيٰاتِکَ ٱلْکُبْرىٰ اَنْظُرُ اِلىٰ مَواهِبِکَ ٱلَّتِی ٱخْتَصَصْتَنِی بِهٰا بِحَيْثُ جَعَلْتَنِی وَ مٰا يَظْهَرُ مِنِّی مِنَ ٱلْقِيامِ وَ ٱلْقُعُودِ وَ ٱلْمَشْیِ وَ ٱلرُّقُودِ ذِکْرَکَ بَيْنَ بَرِيَّتِکَ وَ ثَنٰائَکَ بَيْنَ عِبادِکَ وَ جَعَلْتَ کُلَّها ذِکْراً واحِداً مِنْ عِنْدِکَ فَلَکَ ٱلْحَمْدُ يٰا اِلٰهِی عَلىٰ هٰذِهِ ٱلْمَوهَبَةِ ٱلکُبْرىٰ وَ ٱلْعَطِيَّةِ ٱلْعُظْمىٰ اَسْاَلُکَ يٰا اِلٰهِی وَ سَيِّدِی بِاَنْ تُقَدِّرَ لِعِبٰادِکَ مٰا قَدَّرْتَهُ لِی وَ لاٰ تُفَرِّقَ بَيْنِی وَ بَيْنَهُمْ لاٰ فِی ٱلدُّنْيٰا وَ لاٰ فِی ٱلآخِرَةِ وَ اِنَّکَ اَنْتَ خٰالِقُ ٱلْبَرِيَّةِ فَيٰا اِلٰهِی اَنِ

اَثْبُتْ اَوراقَ هٰذِهِ اَلشَّجَرَةِ لِئَلاَّ تُسْقِطَهٰا اَرْيٰاحُ اَلاِفْتِتٰانِ وَ اِنَّکَ اَنْتَ اَلْمُقْتَدِرُ اَلْعَزِيزُ اَلْمَنَّانُ وَ لا تَحْرِمْ عِبٰادَکَ اَلَّذِينَ اَقْبَلُوا اِلَيْکَ ثُمَّ اَجْعَلْهُمْ يٰا اِلٰهِی مُقِرِّينَ بِوَحْدانِيَّتِکَ وَ مُعْتَرِفِينَ بِفَرْدانِيَّتِکَ وَ مُذْعِنِينَ بِسَلْطَنَتِکَ وَ اَقْتِدارِکَ وَ مُقْبِلِينَ اِلیٰ حَرَمِ عِزِّکَ وَ کِبْرِيائِکَ وَ لائِذِينَ بِکَ وَ عٰائِذِينَ بِحَضْرَتِکَ اَیْ رَبِّ لا تَطْرُدْهُمْ بِجُودِکَ و لا تَمْنَعْهُمْ عَنْ هٰذِهِ اَلشَّرِيعَةِ اَلَّتِی جَرَتْ عَنْ يَمِينِ عَرْشِ اَحَدِيَّتِکَ اَیْ رَبِّ لا تَجْعَلْهُمْ مِنَ اَلَّذِينَ نَقَضُوا ميثٰاقَکَ وَنَبَذُوا عَهْدَکَ وَ اَسْتَکْبَرُوا عَلَيْکَ وَ جٰاحَدُوا حَقَّکَ وَ اَنْکَرُوا فَضْلَکَ وَ اَعْرَضُوا عَنْکَ بَعْدَ اَلَّذِی مٰا رُقِمَ مِنْ قَلَمِکَ اَلاَعْلیٰ کَلِمَةٌ اِلاَّ وَ قَدْ اَخَذْتَ بِهٰا عَهْدَ نَفْسِی وَ عَلَّقْتَ کُلَّ مٰا نُزِّلَ فِی اَلْبَيٰانِ بِقَبُولِی وَ اَمْرِی عَلیٰ شَأْنٍ لَو يُمْحیٰ مِنَ اَلْبَيٰانِ ذِکْرِی وَ ثَنٰائِی لَنْ يَبْقیٰ مِنْهُ کَلِمَةٌ وَ مٰا عَلَّقْتَ اَمْرِی بِتَصْدِيقِ نَفْسٍ وَ لا اِقْبٰالِ اَحَدٍ مَعَ ذٰلِکَ فَانْظُرِ اَلْبَهٰاءَ يٰا مَحْبُوبَ اَلْبَهٰاءِ وَ بِمٰا وَرَدَ عَلَيهِ مِنْ اَعْدائِکَ يٰا مَقْصُودَ اَلْبَهاءِ فَوَعِزَّتِکَ لاٰ يَرْتَفِعُ اَلنِّداءُ مِنْ فَمِ اَلْبَهاءِ بِما وَرَدَ عَلَيْهِ فِی سَبِيلِکَ يٰا اَيُّهَا اَلْمَذْکُورُ فِی قَلْبِ اَلْبَهٰاءِ فَيٰا لَيْتَ اَرْتَکَبَ مَلأُ اَلْبَيانِ مٰا اَرْتَکَبَتْهُ مِلَلُ اَلْقَبْلِ فَوَ عِزَّتِکَ يٰا مَحْبُوبَ اَلْبَهاءِ اِنَّ اَلْبُکاءَ يَمْنَعُنِی عَنِ اَلذِّکْرِ وَاَلثَّنٰاءِ يا مَنْ بِيَدِکَ اَلْجَبَرُوتُ اَلْقَضٰاءِ وَ مَلَکُوتُ اَلاِمْضٰاءِ

اَنَا ٱلَّذِی یا اِلٰهِی ما یَمْنَعُنِی عَنْ حُبِّکَ بُغْضُ اَعْدائِکَ وَ لا یُصْمِتُنِی عَنْ ثَنائِکَ ضَوضاءُ ٱلَّذِینَهُم کَفَرُوا بِآیاتِکَ فَوَ عِزَّتِکَ لَوْ یَجْتَمِعُ عَلَیَّ مَنْ عَلَی ٱلاَرضِ بِٱلظُّلْمِ وَ ٱلاِعْتِسافِ لَیَنْطِقُ لِسانِی بَیْنَهُمْ بِذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ وَلَوْ یَقْطَعُونَ لِسانِی یَنْطِقُ قَلْبِی بِما ٱلْهَمْتَنِی بِجودِکَ وَ اِحْسانِکَ وَلَو یَقْطَعُونَ قَلْبِی لَتَذْکُرُکَ حَشایَ بِاَنْ یا مَقْصُودَ ٱلْبَهاءِ فَاَقْبَلْ دَمَ ٱلْبَهاءِ فِی سَبِیلِکَ وَلَو یَقْطَعُونَ حَشایَ وَ اَرْکانِی، شَعْرِی یَصِیحُ وَ یُنادِی اَیْ رَبِّ هٰذا بَهائُکَ بَیْنَ طُغاةِ خَلْقِکَ، فَٱنْظُرْهُ بِلَحَظاتِ عِنایَتِکَ. اَیْ رَبِّ هٰذا هُوَ ٱلَّذِی کانَ مَذْکُوراً فِی صَحائِفِکَ وَ کُتُبِکَ وَ ٱلْواحِکَ. وَ هٰذا لَهُوَ ٱلَّذِی نَزَّلْتَ ٱلْبَیانَ لِعُلُوِّ شَأنِه وَ سُمُوِّ قَدْرِه وَ اِعْلاءِ کَلِمَتِهِ وَ ٱرْتِفاعِ اَمْرِه. وَ هٰذا لَهُوَ ٱلَّذِی اَصْبَحْتَ بِحُبِّهِ وَ اَمْسَیْتَ بِذِکْرِه. قُلْتَ وَ قَولُکَ ٱلاَحْلیٰ:لَولاهُ ما نَزَّلْتُ ٱلْبَیانَ. وَ قُلْتَ وَ قَوْلُکَ ٱلْحَقُّ: کُلُّ ذِکْرِ خَیْرٍ نُزِّلَ فِی ٱلْبَیانِ ما کانَ مَقْصُودِی اِلاّ نَفْسَهُ وَ جَمالَهُ. اِذاً فَٱنْظُرْهُ مَطْرُوحاً بَیْنَ اَیْدِی اَهْلِ ٱلْبَیانِ یا مُنْزِلَ ٱلْبَیانِ. فَما اَحْلیٰ ذِکْرَکَ نَفْسِی وَ ذِکْرِی نَفْسَکَ. اَنْتَ ٱلَّذِی ٱکْتَفَیْتَ بِنَفْسِی وَ اَنَا ٱلَّذِی ٱکْتَفَیْتُ بِنَفْسِکَ عَنْ اَنْفُسِ ٱلْخَلائِقِ کُلِّها. اَنْتَ ٱلَّذِی اَرَدْتَ فِی ذِکْرِکَ نَفْسِی وَ اَنَا ٱلَّذِی ما اُرِیدُ فِی ذِکْرِی اِلاّ نَفْسَکَ. فَیا اِلٰهِی تَریٰ بِاَنَّ قَلْبِی

یَذوبُ فِی حُبِّکَ عَلیٰ شَأنٍ لَو یُصَبُّ عَلَیْهِ بُحُورُ الْعالَمِینَ لا یُخْمَدُ اَبَداً لاَنَّ کَیْنونَتِی وَ نَفْسِی وَ رُوحِی وَ جَسَدِی وَ جِسْمِی کُلَّها قَدْ خُلِقَتْ بِحُبِّکَ، وَ حُبُّکَ باقیٌ لا یُفْنیٰ. وَ هٰذا مَقامٌ اَعْطَیْتَنِی بِجُودِکَ وَ لا یَقْدِرُ اَحَدٌ اَنْ یَتَصَرَّفَ فِیهِ اَبَداً، یا مَنْ ذِکْرُکَ اَنِیسِی وَ فَرَحُ قَلْبِی وَ قَضائُکَ مُرادِی وَ بَلائُکَ مونِسِی. فَیا اِلهِی تَشْهَدُ وَ تَریٰ اِنَّ ٱلَّذِینَ هَتکُوا حُرْمَتَکَ وَ ضَیَّعُوا اَمْرَکَ وَ نَقَضُوا عَهْدَکَ وَ حَرَّفُوا آیاتِکَ وَ کَلِمَتَکَ وَ نَبَذُوا اَحْکامَکَ وَ تَرَکُوا اَوامِرَکَ ٱعْتَرَضُوا عَلیٰ هٰذاَ ٱلعَبْدِ ٱلَّذِی اَنْفَقَ روحَهُ فِی سَبیلِکَ وَ بِهِ ٱشْتَهَرَ اَمْرُکَ وَ رُفِعَ ذِکْرُکَ وَ لاحَ وَجْهُکَ وَ ٱرْتَفَعَ فُسْطاطُ حُکْمِکَ وَ خِباءُ مَجْدِکَ وَ بُنِیَ بَیْتُ اَمْرِکَ وَ حَرَمُ قُدْسِکَ وَ کَعْبَةُ جَلالِکَ. وَ اَنْتَ تَعْلَمُ یا اِلهِی اِفْکَهُمْ وَ مُفْتَریاتِ اَنْفُسِهِمْ وَ بَعْدَ ماَ ٱرْتَکَبُوا فِی دِینِکَ ما ناحَ بِهِ سُکّانُ مَدائِنِ ٱلبَقاءِ وَ ٱلْمَلأُ ٱلاَعْلیٰ کَتَبُوا بِاَنامِلِ ٱلْشِّرْکِیَّةِ فِی حَقِّی ما یَلْعَنُهُمْ بِهِ کُلُّ ٱلذَّراتِ ثُمَّ مَظاهِرُ ٱلتَّوحِیدِ وَ مَطالِعُ ٱلتَّفْرِیدِ وَ مَکامِنُ وَحْیِکَ وَ مَخازِنُ اِلْهامِکَ وَ بَلَغوا فِی ٱلشَّقْوَةِ اِلیٰ مَقامٍ کَتَبُوا بِاَنَّهُ نَسَخَ ٱلبَیانَ بَعْدَ ٱلَّذِی بِنَفْسِی ظَهَرَ حُکْمُ ٱلْبَیانِ وَ اَشْرَقَتْ شَمْسُ ٱلتِّبْیانِ وَ بِذِکْری حُقِّقَ ذِکْرُهُ وَ بِنَفْسی فُسِّرَتْ کَلِماتُهُ وَ کُشِفَتْ اَسْرارُهُ وَ بِقِیامِی فُصِّلَتْ

حُرُوفاتُهُ وَ ظَهَرَتْ کُنُوزُهُ وَ بَرَزَ ما خُزِنَ فِیهِ مِنْ لَئالِی عِلْمِکَ وَ جَواهِرِ حِکْمَتِکَ. فَیا اِلٰهِی اَنْتَ تَعْلَمُ بِاَنَّهُم عَرَفُوا نِعْمَتَکَ ثُمَّ اَنْکَرُوها. لاَنَّکَ اَظْهَرْتَنِی بِالْحُجَّةِ الَّتِی بِها یَدَّعُونَ الایْمانَ بِکَ وَ بِمَظْهَرِ نَفْسِکَ. اِذاً یا اِلٰهِی طَهِّرْ قُلوبَهُمْ وَ نَوِّرْ اَبْصارَهُمْ لِیَعْرِفُوکَ بِعَیْنِکَ وَ یَنْقَطِعُوا عَمَّا سِواکَ وَ اِنّی اُشاهِدُهُمْ یا اِلهی اَحْجَبَ مِنْ مِلَلِ الْقَبْلِ بِحَیْثُ ما اَحْصَیْتُ اَشْقیٰ مِنْهُمْ وَ اَبْعَدَ مِنْهُمْ. یَقْرَئُونَ الْبَیانَ وَ یَکْفُرونَ بِمُنْزِلِهِ یَفْتَخِرُونَ بِهِ وَ یَعْتَرِضُونَ عَلَی الَّذِی بِهِ نُزِّلَتْ کُتُبُکَ وَ صَحائِفُ اَمْرِکَ فی اَزَلِ الآزالِ فَوَ عِزَّتِکَ یا اِلٰهی اِنَّهُمْ ما آمَنُوا بِکَ وَ لَو آمَنُوا ما کَفَرُوا فِی هٰذا الظُّهُورِ الَّذِی بِهِ غَنَّتْ اَوراقُ سِدْرَةِ الْمُنْتَهیٰ بِذِکْرِ اسْمِکَ الْعَلِیِّ الاَعْلیٰ. وَ فُتِحَتْ اَلْسُنُ کُلِّ الاَشْیاءِ بِثَنائِکَ یا رَبَّ الآخِرَةِ وَ الاولیٰ وَ تَشْهَدُ کُلُّ کَلِمَةٍ نُزِّلَتْ فِی الْبَیانِ بِاَنَّهُ هُوَ النّاظِرُ فِی الاُفُقِ الاَبْهیٰ. سُبْحانَکَ سُبْحانَکَ یا اِلٰهی تَسْمَعُ ضَجِیجِی وَ صَرِیخِی وَ ما یَرِدُ عَلَیَّ فِی کُلِّ الاَحْیانِ مِنْ مَظاهِرِ الشَّیطانِ وَ مَطالِعِ الطُّغْیانِ وَ مَعادِنِ الْحَسَدِ وَ الْحُسْبانِ. فَانْظُرْنی یا مَنْ سَمَّیْتَ نَفْسَکَ بِالرَّحْمٰنِ، هَلْ تَریٰ فِی اَرْضِکَ مَظْلوماً شِبْهِی اَوْ مَحْزوناً مِثْلِی بَعْدَ الَّذِی بِسُرُورِی طارَ الْعاشِقُونَ اِلیٰ هَواءِ قُرْبِکَ وَ ابْتِهاجِکَ. وَ عَرَجَ

اَلْمُشْتاقُونَ اِلی سَماءِ جَذْبِکَ وَ عِرْفانِکَ اِذاً اَسْتَجارَ یا اِلٰهی هٰذا اَلْمَظْلومُ فِی جِوارِ عَدْلِکَ وَ هٰذا اَلذَّلیلُ فِی جُوارِ عِزِّکَ وَ هٰذا اَلْفَقیرُ فِی ظِلِّ غَنائِکَ. فَاَنْزِلْ عَلَیْهِ ما یَنْبَغِی لِشأنِکَ وَ اِنَّهُ ما اَرادَ اِلاّ اَنْتَ وَ لایُریدُ اِلاّ اَنْتَ بِحَولِکَ وَ قُوَّتِکَ یا مالِکَ اَلْبَهاءِ وَ اَلنّاطِقُ فِی صَدْرِ اَلْبَهاءِ وَ اَلذّاکِرُ فِی قَلْبِ اَلْبَهاءِ فَاَنْزِلْ یا رَبَّ اَلْبَهاءِ عَلیٰ قُلوبِ اَلْعِبادِ کَلِمَةَ اَلتَّقْویٰ لِیَقومُنَّ عَنْ رَقْدِ اَلْهَویٰ وَ یَتَوَجَّهُنَّ اِلیَ اَلْکَلِمَةِ اَلْعُلْیا یا رَبَّ اَلْعَرشِ وَ اَلثَّریٰ فَیا اِلٰهی وَ سَیِّدِی وَ رَجائِی اَشْهَدُ بِاَنَّکَ کُنْتَ فِی اَزَلِ اَلآزالِ اِلٰهاً واحِداً اَحَداً فَرْداً صَمَداً وَتْراً باقیاً دائِماً قائِماً قَیُّوماً ما اَتَّخَذْتَ لِنَفْسِکَ شَبیهاً وَلا شَریکاً وَ لا وَزیراً وَ لا نَظیراً. اَرْسَلْتَ سُفَرائَکَ اِلی عِبادِکَ وَ جَعَلْتَهُمْ مَهابِطَ وَحْیِکَ وَ مَخازِنَ عِلْمِکَ وَ اَنْزَلْتَ اِلَیْهِمْ کُتُبَکَ وَ شَرَعْتَ فیها شَرائِعَ اَمْرِکَ وَ اَحْکامِکَ اِلیٰ اَنِ اَنْتَهَتِ اَلْکُتُبُ اِلی اَلْبَیانِ وَ اَلرُّسُلُ بِاَلَّذِی سَمَّیْتَهُ بِعَلِیٍّ فِی جَبَروتِ اَلْقَضاءِ وَ مَلَکوتِ اَلاَسْماءِ وَ اِنَّهُ اَظْهَرَ نَفْسَهُ بِاَمْرِکَ وَ دَعیٰ اَلنّاسَ اِلیٰ نَفْسِکَ وَ بَشَّرَهُمْ بِاَلَّذِی بَشَّرْتَهُ فِی مُحْکَمِ آیاتِکَ وَ مُتْقَنِ کَلِماتِکَ وَ بِهِ قَدَّرْتَ مَقادیرَ اَمْرِکَ وَ اَحْکامِکَ وَ بِهِ فَصَّلْتَ کُلَّشَیءٍ تَفْصیلاً مِنْ عِنْدِکَ وَ مَنَعْتَ فیها اَلْعِبادَ عَنْ سَفْکِ دِماءِ اَلَّذِینَ آمَنوا بِکَ وَ دَخَلوا فِی

حِصْنِ اَمْرِکَ وَ حِمایَتِکَ وَ کَذٰلِکَ حَرَّمْتَ اَزْواجَ رُسُلِکَ عَلیٰ اَلاُمَمِ وَ هٰذا مِنْ اَحْکامِکَ اَلْمُحْکَمَةِ وَ حُدوداتِکَ اَلْمُتْقَنَةِ بِحَیْثُ نُزِّلَ فِی کُلِّ اَلْواحِکَ وَ کُتُبِکَ وَ زُبُرِکَ وَ مَعَ هٰذا اَلْحُکْمِ اَلْمُبینِ وَ اَلامْرِ اَلْمَتینِ نَقَضُوا عَهْدَکَ وَ نَکَثُوا مِیثاقَکَ وَ تَرَکُوا ما اُمِرُوا بِه وَ اَمَرُوا ما نُهُوا عَنْهُ وَ بَلَغُوا فِی اَلْغَفْلَةِ اِلیٰ مَقامٍ اَخَذَ اَلشَّهْوَةُ مِنْهُمْ زِمامَ اَلسَّکینَةِ وَ اَلْحَیاءِ وَ خانُوا فِی حَرَمِ مَظْهَرِ نَفْسِکَ اَلعَلِیِّ اَلاَعْلیٰ فَاهٍ آهٍ مِنْ فِعْلِهِ وَ ما ظَهَرَ مِنْهُ تَاللّٰهِ بِذٰلِکَ شُقَّ سِتْرُ حِجابِ حُرْمَتِکَ بَیْنَ خَلْقِکَ وَ ناحَ اَلرُّوحُ اَلاَمینِ تِلْقاءَ وَجْهِکَ وَ ذَرَفَ عَیْنُ اَلْبَهاءِ فی هٰذِهِ اَلْمُصیبَةِ اَلْکُبْریٰ وَ اَلرَّزِیَّةِ اَلْعُظْمیٰ وَ ما وَرَدَ عَلیٰ اَحَدٍ مِنْ سُفَرائِکَ وَ اَصْفیائِکَ ما وَرَدَ عَلی مَظْهَرِ اَمْرِکَ اَلَّذی جَعَلْتَهُ مَظْهَرَ سَلْطَنَتِکَ وَ مَطْلَعَ اُلوهیَّتِکَ وَ مَشْرِقَ رُبوبیَّتِکَ. اِذاً اَنوحُ وَ یَنوحُ کُلُّ اَلاَشْیاءِ عَمّا خُلِقَ مِنْ کَلِمَتِکَ اَلْعُلْیا وَ اِنَّکَ یا اِلٰهی لَمْ تَزَلْ وَ لا تَزالُ ما شَرَعْتَ اَلشَّرائِعَ وَ ما وَضَعْتَ اَلْمَناهِجَ اِلاّ لِاِبْقاءِ ذِکْرِکَ بَیْنَ خَلْقِکَ وَ اِعْزازِ اَمْرِکَ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ اِنَّکَ بِنَفْسِکَ اَلْحَقُّ کُنْتَ وَ تَکونُ مُقَدَّساً مِنْ عَمَلِ اَلْعامِلینَ وَ ذِکْرِ اَلذّاکِرینَ. وَ اِنَّهُمْ یا اِلٰهی ماَ اَسْتَحْیُوا مِنْکَ وَ ما راعُوا حُرْمَتَکَ فِی مَمْلِکَتِکَ وَ اِعْزازَکَ بَیْنَ خَلْقِکَ. هَلْ مِنْ ذی بَصَرٍ یُعینُنی

فِی بُکائی وَ هَلْ مِنْ ذِی قَلْبٍ یَنوحُ مَعِی فیمٰا وَرَدَ عَلیٰ حَبیبِی وَ مَحْبُوبِی وَ ذاکِری وَ مَذْکوری. وَ هَلْ مِنْ مُنْصِفٍ یُنْصِفُ فیمٰا وَرَدَ عَلیٰ مَظْهَرِ نَفْسِکَ مِنْ اَغْفَلِ عِبادِکَ فَوَ عِزَّتِکَ یا اِلٰهی لَوْ قُتِلْتُ بِاَسْیافِ ٱلْعالَمینَ لَکانَ اَحَبَّ عِنْدِی مِنْ اَنْ اَکُونَ مَوجوداً وَ اَری مٰا لا رَأتْ عَیْنٌ یا مَنْ بِیَدِکَ مَلَکُوتُ مُلْکِ ٱلسَّماواتِ وَ ٱلاَرَضینَ. وَ اَخَذَهُ حُبُّ ٱلرِّیاسَةِ اِلیٰ مَقامٍ سَفَکَ دَمَ ٱلَّذِی ٱخْتَصَصْتَهُ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ جَعَلْتَهُ مَظْهَرَ اَحَدِیَّتِکَ وَ سَمَّیْتَهُ بِحَرْفِ ٱلثّالِثِ ٱلْمُؤمِنِ بِمَنْ تُظْهِرُنَّهُ بِاَمْرِکَ وَ نَزَّلْتَ فِی حَقِّهِ ما لا نُزِّلَ فی حَقِ اَحَدٍ دونَهُ. وَ اِذا سُفِکَ دَمُهُ غَلَبَتِ ٱلظُّلْمَةُ عَلَی نورِ ٱلنَّهارِ وَ اَخَذَ ٱلاِضْطِرابُ وَ ٱلاِضْطِرارُ کُلَّ مَنْ سَکَنَ فی ٱلزَّوراءِ. وَ مَعَ ذٰلِکَ ما ٱسْتَشْعَروا وَ ما تَنَبَّهوا وَ بَلَغوا فی ٱلشِّقْوَةِ وَ ٱلاِسْتِکْبارِ اِلیٰ مَقامٍ اَرادُوا قَتْلَ مَنْ یَذْکُرونَهُ فی ٱللَّیٰالِی وَ ٱلاَیّامِ وَ اِنَّکَ عَصَمْتَنِی بِقُدْرَتِکَ وَ حَفِظْتَنِی بِجُنودِ غَیْبِکَ اِلیٰ اَنْ خَرَجْتُ عَنْ بَیْنِهِمْ بِمَشِیَّتِکَ وَ قَضائِکَ. فَلَمّا خَیَّبْتَهُمْ بِسُلْطانِکَ کَتَبُوا فِی حَقّی ما یَلْعَنُهُمْ بِهِ اَقْلامُهُمْ وَ اَنامِلُهُمْ وَ مِدادُهُمْ وَ اَلواحُهُمْ وَ حَقایِقُ کُلِّ شَیْءٍ. اِذاً یا اِلٰهی فَابْتَعِثْ قُلوباً صافِیَةً وَ اَبْصاراً حَدیدَةً لِیَتَفَرَّسوا فِی اَمْرِکَ وَ ما وَرَدَ مِنْهُمْ عَلَیْکَ. آهٍ آهٍ یَبْکِی مِنْ اَفْعالِهِمْ اَلْواحُ ٱلْبَیانِ وَ عَیْنُ

اَلْمَعانی فی کَلِماتِ اَلْبَیانِ. وَ مَعْذٰلِکَ نَسوا اَنْفُسَهُمْ وَ یَقُولونَ اِنَّ اَلَّذیْ اَظْهَرْتَهُ بِاَمْرِکَ اِنَّهُ نَسَخَ اَلْبَیانَ بَعْدَ اَلَّذی یَشْهَدُ کُلُّ ذیْ دِرایَةٍ بِاَنَّ لِنَفْسی نُزِّلَ اَلْبَیانُ وَ بِظُهوری حُقِّقَ حُکْمُ اَلتِّبْیانِ وَ جَعَلْتَ کُلَّ ما نُزِّلَ فیهِ هَدیَّةً لِنَفْسی وَ مُعَلَّقاً بِاِذْنی وَ اَمْری. فَآهٍ آهٍ قَدْ تَکَدَّرَ ذَیْلُ اَلتَّقْدیسِ مِنْ غُبارِ مُفْتَرَیاتِ اَعْدائِکَ وَ تَشَبَّکَتْ اَفْئِدَةُ اَلْمُقَرَّبینَ بِما وَرَدَ عَلیٰ مَحْبوبِ اَلْعارِفینَ مِنْ طُغاةِ بَرِیَّتِکَ. فَیٰا اِلٰهی هٰذا اَوَّلُ یَومٍ فیهِ فَرَضْتَ اَلصِّیامَ لِاَحِبّائِکَ. اَسْاَلُکَ بِنَفْسِکَ وَ اَلَّذی صامَ فی حُبِّکَ وَ رِضائِکَ لا لِهَویٰهُ وَ بُغْضِ مَولاهُ وَ بِاَسْمائِکَ اَلْحُسْنیٰ وَ صِفاتِکَ اَلْعُلْیا بِاَنْ تُطَهِّرَ عِبادَکَ عَنْ حُبِّ ما سِواکَ وَ قَرِّبْهُمْ اِلی مَطْلَعِ اَنْوارِ وَجْهِکَ وَ مَقَرِّ عَرْشِ اَحَدیَّتِکَ وَ نَوِّرْ قُلوبَهُمْ یا اِلٰهی بِاَنْوارِ مَعْرِفَتِکَ وَ وُجوهَهُمْ بِضیاءِ اَلشَّمْسِ اَلَّتی اَشْرَقَتْ مِنْ اُفُقِ مَشیَّتِکَ وَ اِنَّکَ اَنْتَ اَلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ لا اِلٰهَ اِلاّ اَنْتَ اَلْعَزیزُ اَلْمُسْتَعانُ. ثُمَّ وَفِّقْهُمْ یا اِلٰهی عَلیٰ نُصْرَةِ نَفْسِکَ وَ اِعْلاءِ کَلِمَتِکَ ثُمَّ اَجْعَلْهُمْ اَیادیَ اَمْرِکَ بَیْنَ عِبادِکَ ثُمَّ اَظْهِرْ بِهِمْ دینَکَ وَ آثارَکَ بَیْنَ خَلْقِکَ لِیَمْلَاَ اَلْآفاقُ مِنْ ذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ وَ حُجَّتِکَ وَ بُرْهانِکَ وَ اِنَّکَ اَنْتَ اَلْمُعْطی اَلْمُتَعالی اَلْمُقْتَدِرُ اَلْمُهَیْمِنُ اَلْعَزیزُ اَلرَّحْمٰنُ. سُبْحانَکَ یا اِلٰهی کُلَّما اُریدُ اَنْ

آصْمُتَ عَنْ ذِکْرِکَ اُشاهِدُ اَنَّ حُبَّکَ لا یَنْتَهی. فَلَمّا اِنَّهُ لا یَنْتَهی کَیْفَ یَنْتَهی نِدائِی وَ ذِکْری وَ ضَجیجِی وَ حَنینِی. وَ اِنَّکَ یا اِلٰهی قَدَّرْتَ اَلْمُناجاتَ لِمَنْ فِی حَوْلی وَ جَعَلْتَ اَلآیاتِ بَیِّناتٍ لِنَفْسِی وَ ظُهوراتٍ لاَمْرِی. وَلکِنْ اِنِّی اُحِبُّ بِاَنْ اَذْکُرَکَ مِنْ قِبَلِ اَلعالَمینَ وَ بِما عِنْدَهُمْ مِنْ ذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ یا مَنْ فِی قَبْضَتِکَ مَلَکوتُ مُلْکِ اَلسَّماواتِ وَ اَلاَرَضینَ. اَیْ رَبِّ فَانْصُرنی بِبَدائِعِ نَصْرِکَ وَ اِنَّ نَصْرَکَ نَفْسِی وَ عِنایَتِکَ اِیّایَ هُوَ اَرْتِقائِی اِلیَ اَلرَّفیقِ اَلاَعْلیٰ وَ عُروجِی عَنْ بَیْنِ هٰؤُلاءِ اَلاَشْقیاءِ اَلَّذینَ ما کانَ بَیْنَهُمْ اِلاّ ضَغینَةٌ وَ بَغْضاءُ. اَیْ رَبِّ فَاَصْعِدْنی اِلَیْکَ یا مَنْ بِحَرَکَةِ قَلَمِکَ اَلاَعْلیٰ خُلِقَ مَلَکوتُ اَلاِنْشاءِ وَ ما کانَ مَقْصودی یا اِلٰهی فِیما نَطَقْتُ بِهِ بَیْنَ یَدَیْکَ اِلاّ لِیَظْهَرَ عُبُودیَّتی بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ یَشْهَدُ کُلٌّ بِاَنّی اَنا اَلسّائِلُ وَ اِنَّکَ اَنْتَ اَلمَسْؤُولُ وَ اِنِّی اَنا اَلدّاعِی وَ اِنَّکَ اَنْتَ اَلمُجیبُ. وَ اِلاّ فَوَعِزَّتِکَ مُرادی ما اَرَدْتَ وَ مَقْصودی ما قَصَدْتَ وَ اَمَلی ما قَضَیْتَ. مَنْ فَرَّقَ بَیْنَ مَشیَّتی وَ مَشیَّتِکَ اِنَّهُ کَفَرَ بِکَ وَ اَتَّخَذَ لَکَ شَریکاً فی مُلْکِکَ وَ بِمَشیَّتی اَظْهَرَتْ مَشیَّتُکَ لَولاٰ هِیَ ما کانَتْ هِیَ مُرادی فِداکَ یا مُرادَ اَلْبَهاءِ مَقْصودی فِداکَ یا مَقْصودَ اَلْبَهاءِ مَشیَّتی فِداکَ یا مُضْرِمَ نارِ اَلْبَهاءِ وَ یا اَیُّهاَ

اَلْمُشْتَعِلُ فِی صَدْرِ اَلْبَهاءِ وَ یا اَیُّهاَ اَلنَاطِقُ بِلِسانِ اَلْبَهاءِ. اِذا یَقولُ مَحْبوبُ اَلْبَهاءِ تَاللهِ لَولاَ اَلبَهاءُ ما غَرَّدَتْ وَرْقاءُ اَلذِّکْرِ یا مَلاَءَ الْبَغْضاءِ اَنِ اَرْحَمُوا اَلبَهاءَ یا مَنْ مِنْکُمْ وَ مِنْ ظُلْمِکُمُ اَنْفَطَرَتِ اَلسَّماءُ وَ شُقَّ سِتْرُ اَلْوَفاءِ وَ یَقولُ اَلْبَهاءُ رَضَیْتُ بِقَضائِکَ یا اِلهَ اَلْعالَمینَ وَ مَقْصودَ اَلْقاصِدینَ وَ ما اَرَدْتُ اِلاَّ ما اَنْتَ اَرَدْتَهُ لِنَفْسی وَ ما اُریدُ اِلاَّ ما اَنْتَ تُریدُ. فَوَ عِزَّتِکَ اِنّی اَکونُ خَجِلاً مِنْ بَدائِعِ فَضْلِکَ وَ ماَ اَخْتَصَصْتَنی بِه بَیْنَ بَرِیَّتِکَ بِظُهورِی فَصَّلْتَ بَیْنَ اَلممْکِناتِ وَ اَخَذْتَ مِنْها جَواهِرَ خَلْقِکَ وَ سَواذِجَ بَرِیَّتِکَ وَ اَنْطَقْتَنی یا اِلٰهی بِکَلِمَةٍ مِنْ عِنْدِکَ وَ جَعَلْتَها سَیْفاً ذا ظُبَّتَیْنِ بِقُدْرَتِکَ وَ اَقْتِدارِکَ بِظُبَّةٍ مِنْها فَصَّلْتَ وَ فَرَّقْتَ عِبادَکَ وَ خَلْقَکَ اَلَّذینَهُمُ اَسْتَکْبَروا عَلَیْکَ وَ تَوَقَّفُوا فی اَمْرِکَ اَلَّذی ما اَظْهَرْتَ اَمْراً اَعْظَمَ مِنْهُ. وَ بِظُبَّةٍ اُخْریٰ جَمَعْتَ وَ وَصَلْتَ وَ بَلَّغْتَ وَ رَبَطْتَ وَ اَلَّفْتَ بَیْنَ اَلَّذینَ اَقْبَلوا اِلیٰ وَجْهِکَ وَ آمَنُوا بِآیاتِکَ اَلْکُبْریٰ وَ اَنقَطَعُوا عَمّا خُلِقَ فی اَلاَرْضِ وَ اَلسَّماءِ شَوْقاً لِجَمالِکَ وَ طَلَباً لِرِضائِکَ وَ اِقْبالاً بِحَضْرَتِکَ وَ اِظْهاراً لِنِعْمَتِکَ. وَ اِنَّکَ جَعَلْتَهُمْ اَیادیَ اَمْرِکَ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ بِهِمْ اَظْهَرْتَ ما اَظْهَرْتَ مِنْ شُؤُوناتِ اَحَدِیَّتِکَ وَ ظُهوراتِ فَرْدانِیَّتِکَ. طوبیٰ لِمَنْ اَقْبَلَ اِلَیْهِمْ خالِصاً لِحُبِّکَ وَ سَمِعَ

مِنْهُمْ آیاتِکَ وَ بَیِّناتِکَ ٱلَّتی عَجَزَ عَنِ ٱلاِتْیانِ بِمِثْلِها مَنْ فِی ٱلسَّماواتِ وَ ٱلاَرَضینَ. اِذاً یا اِلٰهی اَسْأَلُکَ بِکَ وَ بِهٰذَا ٱلمَظْلومِ ٱلَّذی ما شَهِدَ عَیْنُ ٱلاِبْداعِ شِبْهَهُ، بِاَنْ تُنْزِلَ مِنْ سَمٰاءِ رَحْمَتِکَ ما یَنْبُتُ بِهِ فی قُلوبِ ٱلْمُشْتاقینَ نَباتُ حُبِّکَ وَ عِرْفانِکَ وَ اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ لا اِلهَ اِلاّ اَنْتَ ٱلْمُهَیْمِنُ ٱلْقَیّومُ. فَیا اِلٰهی اَسْأَلُکَ بِذِکْرِ ٱسْمِکَ ٱلْعَلیِّ ٱلاَعْلیٰ بِاَنْ تُشْرِبَ کُلَّ ٱلْعِبادِ رَحیقَ عِنایَتِکَ وَ اِفْضالِکَ لِیُعَرِّفُنَّکَ کُلٌّ بِعیونِهِمْ وَ یَدْخُلُنَّ فی ظِلِّ سِدْرَةِ ٱلتَّوحیدِ یا مَنْ بِیَدِکَ مَلَکوتُ ٱلتَّقْدیر. عَزیزٌ عَلَیَّ بِاَنْ تَجْعَلَ اَحَداً مِنْ خَلْقِکَ مَحْروماً عَنِ ٱلرَّحْمَةِ ٱلَّتی ٱخْتَصَصْتَها بِاَیّامِکَ. فَوَ عِزَّتِکَ اِنَّ عِبادَکَ اَرادُوا ضَرّی وَ ٱبْتِلائی وَ اَنَا اُریدُ تَقَرُّبَهُمْ اِلَیْکَ وَ دُخولَهُمْ فی جَنَّةِ ٱلاَبْهیٰ وَ اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ تَعْلَمُ ما فی نَفْسی وَ اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ ٱلْعالِمُ ٱلْعَزیزُ ٱلْمَحْبوبُ.

توضیح:

در این دعا از خدا می خواهیم بحقّ اسماء خود (اسم باقی، کافی ...) یاران را از غیر خود بی‌نیاز گرداند و ما را الحان الهی بشنواند تا بیاد او ناطق شویم. چه که شیرینی یاد او اعظم نعمتهاست. سپس اظهار می‌داریم که ذکر ما لایق درگاه او نیست زیرا ذکر دلیل بر وجود است و عرض وجود ناشایسته است پس هرنوع ذکر به مشیّت اوّلیهٔ او راجع است. آنگاه بیاد می‌آوریم که هرآنچه به اسم ابهای او بخواهیم عطا می‌فرماید زیرا رحمت او کلّ را سبقت گرفته و باین اسم اعظم عالم را تجدید حیات فرموده. به محبّت الهی می‌بالیم و دردهای عالم را در راه عشق او بجان خریداریم.

جمال ابهی در این لوح از ظهورالله در نفس مقدّس خود یاد فرموده از خدا می‌خواهند که بندگان مقرب را از نفحات روز محروم ندارد. سپس اشاره می‌فرمایند که چگونه به این ظهور اعظم بین مؤمن و کافر جدائی افتاده و ثمرات بدیعه درعالم ظاهر شد. آنگاه دردهای جانفرسا را که در راه امر الهی و بندگان رحمانی تحمل می‌فرمایند ذکر می‌کنند و از خداوند می‌طلبند که بندگان را از آنچه برای حضرتشان مقدّر است بهره و نصیب عطا فرماید و آنان را در عهد الهی ثابت و مستقیم دارد.

جمال ابهی در این مناجات می‌فرمایند که اگر دشمنان همه بر حضرتشان گرد آیند، زبان مبارک به ذکر خدا مشغول خواهد بود، اگر زبان مبارک را ببرند دل و اگر دل را ببرند احشاء و ارکان و موی مبارک بمناجات خواهد پرداخت. آنگاه به بشارات طلعت اعلی به ظهور اقدس ابهی اشاره و مظالم اهل بیان را نسبت به طلعت رحمن ذکر می‌کنند و می‌فرمایند طلعت اعلی و محبوب ابهی هردو یک حقیقت واحده‌اند وعاشق و معشوق و حبیب و محبوب. مفتریات بابیان را بیان و ادّعای آنان را در

تهمت نسخ بیان بوسیلهٔ محبوب ابهی رد می‌فرمایند و اثرات ظهور اعظم را در اثبات حقّ طلعت اعلی و ظهور نقطهٔ اولی ذکر نموده بصریح بیان می دارند که از اهل بیان شقی‌تر خود آنانند. آنگاه به مظلومیّت کبری که خود مظهر آنند اشاره فرموده مراتب عشق و فدای خود را در نهایت بلاغت بیان می‌دارند و از خدای بهاء می‌خواهند که ناس را از خواب غفلت بیدار فرماید تا به وحدانیّت خداوند اقرار نمایند.

سپس جمال ابهی اشاره به ظهورات مقدّسهٔ الهیّه و ختم آن به طلوع طلعت اعلی نموده اوامر حضرت اعلی را در نهی از قتل مؤمنان ذکر می‌کنند و حال آنکه بابیان (بریاست یحیی ازل) ستر حیا را دریدند و با وجود حرمت قطعی با حَرَم حضرت اعلی (زوجهٔ دوم که در اصفهان اختیار کردند) ازدواج نمودند، و از این مصیبت عالم گریان است و اهل ملاء اعلی نالان و چشم جمال ابهی خونفشان. بعد بناله می‌فرمایند: «آیا کسی مرا در گریه‌ام کمک می کند و آیا صاحبدلی با من هم‌ناله می‌شود؟»

آنگاه حب ریاست و جاه‌طلبی بابیان (بخصوص یحیی) را ذکر نموده عمل او را در قتل سومین حرف مؤمن به مَنْ یُظهره‌الله یعنی اسدالله دیّان مردود می‌شمارند و می فرمایند که چگونه پس از قتل او آسمان بغداد سیاه شد و با وجود این منکران و عهدشکنان عبرت نگرفتند. سپس اقدامات آنان را در تلاش به قتل مظهر کلّیّهٔ الهیّه، جمال اقدس ابهی یاد می‌فرمایند و از اینکه چون خدا آنان را مأیوس و مخذول فرمود، به نشر اراجیف پرداختند نالانند.

جمال ابهی آنگاه از خداوند می‌خواهند نفوسی اهل بصر مبعوث شوند تا حقایق را تحقیق نمایند و ثابت کنند که طبق بیان طلعت اعلی بیان و آنچه دروست هدیه‌ایست حضرت ایشان را.

پس از بیان درد و الم بی‌منتها، جمال ابهی در حقّ روزه‌داران دعا فرموده اشاره به این اوّلین روز صیام می‌فرمایند. آنگاه ذکر می‌فرمایند که چگونه شوق ذکر الهی وجود مبارک را اخذ کرده و قادر به قطع مناجات نیستند.
جمال ابهی آنگاه در کمال مظلومیّت از خدا می‌خواهند ایشان را از این جهان به جهان بالا برد و از حقد و حسد و کینهٔ اهل بغضاء رها سازد.
جمال ابهی در این لوح مقدّس آرزوی صعود می فرمایند ومکرّر اشاره به وحدت کاملهٔ بین خود و طلعت اعلی می نمایند.
می‌فرمایند «مراد من فدای تو ای مراد بهاء و مقصود من فدای تو ای مقصود بهاء و مشیّت من فدای تو ای آتش افروز قلب بهاء.»
محبوب ابهی آنگاه مراتب رضا و تسلیم خود و عنایات خاصّهٔ الهیّه را متذکرند و سپس به کلمهٔ مقدّسه‌ای که از فم اطهرشان خارج شده و مانند شمشیر دولب نیکان را از بدان جدا کرده‌است و از طرفی فصل بین حقّ و باطل فرموده و از طرف دیگر جمع و التیام اهل حقّ و وحدت جامعهٔ اهل بهاء را موجب شده‌است اشاره فرموده از خدا می‌خواهند که بحقّ خود و بحقّ مظلوم عالم (جمال ابهی) از قلوب بندگان گلهای ایقان برویاند و آنان را در ظلّ شجرهٔ توحید درآرد.

آنگاه آن مظهر رحمت کبری بیان را به اینجا ختم می‌فرمایند که گرچه دشمنان بلا و رنج ایشان را می‌طلبند ولی حضرتشان ورود آنان را به جنّت ابهی آرزودارند.

هُوَالْعَزیزُ الْمَنّانُ

یا اِلٰهَ ٱلرَّحْمٰنِ وَ ٱلْمُقْتَدِرُ عَلَی ٱلاِمْکانِ تَری عِبادَکَ وَ اَرِقّائَکَ ٱلَّذینَ یَصُومُونَ فِی ٱلاَیّامِ بِاَمْرِکَ وَ اِرادَتِکَ وَ یَقُومُونَ فیِ ٱلاَسْحارِ لِذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ رَجاءَ ما کُنِزَ فِی کَنائِزِ فَضْلِکَ وَ خَزائِنِ جُودِکَ وَ کَرَمِکَ. اَسْأَلُکَ یا مَنْ بِیَدِکَ زِمامُ ٱلْمُمْکِناتِ وَ فِی قَبْضَتِکَ مَلَکوتُ ٱلاَسْماءِ و ٱلصِّفاتِ بِاَنْ لا تَحْرِمَ عِبادَکَ عَنْ اَمْطارِ سَحابِ رَحْمَتِکَ فِی اَیّامِکَ وَ لا تَمْنَعَهُمْ عَنْ رَشَحاتِ بَحْرِ رِضائِکَ. اَیْ رَبِّ قَدْ شَهِدَتِ ٱلذَّرّاتُ بِقُدْرَتِکَ وَ سُلْطانِکَ وَ ٱلآیاتُ بِعَظَمَتِکَ وَ ٱقْتِدارِکَ. فَٱرْحَمْ یا اِلٰهَ الْعالَمِ وَ مالِکَ الْقِدَمِ وَ سُلْطانَ الاُمَمِ عِبادَکَ ٱلَّذینَ تَمَسَّکُوا بِحَبْلِ اَوامِرِکَ وَ خَضَعُوا عِنْدَ ظُهُوراتِ اَحْکامِکَ مِنْ سَماءِ مَشِیَّتِکَ. اَیْ رَبِّ تَری عُیونَهُمْ ناظِرَةً اِلیٰ اُفُقِ عِنایَتِکَ وَ قُلوبَهُمْ مُتَوَجِّهَةً اِلیٰ بِحورِ اَلْطافِکَ وَ اَصْواتَهُمْ خاشِعَةً لِنِدائِکَ ٱلاَحْلیٰ ٱلَّذی ٱرْتَفَعَ مِنَ ٱلْمَقامِ ٱلاعْلیٰ بِٱسْمِکَ ٱلاَبْهیٰ اَیْ رَبِّ فَانْظُرْ اَحِبَّتَکَ ٱلَّذینَ نَبَذوا ما عِنْدَهُمْ رَجاءَ ما عِنْدَکَ وَ اَحاطَتْهُمُ ٱلْبَأساءُ وَ ٱلضَّرّاءُ بِما اَعْرَضوا عَنِ ٱلْوَری وَ اَقْبَلوا اِلیَ ٱلاُفُقِ ٱلاَعْلیٰ. اَیْ رَبِّ اَسْأَلُکَ بِاَنْ تَحْفَظَهُمْ مِنْ شُؤُوناتِ ٱلنَّفْسِ وَ ٱلْهَویٰ و

تُؤَیِّدَهُمْ عَلیٰ ما یَنْفَعَهُمْ فِی ٱلآخِرَةِ وَ ٱلاولیٰ. اَیْ رَبِّ اَسْأَلُکَ بِٱسْمِکَ ٱلْمَکْنونِ ٱلْمَخْزُونِ ٱلَّذِی یُنادِی بِاَعْلَی ٱلنِّداءِ فِی مَلَکوتِ ٱلاِنْشاءِ وَ یَدْعوُا ٱلکُلَّ اِلی سِدْرَةِ ٱلْمُنْتَهیٰ وَ ٱلْمَقامِ ٱلاَقْصیٰ بِاَنْ تُنْزِلَ عَلَیْنا وَ عَلیٰ عِبادِکَ مِنْ اَمْطارِ سَحابِ رَحْمَتِکَ لِیُطَهِّرَنا عَنْ ذِکْرِ غَیْرِکَ وَ یُقَرِّبَنا اِلیٰ شاطِیِ بَحْرِ فَضْلِکَ. اَیْ رَبِّ فاکْتُبْ لَنا مِنْ قَلَمِکَ ٱلاَعْلیٰ ما یَبْقیٰ بِهِ اَرْواحُنا فِی جَبَروتِکَ وَ اَسْمائُنا فِی مَلَکوتِکَ وَ اَجْسادُنا فِی کَنائِزِ حِفْظِکَ وَ اَجْسامُنا فِی خَزائِنِ عِصْمَتِکَ. اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما کانَ وَ ما یَکونُ. لا اِلهَ اِلاّ اَنْتَ ٱلْمُهَیْمِنُ ٱلْقَیُّومُ. اَیْ رَبِّ تَریٰ اَیادیَ ٱلرَّجاءِ مُرْتَفِعَةً اِلیٰ سَماءِ جودِکَ وَ کَرَمِکَ. اَسْأَلُکَ بِاَنْ لا تُرْجِعَهٰا اِلاّ بِکُنوزِ عَطائِکَ وَ اِحْسانِکَ. اَیْ رَبِّ فَاکْتُبْ لَنا وَ لآبائِنا وَ اُمَّهاتِنا کَلِمَةَ ٱلْغُفْرانِ. ثُمَّ ٱقْضِ لَنا ما اَرَدْناهُ مِنْ طَمْطامِ فَضْلِکَ وَ مَواهِبِکَ. ثُمَّ ٱقْبَلْ مِنّا یا مَحْبوبَنا ما عَمِلْناهُ فِی سَبیلِکَ اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ ٱلْمُتَعالیُ ٱلْفَرْدُ ٱلْواحِدُ ٱلْغَفورُ ٱلْعَطوفُ.

توضیح:

در این مناجات، جمال ابهی از بندگانی یاد می‌فرمایند که بجهت درک الطاف الهیّه روزها صائمند و سحرگاهان به ذکر الهی مشغول و از خدا می‌طلبند که مؤمنان عامل را از باران رحمت محروم نفرماید زیرا چشم آنان به افق عنایت الهی است و دلشان متوجّه دریای فضل اوست و صدایشان در محضر مظهر ظهور خاشع است. سپس حفظ الهی را برای این عباد مؤمن به طلعت ابهی سائلند و از خداوند می‌خواهند که ارواح و اجسام و اجساد آنان را محافظت فرماید و بر آنان و پدران و مادرانشان بنظر غفران بنگرد و اعمالشان را برداء قبول مطرّز دارد.

طوبی لِمَنْ یَقْرَئُهُ فی اَیّامِ شَهْرِ الصّیام، تَعالی مُنْزِلُهُ

بِسْمِ اللهِ الاَقْدَسِ الاَمْنَعِ الاَعَزِّ الْعَلیِّ الاَعْلی

سُبْحانَکَ اَللّهُمَّ یا اِلٰهی هٰذِهِ اَیّامٌ فِیها فَرَضْتَ اَلصِّیامَ لِکُلِّ اَلاَنامِ لِیُزَکّیٰ بِها اَنْفُسُهُمْ وَ یَنْقَطِعُنَّ عَمّا سِواکَ وَ یَصْعَدَ مِنْ قُلوبِهِمْ ما یَکونُ لائِقاً لِمَکامِنِ عِزِّ اَحَدِیَّتِکَ وَ قابِلاً لِمَقَرِّ ظُهورِ فَرْدانِیَّتِکَ. اَیْ رَبِّ فَاجْعَلْ هٰذا اَلصِّیامَ کَوْثَرَ اَلْحَیَوانِ وَ قَدِّرْ فِیهِ اَثَرَهُ وَ طَهِّرْ بِهِ اَفْئِدَةَ عِبادِکَ اَلَّذِینَ ما مَنَعَهُمْ مَکارِهُ الدُّنیا عَنِ التَّوَجُّهِ اِلیٰ شَطْرِ اَسْمِکَ اَلاَبْهیٰ وَ ما اَضْطَرَبوا مِنْ ضَوضاءِ اَلَّذِینَ هُم کَفَرُوا بِآیاتِکَ اَلْکُبْریٰ بَعْدَ اَلَّذِی اَرْسَلْتَ نَفْسَکَ بِسُلْطَنَتِکَ وَ اَقْتِدارِکَ وَ عَظَمَتِکَ وَ اِجْلالِکَ. اُولٰئِکَ اِذا سَمِعُوا نِدائَکَ سَرِعُوا اِلیٰ شَطْرِ رَحْمَتِکَ وَ ما اَمْسَکَتْهُمْ شُؤُناتُ اَلْعَرَضِیَّةِ وَ اَلْحُدُوداتُ اَلْبَشَرِیَّةِ. وَ اَنَا اَلَّذِیْ یا اِلٰهی اَکونُ مُقِرّاً بِوَحْدانِیَّتِکَ وَ مُعْتَرِفاً بِفَرْدانِیَّتِکَ وَ خاضِعاً لَدیٰ ظُهوراتِ عَظَمَتِکَ وَ خاشِعاً عِنْدَ بَوارِقِ اَنْوارِ عِزِّ اَحَدِیَّتِکَ. آمَنْتُ بِکَ بَعْدَ اَلَّذِیْ عَرَّفْتَنِی نَفْسَکَ وَ اَظْهَرْتَهُ بِسُلْطانِکَ وَ قُدْرَتِکَ وَ تَوَجَّهْتُ اِلَیْهِ مُنْقَطِعاً عَنْ کُلِّ اَلْجِهاتِ وَ مُتَمَسِّکاً بِحَبْلِ اَلْطافِکَ وَ مَواهِبِکَ وَ آمَنْتُ بِهِ وَ بِما نُزِّلَ عَلَیْهِ مِنْ بَدائِعِ اَحْکامِکَ وَ

اَوامِرِکَ وَصُمْتُ بِحُبِّکَ وَ اتِّباعاً لاَمْرِکَ وَ اَفْطَرْتُ بِذِکْرِکَ وَ رِضائِکَ. اَیْ رَبِّ لا تَجْعَلْنِی مِنَ الَّذِینَهُمْ صامُوا فِی الاَیّامِ وَ سَجَدُوا لِوَجْهِکَ فِی اللَّیالِی وَ کَفَروا بِنَفْسِکَ وَ اَنْکَرُوا آیاتِکَ وَ جاحَدوا بُرْهانَکَ وَ حَرَّفوا کَلِماتِکَ. اَیْ رَبِّ فَافْتَحْ عَیْنِی وَ عَیْنَ مَنْ اَرادَکَ لِنَعْرِفَکَ بِعَیْنِکَ وَ هٰذا ما اَمَرْتَنا بِهِ فِی الْکِتابِ الَّذِیْ اَنْزَلْتَهُ عَلیٰ مَنِ اصْطَفَیْتَهُ بِاَمْرِکَ وَ اخْتَصَصْتَهُ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ ارتَضَیْتَهُ لِسَلْطَنَتِکَ وَ اجْتَبَیْتَهُ وَ اَرْسَلْتَهُ عَلیٰ بَرِیَّتِکَ. فَلَکَ الْحَمْدُ یا اِلٰهِی بِما وَفَّقْتَنا عَلَی الاِقْرارِ بِهِ وَ التَّصْدیقِ بِما نُزِّلَ عَلَیْهِ وَ شَرَّفْتَنا بِلِقاءِ مَنْ وَعَدْتَنا بِهِ فِی کُتُبِکَ وَ الْواحِکَ وَ اِذاً یا اِلٰهِی قَدْ تَوَجَّهْتُ اِلَیْکَ وَ تَمَسَّکْتُ بِعُرْوَةِ عَطْفِکَ وَ جودِکَ وَ تَشَبَّثْتُ بِذَیْلِ الْطافِکَ وَ مَواهِبِکَ. اَسْأَلُکَ بِاَنْ لا تُخَیِّبَنِی عَمّا قَدَّرْتَهُ لِعِبادِکَ الَّذِینَهُمْ اَقْبَلوا اِلی حَرَمِ وَصْلِکَ وَ کَعْبَةِ لِقائِکَ وَ صامُوا فی حُبِّکَ. وَلَو اَنِّی یا اِلٰهِی اَعْتَرِفُ بِاَنَّ کُلَّ ما یَظْهَرُ مِنّی لَمْ یَکُنْ قابِلاً لِسُلْطانِکَ وَ لا یَلیقُ لِحَضْرَتِکَ وَ لٰکِنْ اَسْأَلُکَ بِاسْمِکَ الَّذِیْ بِهِ تَجَلَّیْتَ عَلیٰ کُلِّ الاَشْیاءِ بِاَسْمائِکَ الْحُسْنی فِی هٰذا الظُّهُورِ الَّذِی اَظْهَرْتَ جَمالَکَ بِاسْمِکَ الاَبْهی بِاَنْ تُشْرِبَنی خَمْرَ رَحْمَتِکَ وَ رَحیقَ مَکْرُمَتِکَ الَّذِیْ جَریٰ عَنْ یَمینِ مَشِیَّتِکَ لاَتَوَجَّهَ بِکُلّی اِلَیْکَ وَ انْقَطِعَ

عَمّا سِواکَ عَلیٰ شَأنٍ لا اَرَی ٱلدُّنْیا وَ ما خُلِقَ فِیها اِلاّ کَیَوْمٍ ما خَلَقْتَها، ثُمَّ ٱسْأَلُکَ یا اِلٰهی بِاَنْ تُنْزِلَ مِنْ سَماءِ اِرادَتِکَ وَ سَحابِ رَحْمَتِکَ ما یُذْهِبُ عَنّا رَوائِحَ ٱلْعِصْیانِ یا مَنْ سَمَّیْتَ نَفْسَکَ بِٱلرَّحْمٰنِ وَ اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ ٱلْعَزیزُ ٱلْمَنّانُ. اَیْ رَبِّ لا تَطْرُدْ مَنْ اَقْبَلَ اِلَیْکَ وَ لا تُبْعِدْ مَنْ تَقَرَّبَ بِکَ وَ لا تُخَیِّبْ مَنْ رَفَعَ اَیادِیَ ٱلرَّجاءِ اِلیٰ شَطْرِ فَضْلِکَ وَ مَواهِبِکَ وَ لا تَحْرِمْ عِبادَکَ ٱلْمُخْلِصینَ عَنْ بَدائِعِ فَضْلِکَ وَ اِفْضالِکَ. اَیْ رَبِّ اَنْتَ ٱلْغَفورُ وَ اَنْتَ ٱلْکَریمُ وَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ وَ ما سِواکَ عُجَزاءُ لَدیٰ ظُهوراتِ قُدْرَتِکَ وَ فُقَداءُ لَدیٰ آثارِ غَنائِکَ وَ عُدَماءُ عِنْدَ ظُهوراتِ عِزِّ سَلْطَنَتِکَ وَ ضُعَفاءُ عِنْدَ شُئوناتِ قُدْرَتِکَ. اَیْ رَبِّ هَلْ دونَکَ مِنْ مَهْرَبٍ لِنَهْرُبَ اِلَیْهِ اَوْ سِواکَ مِنْ مَلْجَأٍ لِاَسْرُعَ اِلَیْهِ. لا وَ عِزَّتِکَ لا عاصِمَ اِلاّ اَنْتَ وَ لا مَفَرَّ اِلاّ اَنْتَ وَ لا مَهْرَبَ اِلاّ اِلَیْکَ. اَیْ رَبِّ اَذِقْنی حَلاوَةَ ذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ. فَوَ عِزَّتِکَ مَنْ ذاقَ حَلاوَتَهُ ٱنْقَطَعَ عَنِ ٱلدُّنْیا وَ ما خُلِقَ فِیها وَ تَوَجَّهَ اِلَیْکَ مُطَهَّراً عَنْ ذِکْرِ دونِکَ. یا اِلٰهی فَاَلْهِمْنی مِنْ بَدائِعِ ذِکْرِکَ لِاَذْکُرَکَ بِها وَ لا تَجْعَلْنی مِنَ ٱلَّذینَ یَقْرَئُونَ آیاتِکَ وَ لا یَجِدونَ ما قُدِّرَ فِیها مِنْ نِعْمَتِکَ ٱلْمَکْنونَةِ ٱلَّتی تُحْییٰ بِها اَفْئِدَةُ بَرِیَّتِکَ وَ قُلوبُ عِبادِکَ. اَیْ

رَبِّ فاجْعَلْنی مِنَ ٱلَّذِینَ اَخَذَتْهُمْ نَفَحاتُ آیاتِکَ عَلیٰ شَأنٍ اَنْفَقوا اَرْواحَهُمْ فی سَبیلِکَ وَ سَرِعُوا اِلیٰ مَشْهَدِ ٱلْفَناءِ شَوقاً لِجَمالِکَ وَ طَلَباً لِوِصالِکَ وَ اِذا قِیلَ لَهُمْ فی ٱلطَّرِیقِ اِلیٰ اَیِّ مَقَرٍ تَذْهَبونَ قالُوا اِلیَ ٱللهِ ٱلْمَلِکِ ٱلْمُهَیْمِنِ ٱلْقَیّومِ وَ ما مَنَعَهُمْ ظُلْمُ ٱلَّذِینَ اَعْرَضُوا عَنْکَ وَ بَغَوا عَلَیْکَ عَنْ حُبِّهِمْ اِیّاکَ وَ تَوَجُّهِهِمْ اِلَیْکَ وَ اِقْبالِهِمْ اِلیٰ شَطْرِ رَحْمَتِکَ. اُولٰئِکَ عِبادٌ یُصَلّیَنَّ عَلَیْهِمِ ٱلْمَلأُ ٱلاَعْلیٰ وَ یُکَبِّرُنَّ اَهْلُ مَدائِنِ ٱلْبَقاءِ ثُمَّ ٱلَّذِیْنَ رُقِمَ عَلیٰ جَبینِهِمْ مِنْ قَلَمِکَ ٱلاَعْلیٰ هٰؤُلاءِ اَهْلُ ٱلْبَهاءِ وَ بِهِمْ ظَهَرَتْ اَنْوارُ ٱلْهُدیٰ وَ کَذٰلِکَ قُدِّرَ فی لَوْحِ ٱلْقَضاءِ بِاَمْرِکَ وَ اِرادَتِکَ. فَیا اِلٰهی کَبِّرْ عَلَیْهِمْ وَ عَلَی ٱلَّذِینَ طافُوا فی حَوْلِهِمْ فی حَیاتِهِمْ وَ مَماتِهِم. ثُمَّ ٱرْزُقْهُمْ ما قَدَّرْتَهُ لِخَیْرَةِ خَلْقِکَ، اِنَّکَ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ لا اِلٰهَ اِلاّ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ ٱلْمُهَیْمِنُ ٱلْعَزیزُ ٱلْوَهّابُ. اَیْ رَبِّ لا تَجْعَلْ هٰذا ٱلْصَّومَ آخِرَ صَومِنا وَ آخِرَ عَهْدِنا. ثُمَّ اَقْبَلْ ما عَمِلْناهُ فی حُبِّکَ وَ رِضائِکَ وَ ما تُرِکَ عَنّا بِما غَلَبَتْ عَلَیْنا شُؤُوناتُ ٱلنَّفْسِ وَ ٱلْهَویٰ ثُمَّ ٱسْتَقِمْنا عَلیٰ حُبِّکَ وَ رِضائِکَ. ثُمَّ ٱحْفَظْنا مِنْ شَرِّ ٱلَّذِینَ هُمْ کَفَرُوا بِکَ وَ بِآیاتِکَ ٱلْکُبْریٰ وَ اِنَّکَ اَنْتَ رَبُّ ٱلآخِرَةِ وَ ٱلاوُلیٰ لا اِلٰهَ اِلاّ اَنْتَ ٱلْعَلِیُّ ٱلاَعْلیٰ وَ کَبِّرِ ٱللّٰهُمَّ یا اِلٰهی عَلَی ٱلنُّقْطَةِ ٱلاَوَّلِیَّةِ وَ سِرِّ

اَلاَحَدِیَّةِ وَ غَیْبِ اَلْهُوِیَّةِ وَ مَطْلَعِ اَلاُلُوهِیَّةِ وَ مَظْهَرِ اَلرُّبُوبِیَّةِ اَلَّذِی بِه فَصَّلْتَ عِلْمَ مٰا کٰانَ وَ مٰا یَکونُ وَ ظَهَرَتْ لَنٰالیَ عِلْمِکَ اَلْمَکْنُونِ وَ سِرِّ اَسْمِکَ اَلْمَخْزُونِ وَ جَعَلْتَهُ مُبَشِّراً لِلَّذِی بِاَسْمِهِ اُلِّفَ اَلْکافُ بِرُکْنِهِ اَلنونِ وَ بِهِ ظَهَرَتْ سَلْطَنَتُکَ وَ عَظَمَتُکَ وَ اَقْتِدارُکَ وَ نُزِّلَتْ آیاتُکَ وَ فُصِّلَتْ اَحْکامُکَ وَ نُشِرَتْ آثارُکَ وَ حُقِّقَتْ کَلِمَتُکَ وَ بُعِثَتْ قُلوبُ اَصْفیائِکَ وَ حُشِرَ مَنْ فِی سَمائِکَ وَ اَرْضِکَ اَلَّذِی سَمَّیْتَهُ بِعَلِیٍّ قَبْلَ نَبیلٍ فِی مَلَکوتِ اَسْمائِکَ وَ بِروحِ اَلرَوحِ فِی اَلْواحِ قَضائِکَ وَ اَقَمْتَهُ مَقامَ نَفْسِکَ وَ رَجَعَتْ کُلُّ اَلاَسْماءِ اِلیَ اَسْمِهِ بِاَمْرِکَ وَ قُدْرَتِکَ وَ بِهِ اَنْتَهَتْ اَسْمائُکَ وَ صِفاتُکَ وَ لَهُ اَلاَسْماءُ فِی سُرادِقِ عِفَّتِکَ وَ فِی عَوالِمِ غَیْبِکَ وَ مَدائِنِ تَقْدیسِکَ وَ عَلَی اَلَّذِینَ هُمْ آمَنُوا بِهِ وَبِآیاتِهِ وَ تَوَجَّهُوا اِلَیْهِ مُنْقَطِعینَ عَمَّا سِواکَ مِنَ اَلَّذِینَ اَعْتَرَفُوا بِوَحْدانِیَّتِکَ فِی ظُهُورِهِ کَرَّةً اُخْریٰ اَلَّذِی کانَ مَذْکوراً فی اَلْواحِهِ وَ کُتُبِهِ وَ صُحُفِهِ وَ فی کُلِّ ما نُزِّلَ عَلَیْهِ مِنْ بَدائِعِ آیاتِکَ وَ جَواهِرِ کَلِماتِکَ وَ اَمَرْتَهُ بِاَنْ یَاْخُذَ عَهْدَ نَفْسِهِ قَبْلَ عَهْدِ نَفْسِهِ وَ نُزِّلَ اَلْبَیانُ فی ذِکْرِهِ وَ شَأْنِهِ وَ اِثْباتِ حَقِّهِ وَ اِظْهارِ سَلْطَنَتِهِ وَ اِتْقانِ اَمْرِهِ. طوبیٰ لِمَنْ اَقْبَلَ اِلَیْهِ وَ عَمِلَ مٰا اُمِرَ بِهِ مِنْ عِنْدِهِ یا اِلٰهَ اَلْعالَمینَ وَ مَقْصُودَ اَلْعارِفینَ. فَلَکَ اَلْحَمْدُ یا اِلٰهی بِما

وَفَّقْتَنا عَلیٰ عِرْفانِهِ وَ حُبِّهِ اِذاً اَسْأَلُکَ بِهِ وَ بِمَظاهِرِ اُلوهیَّتِکَ وَ مَطالِعِ رُبوبیَّتِکَ وَ مَخازِنَ وَحْیِکَ وَ مَکامِنِ اِلْهامِکَ بِاَنْ تُوَفِّقَنا عَلیٰ خِدْمَتِهِ وَ طاعَتِهِ وَ نَجْعَلَنا ناصِرینَ لِاَمْرِهِ وَ مُخْذِلینَ لاَعْدائِهِ وَ اِنَّکَ اَنْتَ اَلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ لا اِلٰهَ اِلاّ اَنْتَ اَلْمُقْتَدِرُ اَلْعَزیزُ اَلْمُسْتَعانُ

توضیح:

جمال قدم روحی لاحبّائه الفداء در این لوح می فرمایند خوشا بحال کسیکه آنرا در ایّام صیام تلاوت نماید و اشاره به مؤمنین دارند که از همه بریده بخدا پیوسته‌اند. از خداوند می خواهند که روزه را بر اینان آب حیات گرداند زیرا هرگز تحت تأثیر دشمنی منکران قرار نگرفته و بمحض شنیدن ندای حقّ، بسوی او شتافته و همهٔ احکام را بمحبّت الهیّه عاملند.

در تلاوت این مناجات، ما اقرار به سلطنت و قدرت الهی نموده روزهٔ خود را در جلب رضای او می‌خواهیم و آنگاه از او می‌طلبیم که چشمانمان را باز فرماید تا حقایق کتاب الهی را درک نمائیم سپاس خدای را می‌گوئیم که ما را به عرفان موفّق و به حرم وصل خود وارد فرموده‌است. آنگاه اقرار می‌نمائیم که آنچه کنیم لایق محضر این ظهور اعظم نیست. از خدا می خواهیم که دنیا را نیست انگاریم، از عصیان پاک شویم و مورد غفران حقّ قرار گیریم. پناه او را می‌جوئیم چه که جز او پناهی نیست و آرزو می کنیم که شیرینی کلام او را بچشم و از بدایع الهام او بهره گیریم و چون شهداء آمادهٔ فدا در راه محبوب عالمیان باشیم. آنگاه محبوب الهی، بلندی مقام اهل بهاء، آنان که همواره راهی راه خدایند و از دشمنان نمی‌هراسند، را از خدا می خواهند که این روزه آخرین روزهٔ آنها نباشد و در پناه حفظ خداوند باقی بمانند. در پایان لوح درود بر حضرت نقطهٔ اولی، مظهر الوهیّت و مطلع ربوبیّت و مبشّر جمالقدم نفس مقدّسی که بنام علی موسوم و به روح روح موصوف است و بر نفوسی که به ظهور جمالقدم در طلعت ابهی و ظهور دوم خدا در این دور مؤمنند می‌فرستند و آنگاه طلب تأیید در درگاه الهی می‌کنند که ما را به اجراء فرمان جمال اقدس ابهی موفّق فرموده، بخدمت امر اعظمش مؤیّد دارد و ناصر شریعت‌الله گرداند.

بِسْمِهِ ٱلْمُشْرِقِ مِنْ اُفُقِ ٱلْبَيانِ

اَللّٰهُمَّ اِنّی اَسْاَلُکَ بِٱلآيَةِ ٱلْكُبْرىٰ وَ ظُهورِ فَضْلِکَ بَيْنَ ٱلْوَرىٰ اَنْ لاَ تَطْرُدَنی عَنْ بابِ مَدينَةِ لِقائِکَ وَ لاَ تُخَيِّبَنی عَنْ ظُهوراتِ فَضْلِکَ بَيْنَ خَلْقِکَ.

تَرانی يا اِلٰهی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلأَقْدَسِ ٱلأَنْوَرِ ٱلأَعَزِّ ٱلأَعْظَمِ ٱلعَلیِّ ٱلأَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَيْلٍ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلأُولیٰ.

اَللّٰهُمَّ اِنّی اَسْاَلُکَ بِنِدائِکَ ٱلأَحْلیٰ وَ ٱلكَلِمَةِ ٱلعُلْيا اَنْ تُقَرِّبَنی فِی كُلِّ ٱلاحْوالِ اِلیٰ فِناءِ بابِکَ وَ لا تُبْعِدَنی عَنْ ظِلِّ رَحْمَتِکَ وَ قِبابِ كَرَمِکَ.

تَرانی يا اِلٰهی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلأَقْدَسِ ٱلأَنْوَرِ ٱلأَعَزِّ ٱلأَعْظَمِ ٱلعَلیِّ ٱلأَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَيْلٍ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلأُولیٰ.

اَللّٰهُمَّ اِنّی اَسْاَلُکَ بِضِياءِ غُرَّتِکَ ٱلْغَرّاءِ وَ اِشْراقِ اَنْوارِ وَجْهِکَ مِنَ ٱلاُفُقِ ٱلاَعلیٰ اَنْ تَجْذِبَنی مِنْ نَفَحاتِ قَمیصِکَ وَ تُشْرِبَنی مِنْ رَحيقِ بَيانِکَ.

تَرانی يا اِلٰهی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلأَقْدَسِ ٱلأَنْوَرِ ٱلأَعَزِّ ٱلأَعْظَمِ ٱلعَلیِّ ٱلأَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَيْلٍ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلأُولیٰ.

اَللّٰهُمَّ اِنّی اَسالُکَ بِشَعَراتِکَ ٱلَّتی تَتَحَرَّکُ عَلیٰ صَفَحاتِ ٱلْوَجْهِ كَمٰا يَتَحَرَّکُ عَلیٰ صَفَحاتِ ٱلالْواحِ قَلَمُکَ ٱلاَعْلیٰ وَ

بِها تَضَوَّعَتْ رائِحَةُ مِسْکِ ٱلْمَعانِی فی مَلَکوتِ ٱلانْشاءِ اَنْ تُقیمَنِی عَلیٰ خِدْمَةِ اَمْرِکَ عَلیٰ شَأنٍ لا یُعْقِبُهُ ٱلْقُعُودُ، وَ لا تَمْنَعُهُ اِشاراتُ ٱلَّذِینَ جادَلوا بِآیاتِکَ وَ أعْرَضُوا عَنْ وَجْهِکَ.

تَرانِی یا إلَهِی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلأقْدَسِ ٱلأنْورِ ٱلأعَزِّ ٱلأعْظَمِ ٱلعَلِیِّ ٱلأبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلِ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلأُولیٰ.

اَللّٰهُمَّ اِنّی أسْأَلُکَ بِٱسْمِکَ ٱلَّذِی جَعَلْتَهُ سُلْطانَ ٱلاَسماءِ وَ بِهِ ٱنْجَذَبَ مَنْ فِی ٱلاَرْضِ وَ ٱلسَّماءِ، اَنْ تُرِیَنِی شَمْسَ جَمالِکَ وَ تَرْزُقَنِی خَمْرَ بَیانِکَ.

تَرانِی یا إلَهِی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلأقْدَسِ ٱلأنْورِ ٱلأعَزِّ ٱلأعْظَمِ ٱلعَلِیِّ ٱلأبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلِ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلأُولیٰ.

اَللّٰهُمَّ اِنّی أسْأَلُکَ بِبَحْرِ مَجْدِکَ عَلیٰ اَعْلَی ٱلْجِبالِ وَ فُسْطاطِ اَمْرِکَ عَلیٰ اَعْلَی ٱلاتْلالِ، اَنْ تُؤَیِّدَنِی عَلیٰ ما اَرادَ بِهِ اِرادَتُکَ وَ ظَهَرَ مِنْ مَشِیَّتِکَ.

تَرانِی یا إلَهِی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلأقْدَسِ ٱلأنْورِ ٱلأعَزِّ ٱلأعْظَمِ ٱلعَلِیِّ ٱلأبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلِ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلأُولیٰ.

اَللّٰهُمَّ اِنّی اَسْأَلُکَ بِجَمالِکَ ٱلْمُشْرِقِ مِنْ اُفُقِ ٱلْبَقاءِ ٱلَّذی اِذا ظَهَرَ سَجَدَ لَهُ مَلَکوتُ ٱلْجَمالِ وَ کَبَّرَ عَنْ وَرائِهِ بِاَعْلَی ٱلنِّداءِ اَنْ تَجْعَلَنِی فانِیاً عَمّا عِنْدِی وَ باقِیاً بِما عِنْدَکَ.

تَرانِی یا إلَهِی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلأقْدَسِ ٱلأنْورِ ٱلأعَزِّ ٱلأعْظَمِ

اَلعَلیِّ اَلأَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلٍ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی اَلاخِرَةِ وَ اَلأُولیٰ.
اَللّٰهُمَّ اِنّی أَسْأَلُکَ بِمَظْهَرِ اَسْمِکَ اَلْمَحْبوبِ اَلَّذی بِهِ اَحْتَرَقَتْ اَکْبادُ الْعُشّاقِ وَ طارَت اَفْئِدَةُ مَنْ فِی الآفاقِ اَنْ تُوَفِّقَنی عَلیٰ ذِکْرِکَ بَیْنَ خَلْقِکَ وَ ثَنائِکَ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ.
تَرانی یا إِلٰهی مُتَمَسِّکاً بِاَسْمِکَ اَلأَقْدَسِ اَلأَنْوَرِ اَلأَعَزِّ اَلأَعْظَمِ اَلعَلیِّ اَلأَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلٍ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی اَلاخِرَةِ وَ اَلأُولیٰ.
اَللّٰهُمَّ اِنّی أَسْأَلُکَ بِحَفیفِ سِدْرَةِ اَلْمُنْتَهیٰ وَ هَزیزِ نَسَماتِ آیاتِکَ فِی جَبَروتِ اَلأَسْماءِ اَنْ تُبْعِدَنی عَنْ کُلِّ ما یَکْرَهُهُ رِضائُکَ وَ تُقَرِّبَنی اِلیٰ مَقامٍ تَجَلّیٰ فیهِ مَطْلَعُ آیاتِکَ.
تَرانی یا إِلٰهی مُتَمَسِّکاً بِاَسْمِکَ اَلأَقْدَسِ اَلأَنْوَرِ اَلأَعَزِّ اَلأَعْظَمِ اَلعَلیِّ اَلأَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلٍ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی اَلاخِرَةِ وَ اَلأُولیٰ.
اَللّٰهُمَّ إِنّی أَسْأَلُکَ بِاَلحَرْفِ اَلَّتی اِذا خَرَجَتْ مِنْ فَمِ مَشِیَّتِکَ مَاجَتِ اَلبِحارُ وَ هاجَتِ اَلأَرْیاحُ وَ ظَهَرَتِ اَلأَثْمارُ وَ تَطاوَلَتِ اَلأَشْجارُ وَ مَحَتِ اَلآثارُ وَ خَرَقَتِ اَلأَسْتارُ وَ سَرُعَ اَلمُخْلِصُونَ إِلیَ أَنوارِ وَجْهِ رَبِّهِمِ اَلمُخْتارِ اَنْ تُعَرِّفَنِی ما کَانَ مَکْنوناً فِی کَنائِزِ عِرْفانِکَ وَ مَسْتوراً فِی خَزائِنِ عِلْمِکَ.
تَرانِی یا اِلٰهی مُتَمَسِّکاً بِاسْمِکَ اَلأَقْدَسِ اَلأَنْوَرِ اَلأَعَزِّ اَلاَعْظَمِ اَلعَلیِّ اَلأَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلٍ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی اَلآخِرَةِ وَ اَلأُولیٰ.
أَللّٰهُمَّ اِنّی أَسْأَلُکَ بِنارِ مَحَبَّتِکَ اَلَّتی بِها طارَ اَلنَّومُ عَنْ

عُیونِ اَصْفیائِکَ وَ اَوْلیائِکَ وَ اَقامَتْهُمْ فِی ٱلاَسْحارِ لِذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ اَنْ تَجْعَلَنِی مِمَّنْ فازَ بِما اَنْزَلْتَهُ فِی کِتابِکَ وَ اَظْهَرْتَهُ بِارادَتِکَ.

تَرانِی یا إلَهِی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلاَقْدَسِ ٱلاَنْوَرِ ٱلاَعَزِّ ٱلاَعْظَمِ ٱلعَلِیِّ ٱلاَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلِ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلاُولیٰ.

اَللّٰهُمَّ اِنِّی اَسْاَلُکَ بِنورِ وَجْهِکَ ٱلَّذِی ساقَ ٱلمُقَرَّبِینَ اِلیٰ سِهامِ قَضائِکَ وَ ٱلمُخْلِصینَ اِلی سُیوفِ ٱلاَعْداءِ فِی سَبیلِکَ اَنْ تَکْتُبَ لِی مِنْ قَلَمِکَ ٱلاَعْلیٰ ما کَتَبْتَهُ لاُمَنائِکَ وَ اَصْفیائِکَ.

تَرانِی یا إلَهِی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلاَقْدَسِ ٱلاَنْوَرِ ٱلاَعَزِّ ٱلاَعْظَمِ ٱلعَلِیِّ ٱلاَبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلِ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلاُولیٰ.

اَللّٰهُمَّ اِنِّی اَسْاَلُکَ بِٱسْمِکَ ٱلَّذِی بِهِ سَمِعْتَ نِداءَ ٱلْعاشِقینَ وَ ضَجیجَ ٱلمُشْتاقینَ وَ صَریخَ ٱلمُقَرَّبینَ وَ حَنینَ ٱلمُخْلِصینَ وَ بِهِ قَضَیْتَ اَمَلَ ٱلآمِلینَ وَ اَعْطَیْتَهُمْ ما اَرادُوا بِفَضْلِکَ وَ ٱلْطافِکَ وَ بِٱلاِسْمِ ٱلَّذی بِهِ ماجَ بَحْرُ ٱلْغُفْرانِ اَمامَ وَجْهِکَ وَ اَمْطَرَ سَحابُ ٱلْکَرَمِ عَلیٰ اَرِقّائِکَ اَنْ تَکْتُبَ لِمَنْ اَقْبَلَ اِلَیکَ وَ صامَ بِاَمْرِکَ اَجْرَ ٱلَّذینَ لَمْ یَتَکَلَّمُوا الاّ بِاِذْنِکَ وَ اَلْقَوا ما عِنْدَهُمْ فِی سَبیلِکَ وَ حُبِّکَ.

اَیْ رَبِّ اَسْاَلُکَ بِنَفْسِکَ وَ بِآیاتِکَ وَ بَیِّناتِکَ وَ اِشْراقِ اَنْوارِ

شَمْسِ جَمالِکَ وَ اَغْصانِکَ بِاَنْ تُکَفِّرَ جَریراتِ ٱلَّذِینَ تَمَسَّکُوا بِاَحْکامِکَ وَ عَمِلوا بِما اُمِروا بِهِ فِی کِتابِکَ.

تَرانی یا إلَهی مُتَمَسِّکاً بِٱسْمِکَ ٱلأقْدَسِ ٱلأنْوَرِ ٱلأعَزِّ ٱلأعْظَمِ ٱلعَلِیِّ ٱلأبْهیٰ وَ مُتَشَبِّثاً بِذَیْلٍ تَشَبَّثَ بِهِ مَنْ فِی ٱلاخِرَةِ وَ ٱلأُولیٰ.

توضیح:

در این دعا که معمولاً در سحرها تلاوت می‌شود، جمال ابهی سیزده مناجات بدرگاه قاضی‌الحاجات فرموده، در هر مناجات طلب نعمتی برای مؤمن صائم می‌فرمایند و آنرا به این ترجیع ختم می نمایند:

«خداوندا مرا مشاهده می‌کنی که به اسم اعظم ابهایت متمسّکم و به ذیل تو متشبّث»

درمناجات یکم خداوند را بحقّ آیهٔ کبرایش(مظهر اسم اعظم) می‌خوانند تا مرا به لقا موفّق دارد.

درمناجات دویم می‌فرمایند بارالها بحقّ ندای شیرینت مرا به‌درگاهت راه ده.

در مناجات سیم می‌فرمایند خدایا بحقّ نور رویت مرا از شراب بیانت بنوشان.

در مناجات چهارم پروردگار را بحقّ موهای مشکین زیبایش که بر روی مهرویش در حرکت است، آنچنانکه قلم اعلایش بر صفحهٔ الواح، قسم میدهند که مرا به خدمت توفیق بخشد.

در مناجات پنجم خدا را بحقّ اسم اعظمش که سلطان اسماء است می‌خوانند که مرا بمشاهدهٔ رویش موفّق فرماید و از بادهٔ بیانش بنوشاند.

در مناجات ششم می‌فرمایند پروردگارا بحقّ سراپردهٔ عظمتت مرا به تسلیم در مقابل اراده‌ات موفّق دار.

در مناجات هفتم از خدای، بحقّ جمال بی‌نظیرش می‌خواهند مرا از ماسوایش فانی فرماید.

در مناجات هشتم از خدا مسئلت می‌فرمایند که ما را بحقّ مظهر محبوبش به ذکر خویش در جهان توفیق بخشد.

درمناجات نهم می‌فرمایند بارالها بحقّ صدای وزش باد در اوراق شجرهٔ ابهایت مرا از آنچه نمی‌پسندی باز دار.

در مناجات دهم خدا را بحقّ آن حرفی که حین خروج از دهانش دریاها را بموج آرد، بادها را به وزش دارد، میوه‌های بهشتی را فراوان نماید و آثار گذشته را محو گرداند، می‌نامند تا ما را به عرفان اسرار خود مؤیّد فرماید.

درمناجات یازدهم از خدا می‌خواهند که بحقّ آتش عشقش که مشتاقان را در سحرگاهان از خواب گریزان می‌کند تا به ذکر او پردازند، ما را به اوامر خود عامل فرماید.

در مناجات دوازدهم خدا را بحقّ نور رویش می‌خوانند که عاشقان را به مشهد فدا هدایت نماید، از آنچه برای مخلصان خود خواسته‌است برای خودشان مقدّر دارد.

در مناجات سیزدهم از خدا می‌خواهند که بحقّ اسم سمیعش که به آن ندای عاشقان را می‌شنود و بحقّ اسم غفّارش برای روزه‌داران اجر بی‌پایان مقرر فرماید، اجر آنانی را که جز به اجازهٔ او تکلّم نکنند. خدا را بحقّ خودش و آیاتش و اغصانش مسئلت مینمایند که متمسّکین به احکامش را از گناهان پاک و مبرّا فرماید.

دعای صبح ایّام صیام

بِسْمِ اللهِ الْاَقْدَسِ الْعَلِیِّ الْاَعْلیٰ

سُبْحانَکَ اَللّٰهُمَّ یا اِلٰهی اَسْاَلُکَ بِعَظَمَتِکَ اَلَّتی مِنْها اَسْتَعْظَمَ کُلُّ شَیْءٍ وَ بِاَنْوارِ وَجْهِکَ اَلَّذی مِنْهُ اَسْتَضاءَ کُلُّ شَیءٍ وَ بِبَدایِعِ اَسْمائِکَ اَلَّتی مِنْها فَصَّلْتَ بَیْنَ کُلِّ شَیْءٍ وَ بِاَسْمِکَ اَلَّذی جَعَلْتَهُ قائِماً عَلیٰ کُلِّ شَیءٍ وَ بِسُلْطانِکَ اَلَّذی بِهِ اَسْتَعْلَیْتَ عَلیٰ کُلِّ شَیءٍ وَ بِآیاتِکَ اَلَّتی مِنْها اَسْتَجَذَبَتْ حَقایِقُ اَلاَشْیاءِ وَ بِکَلِمَتِکَ اَلَّتی مِنْها فَزِعَ مَنْ فی اَلاَرْضِ وَ اَلسَّمٰاءِ وَ بِنِدائِکَ فِی بَرِیَّةِ اَلْقُدْسِ اَلَّذی بِهِ اَشْتَعَلَ قَلْبُ اَلْعالَمِ وَ بِهِ اِهْتَدَیْتَ اَلْمُخْلِصینَ اِلی شاطِئِ بَحْرِ اَحَدِیَّتِکَ وَ طَیَّرْتَ اَلْعاشِقینَ فِی هَواءِ قُرْبِکَ وَ لِقائِکَ وَ اَسْتَجذَبَتْ اَفْئِدَةُ اَلْمُقَرَّبینَ اِلیٰ یَمینِ عَرْشِ رَحْمانِیَّتِکَ بِاَنْ تَقْبَلَ مِنّا ما عَمِلْنا فِی حُبِّکَ وَ رِضاکَ فَیا اِلٰهی وَ سَیِّدی وَ مَحْبُوبی اِنَّ اَلَّذینَ ذاقُوا حَلاوَةَ نِدائِکَ سَرِعُوا اِلیٰ ظِلِّ مَواهِبِکَ وَ جِوارِ اَلْطافِکَ وَ اَتَّبِعوا ما اَمَرْتَهُم بِهِ حُبّاً لِنَفْسِکَ وَ اِبْتِغاءً لِوَجْهِکَ، اولٰئِکَ لا یَتَحَرَّکونَ اِلاّ بِاِذْنِکَ وَلا یَتَکَلَّمونَ اِلاّ بَعْدَ اَمْرِکَ. فَیا اِلٰهی وِ سَیِّدی اَنَا عَبْدُکَ وَ اِبْنُ عَبْدِکَ قَدْ قُمْتُ عَنِ اَلْفِراشِ فِی هٰذا اَلْفَجْرِ اَلَّذی فِیهِ اَشْرَقَتْ شَمْسُ

اَحَدیَّتِکَ عَنْ اُفُقِ سَماءِ مَشیَّتِکَ وَاَسْتَضاءَ مِنْهاَ اَلآفاقُ بِما قُدِّرَ فِی صَحائِفِ قَضائِکَ. لَکَ اَلْحَمْدُ یا اِلٰهی عَلیٰ ما اَصْبَحْنا مُسْتَضیئاً بِنورِ عِرفانِکَ وَ صُمْنا خالِصاً لِوَجْهِکَ اَیْ رَبِّ فَاَنْزِلْ عَلَیْنا ما یَجْعَلُنا غَنیّاً عَمّا سِواکَ وَ مُنْقَطِعاً عَنْ دونِکَ ثُمَّ اَکْتُبْ لِی وَ لِاَحِبَّتِی وَ ذَوِی قَرابَتِی مِنْ کُلِّ ذَکَرٍ وَ اُنْثیٰ خَیْرَ اَلآخِرَةِ وَ اَلاُوْلیٰ ثُمَّ اَعْصِمْنا یا مَحْبوبَ اَلاِبْداعِ وَ مَقْصودَ اَلاِخْتِراعِ بِعِصْمَتِکَ اَلْکُبْریٰ مِنَ اَلَّذِینَ جَعَلْتَهُمْ مَظاهِرَ اَلخَنّاسِ وَ یُوَسْوِسُونَ فِی صُدورِ اَلنّاسِ وَ اِنَّکَ اَنْتَ اَلْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ وَ اِنَّکَ اَنْتَ اَلْمُقْتَدِرُ اَلْمُهَیْمِنُ اَلقَیُّومُ. صَلِّ اَللّٰهُمَّ یا اِلٰهی عَلیٰ مَنْ جَعَلْتَهُ قَیّوماً عَلیٰ اَسْمائِکَ اَلْحُسْنیٰ وَ بِهِ فَصَّلْتَ بَیْنَ اَلاَتْقیاءِ وَ اَلاَشْقیاءِ بِاَنْ تُوَفِّقَنا عَلی ما تُحِبُّ وَ تَرْضیٰ. وَصَلِّ اَللّٰهُمَّ یا اِلٰهی عَلیٰ کَلِماتِکَ وَ حُروفاتِکَ وَ عَلَی اَلَّذینَ تَوَجَّهوا اِلَیْکَ وَ اَقْبَلوا اِلیٰ وَجْهِکَ وَ سَمِعُوا نِدائَکَ. وَ اِنَّکَ اَنْتَ مالِکُ اَلْعِبادِ وَ سُلْطانُهُمْ وَ اِنَّکَ اَنْتَ عَلیٰ کُلِّ شَیْءٍ قَدیرٌ.

توضیح:

در این مناجات خدایرا به عظمتش که همهٔ بزرگیها از آنست و به انوار رویش که عالم از آن روشن است و به اسماء دیگر می‌خوانیم و از او می خواهیم بحقّ آیات و کلماتش که آتش به قلب عالم زده‌است، مخلصان را هدایت فرموده و عاشقان را به عین عرش رحمانیش کشاند تا اعمال ما را در راه محبّت و رضایش برداء قبول مزیّن دارد. سپس شهادت می‌دهیم که نفوسی‌که شیرینی ندای جمال ابهی را شنیده‌اند جز به ارادهٔ او حرکت نکنند و قبل از رخصت کلامی بر زبان نرانند.

سپس می‌گوئیم ای پروردگار من بندهٔ تو و بنده‌زادهٔ توام، در این صبح نورانی که جهان به انوار خورشیدش روشن است از خواب برخاسته‌ام. او را سپاس می‌گوئیم که بر روزه‌داری موفّق فرموده و از دیگران منقطع ساخته‌است. سپس برای خویشان خود در پناه عصمت کبرای الهی حفظ و حراست می‌طلبیم و دعا را به درود به مظهر ظهور الهی و کلمات و حروفات مقدّسهٔ او بپایان می‌بریم.

بِسْمِ ٱللّٰهِ ٱلْاَقْدَسِ ٱلْاَبْهی

یا اِلهی هٰذِهِ اَیّامٌ فِیها فَرَضْتَ ٱلصِّیامَ عَلیٰ عِبادِکَ وَ بِهِ طَرَّزْتَ دِیباجَ کِتابِ اَوامِرِکَ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ زَیَّنْتَ صَحائِفَ اَحْکامِکَ لِمَنْ فِی اَرْضِکَ وَ سَمائِکَ وَ ٱخْتَصَصْتَ کُلَّ ساعَةٍ مِنْها بِفَضیلَةٍ لَمْ یُحِط بِها الاّ عِلْمُکَ ٱلَّذی اَحاطَ ٱلاَشْیاءَ کُلَّها وَ قَدَّرْتَ لِکُلِّ نَفْسٍ مِنْها نَصیبا فِی لَوْحِ قَضائِکَ وَ زُبُرِ تَقْدیرِکَ وَ ٱخْتَصَصْتَ کُلَّ وَرَقَةٍ مِنْها بِحِزْبٍ مِنَ ٱلاَحْزابِ وَ قَدَّرْتَ لِلْعُشاقِ کَأْسَ ذِکْرِکَ فِی ٱلاَسْحارِ یا رَبَّ ٱلاَرْبابِ. اُولٰئِکَ عِبادٌ اَخَذَهُمْ سُکْرُ خَمْرِ مَعارِفِکَ عَلیٰ شَأْنٍ یَهْرُبُونَ مِنَ ٱلْمَضاجِعِ شَوْقا لِذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ وَ یَفِرُّونَ مِنَ ٱلنَّومِ طَلَبا لِقُرْبِکَ وَ عِنایَتِکَ. لَمْ یَزَلْ طَرْفُهُمْ اِلیٰ مَشْرِقِ ٱلْطافِکَ وَ وَجْهُهُمْ اِلیٰ مَطْلَعِ اِلْهامِکَ. فَاَنْزِلْ عَلَیْنا وَ عَلَیْهِم مِنْ سَحابِ رَحْمَتِکَ ما یَنْبَغی لِسَماءِ فَضْلِکَ وَ کَرَمِکَ. سُبْحانَکَ یا اِلٰهی هٰذِهِ ساعَةٌ فِیها فَتَحْتَ اَبْوابَ جودِکَ عَلیٰ وَجْهِ بَرِیَّتِکَ وَ مَصاریعَ عِنایَتِکَ لِمَنْ فِی اَرْضِکَ. اَسْأَلُکَ بِٱلَّذینَ سُفِکَتْ دِمائُهُمْ فِی سَبیلِکَ وَٱنْقَطَعُوا عَنْ کُلِّ ٱلْجِهاتِ شَوقا لِلِقائِکَ وَ اَخَذَتْهُمْ نَفَحاتُ وَحْیِکَ عَلیٰ شَأْنٍ

یُسْمَعُ مِنْ کُلِّ جُزْءٍ مِنْ اَجْزاءِ اَبْدانِهِمْ ذِکْرُکَ وَ ثَنائُکَ بِاَنْ لا تَجْعَلَنا مَحْروماً عَمّا قَدَّرْتَهُ فِی هٰذا ٱلظُّهُورِ ٱلَّذیْ بِهِ یَنْطِقُ کُلُّ شَجَرٍ بِما نَطَقَ بِهِ سِدْرَةُ ٱلسَّیناءِ لِمُوسیٰ کَلیْمِکَ وَ یُسَبِّحُ کُلُّ حَجَرٍ بِما سَبَّحَ بِهِ ٱلحُصاةُ فِی قَبْضَةِ مُحَمَّدٍ حَبیبِکَ. فَیا اِلٰهی هٰؤُلاءِ عِبادُکَ ٱلَّذِینَ جَعَلْتَهُمْ مُعاشِرَ نَفْسِکَ وَ مُؤانِسَ مَطْلَعِ ذاتِکَ وَ فَرَّقْتَهُمْ اَرْیاحُ مَشیَّتِکَ اِلیٰ اَنْ اَدْخَلْتَهُمْ فِی ظِلِّکَ وَ جِوارِکَ اَیْ رَبِّ لَمّا اَسْکَنْتَهُمْ فِی ظِلِّ قِبابِ رَحْمَتِکَ، وَفِّقْهُمْ عَلیٰ ما یَنْبَغِی لِهٰذا ٱلمَقامِ ٱلاَسْنیٰ. اَیْ رَبِّ لا تَجْعَلْهُمْ مِنَ ٱلَّذینَ فِی ٱلقُرْبِ مُنِعُوا عَنْ زِیارَةِ طَلْعَتِکَ وَ فِی ٱلْوِصالِ جُعِلُوا مَحْرُوماً عَنْ لِقائِکَ. اَیْرَبِّ هٰؤلاءِ عِبادٌ دَخَلُوا مَعَکَ فِی هٰذَا ٱلسِّجْنِ ٱلاَعْظَمِ وَ صامُوا فِیهِ بِما اَمَرتَهُم فِی اَلْواحِ اَمْرِکَ وَ صَحائِفِ حُکمِکَ فَاَنْزِلْ عَلَیْهِم ما یُقَدِّسُهُمْ عَمّا یَکْرَهُهُ رِضاءُکَ لِیَکُونُوا خالِصاً لِوَجْهِکَ وَ مُنْقَطِعاً عَنْ دونِکَ فَاَنْزِلْ عَلَیْنا یا اِلٰهی ما یَنْبَغی لِفَضْلِکَ وَ یَلیقُ لِجودِکَ. ثُمَّ ٱجْعَلْ یا اِلٰهی حَیاتَنا بِذِکْرِکَ وَ مَماتَنا بِحُبِّکَ. ثُمَّ ٱرزُقْنا لِقائَکَ فِی عَوالِمِکَ ٱلَّتِی ما ٱطَّلَعَ بِها اَحَدٌ اِلاّ نَفْسُکَ. اِنَّکَ اَنْتَ رَبُّنا وَ رَبُّ ٱلعالَمینَ وَ اِلٰهُ مَنْ فِی ٱلسَّماواتِ وَ ٱلاَرَضینَ. فَیا اِلٰهی تَریٰ ماوَرَدَ عَلیٰ اَحِبّائِکَ فِی اَیّامِکَ. فَوَ عِزَّتِکَ ما مِنْ

اَرْضٍ اِلاّ وَ فِیهَا اَرْتَفَعَ ضَجیجُ اَصْفیائِکَ. وَ مِنْهُمُ الَّذینَ جَعَلَهُمُ الْمُشْرِکونَ اُسارىٰ فِی مَمْلَکَتِکَ وَ مَنْعوهُم عَنِ التَّقَرُّبِ اِلَیْکَ وَ الْوُرودِ فِی ساحَةِ عِزِّکَ وَ مِنْهُم یا اِلٰهی تَقَرَّبوا اِلَیْکَ وَ مُنِعوا عَنْ لِقائِکَ وَ مِنْهُم مَنْ دَخَلوا فِی جِوارِکَ طَلَباً لِلِقائِکَ وَ حالَ بَیْنَهُمْ وَ بَیْنَکَ سُبُحاتُ خَلْقِکَ وَ ظُلْمُ طُغاةِ بَرِیَّتِکَ. اَیْ رَبِّ هٰذِهِ ساعَةٌ جَعَلْتَهٰا خَیْرَ السّاعاتِ وَ نَسَبْتَهٰا اِلىٰ اَفْضَلِ خَلْقِکَ. اَسْاَلُکَ یا اِلٰهی بِکَ وَ بِهِمْ بِاَنْ تُقَدِّرَ فِی هٰذِهِ السَّنَةِ عِزّاً لاَحِبّائِکَ. ثُمَّ قَدِّرْ فِیهٰا ما یَسْتَشْرِقُ بِهِ شَمْسُ قُدْرَتِکَ عَنْ اُفُقِ عَظَمَتِکَ وَ یَسْتَضیءُ بِهاَ الْعالَمُ بِسُلطانِکَ. اَیْ رَبِّ فَانْصُرْ اَمْرَکَ وَاْخذُلْ اَعدائَکَ. ثُمَّ اکْتُبْ لَنا خَیْرَ الْآخِرَةِ وَ الاولىٰ. اِنَّکَ اَنْتَ الْحَقُّ عَلاّمُ الْغُیوبِ. لا اِله اِلاّ اَنتَ الْغَفورُ الْکَریمُ.

توضیح:

در این لوح مقدّس، جمال ابهی ضمن اشاره به ایّام صیام و زینت کتاب احکام الهی به این امر اعظم، می فرمایند هر ساعت از شهر صیام دارای فضیلت خاصّ است و هر ورق به حزبی مخصوص و سهم عشّاق ذکر معشوق ازلی است. سپس از یارانی یاد می‌کنند که بشوق ذکر خدا از بستر فرار می‌کنند و در ساعتهای سحر که ابواب جود الهی باز است به دعا و مناجات می‌نشینند. جمال مبارک می‌فرمایند که از هر عضو از اعضاء این محبّان ذکر الهی بگوش می‌رسد. و سپس به عظمت این ظهور اشاره می‌کنند که در آن هر شجر ناطق به ذکر خداست وهر سنگریزه گویا به ستایش او. آنگاه عنایات خداوندیرا برای همراهان خود می‌طلبند و از خدا می‌خواهند آنانرا به زیارت طلعت محبوب در سجن اعظم (عکّا) موفّق دارد و به لقاء خود در جمیع عوالم شادمان سازد. سپس به مقامات مظلومیّت احبّاء، شهادتها، اسارتها و محرومیّتهای آنان اشاره نموده عزّة احبّاء را در سال آتی از درگاه ربّ مجید سائل و آملند. نصرت امر و خذلان دشمنان و خیر ابدی برای یاران آخرین دعای جمال قیّوم است.

هذا دُعاءٌ قَدْ نُزِّلَ حينَ ٱلاِفْطارِمِنْ لَدَى ٱللهِ ٱلعَزيزِ ٱلمُخْتارِ

هُوَٱلآمِرُ

سُبْحانَکَ ٱللّٰهُمَّ يا اِلٰهى اَسْاَلُکَ بِٱلَّذينَ جَعَلْتَ صِيامَهُمْ فِى حُبِّکَ وَ رِضائِکَ وَ اِظْهارِ اَمْرِکَ وَ ٱتِّباعِ آياتِکَ وَ اَحْکامِکَ وَ اِفْطارَهُمْ قُرْبَکَ وَ لِقائَکَ. فَوَعِزَّتِکَ اِنَّهُمْ فِى اَيّامِهِمْ کُلِّها صائِمونَ وَ اِلىٰ شَطْرِ رِضائِکَ مُتَوَجِّهونَ وَ لَوْ يَخْرُجُ مِنْ فَمِ اِرادَتِکَ مُخاطِباً اِيّاهُمْ، يا قَوْمَ صُومُوا حُبّاً لِجَمالِى وَ لا تُعَلِّقُهُ بِٱلمِيقاتِ وَ ٱلْحُدودِ فَوَعِزَّتِکَ هُمْ يَصُومُونَ وَ لا يَاْکُلونَ اِلىٰ اَنْ يَمُوتوا لاَنَّهُمْ ذاقُوا حَلاوَةَ نِدائِکَ وَ ذِکْرِکَ وَ ثَنائِکَ وَ کَلِمَةِ ٱلَّتِى خَرَجَتْ مِنْ شَفَتَىْ مَشِيَّتِکَ. اَىْ رَبِّ اَسْاَلُکَ بِنَفْسِکَ ٱلْعَلِىِّ ٱلاَعْلىٰ ثُمَّ بِظُهورِکَ کَرَّةً اُخْرىٰ ٱلَّذِى بِهِ ٱنْقَلَبَ مَلَکوتُ ٱلاَسْماءِ وَ جَبَروتُ ٱلصِّفاتِ وَ اَخَذَ ٱلسُّکْرُ سُکّانَ ٱلاَرَضينَ وَ ٱلسَّماواتِ وَ ٱلزِّلْزالُ مَنْ فِى مَلَکوتِ ٱلاَمْرِ وَ ٱلْخَلْقِ اِلاّ مَنْ صامَ عَنْ کُلِّ ما يَکْرَهُهُ رِضاکَ وَ اَمْسَکَ نَفْسَهُ عَنِ ٱلتَّوَجُّهِ اِلىٰ ما سِواکَ اَنْ تَجْعَلَنا مِنْهُمْ وَ تَکْتُبَ اَسْمائَنا فِى ٱللَّوحِ ٱلَّذِى کَتَبْتَ اَسْمائَهُمْ وَ اِنَّکَ يا اِلٰهى بِبَدائِعِ قُدْرَتِکَ وَ سَلْطَنَتِکَ وَ

عَظَمَتِکَ اَخْرَجْتَ اَسْمائَهُمْ مِنْ بَحْرِ اَسْمِکَ وَ خَلَقْتَ ذَواتَهُمْ مِنْ جَوْهَرِ حُبِّکَ وَ کَیْنُوناتِهِمْ مِنْ ساذِجِ اَمْرِکَ وَ ما تَعاقَبَ وَصْلُهُمْ بِظُهُوراتِ اَلْفَصْلِ وَ اَلاِنْفِصالِ وَ ما قُدِّرَ لِقُرْبِهِمْ بُعْدٌ وَ لا لِبَقائِهِمْ زَوالٌ اِنَّهُمْ عِبادٌ لَمْ تَزَلْ یَحْکُونَ عَنْکَ و لاتَزالُ یَطُوفُونَ فِی حَوْلِکَ وَ یُهَرْوِلُونَ حَوْلَ حَرَمِ لِقائِکَ وَ کَعْبَةِ وَصْلِکَ وَ ما جَعَلْتَ اَلْفَرْقَ یا اِلٰهی بَیْنَکَ وَ بَیْنَهُمْ اِلاّ بِاَنَّهُمْ لَمَّا شَهِدُوا اَنْوارَ وَجْهِکَ تَوَجَّهُوا اِلَیْکَ وَ سَجَدُوا لِجَمالِکَ خاشِعینَ لِعَظَمَتِکَ وَ مُنْقَطِعینَ عَمَّا سِواکَ. اَیْ رَبِّ هٰذا یَوْمٌ فِیهِ صُمْنا بِاَمْرِکَ وَ اِرادَتِکَ بِما نَزَّلْتَهُ فِی مُحْکَمِ کِتابِکَ وَ اَمْسَکْنا اَلنَّفْسَ عَنِ اَلْهَویٰ وَ عَمّا یَکْرَهُهُ رِضاکَ اِلیٰ اَنِ اَنْتَهَی اَلْیَوْمُ وَ بَلَغَ حِینُ اَلاِفْطارِ اِذاً اَسْئَلُکَ یا مَحْبُوبَ قُلُوبِ اَلْعاشِقِینَ وَ یا حَبِیبَ اَفْئِدَةِ اَلْعارِفِینَ وَ یا وَلَهَ صُدُورِ اَلْمُشْتاقِینَ وَ یا مَقْصُودَ اَلْقاصِدِینَ بِاَنْ تُطَیِّرَنا فِی هَواءِ قُرْبِکَ وَ لِقائِکَ وَ تَقْبَلَ عَنّا ما عَمِلْنا فِی حُبِّکَ وَ رِضائِکَ ثُمَّ اَکْتُبْنا مِنَ اَلَّذِینَهُمْ اَقَرُّوا بِوَحْدانِیَّتِکَ وَ اَعْتَرَفُوا بِفَرْدانِیَّتِکَ وَ خَضَعُوا لِعَظَمَتِکَ وَ کِبْرِیائِکَ وَ عاذُوا بِحَضْرَتِکَ وَ لاذُوا بِجَنابِکَ وَ اَنْفَقُوا اَرْواحَهُمْ شَوقاً لِلِقائِکَ وَ اَلْحُضُورِ بَیْنَ یَدَیْکَ وَ نَبَذُوا اَلدُّنیا عَنْ وَرائِهِمْ لِحُبِّکَ وَ قَطَعُوا اَلنِّسْبَةَ مِنْ کُلِّ ذِی نِسْبَةٍ مُتَوَجِّهِینَ اِلَیْکَ اُولٰئِکَ

اَلْعِبادُ اَلَّذِینَ اِذا یُذْکَرُ لَهُمْ اِسْمُکَ یَذُوبُ قُلُوبُهُمْ شَغَفا لِجَمالِکَ وَ تَفِیضُ عُیُونُهُمْ طَلَبا لِقُرْبِکَ وَ لِقائِکَ اَیْ رَبِّ هٰذِهِ لِسانِی تَشْهَدُ بِوَحْدانِیَّتِکَ وَ فَرْدانِیَّتِکَ وَ هٰذِهِ عَیْنِی ناظِرَةٌ اِلیٰ شَطْرِ مَواهِبِکَ وَ اَلْطافِکَ وَ هٰذِهِ اُذُنِی مُتَرَصِّدَةٌ لِاِصْغاءِ نِدائِکَ وَ کَلِمَتِکَ لاَنِّی اَیْقَنْتُ یا اِلٰهِی بِاَنَّ اَلْکَلِمَةَ اَلَّتِی خَرَجَتْ مِنْ فَمِ مَشِیَّتِکَ ما قَدَّرْتَ لَها مِنْ نَفادٍ وَ تَسْمَعُها فِی کُلِّ اَلاَحْیانِ اَلآذانُ اَلَّتِی قَدَّسْتَها لِاِسْتِماعِ کَلِماتِکَ وَ اِصْغاءِ آیاتِکَ وَ اِنَّ هٰذِهِ یا اِلٰهِی یَدِی قَدْ رَفَعَتُها اِلیٰ سَماءِ مَکْرُمَتِکَ وَ اَلْطافِکَ. اَتَطْرُدُ یا اِلٰهِی هٰذا اَلْفَقِیرَ اَلَّذِی ما اَتَّخَذَ لِنَفْسِهِ مَحْبُوبا سِواکَ وَ لا مُعْطِیا دونَکَ وَلا سُلْطانا غَیْرَکَ وَ لا ظِلاًّ الاّ فِی جِوارِ رَحْمَتِکَ وَ لا مَأْمَنا الاّ لَدیٰ بابِکَ اَلَّذِی فَتَحْتَهُ عَلیٰ وَجْهِ مَنْ فِی سَمائِکَ وَ اَرْضِکَ لا فَوَعِزَّتِکَ اَنا اَلَّذِی اَکُونُ مُطْمَئِنّا بِفَضْلِکَ وَ لَوْ تُعَذِّبُنِی بِدَوامِ مُلْکِکَ وَ یَسْئَلُنِی اَحَدٌ مِنْکَ لَیَنْطِقُ اَرْکانِی کُلُّها بِاَنَّهُ لَهُوَ اَلْمَحْبُوبُ فِی فِعْلِهِ وَ اَلْمُطاعُ فِی حُکْمِهِ وَ اَلرَّحْمٰنُ فِی سَجِیَّتِهِ وَ اَلرَّحِیمُ عَلیٰ خَلْقِهِ فَوَعِزَّتِکَ یا مَحْبُوبَ قُلُوبِ اَلْمُشْتاقِینَ لَو تَطْرُدُنِی عَنْ بابِکَ وَ تَدَعُنِی تَحْتَ اَسْیافِ طُغاةِ خَلْقِکَ وَ عُصاةِ بَرِیَّتِکَ وَ یَسْئَلُنِی اَحَدٌ مِنْکَ یُنادِی کُلُّ شَعْرٍ کانَ فِی اَعْضائِی بِاَنَّهُ

هُوَ مَحْبُوبُ ٱلْعالَمِينَ وَ اِنَّهُ لَهُوَ ٱلْفَضَّالُ ٱلْقَدِيمُ وَ اِنَّهُ قَرَّبَنِى وَ لَو اَبْعَدَنِى وَ اَجارَنِى وَ لَو اَطْرَدَنِى وَ لَمْ اَجِدْ لِنَفْسِى راحِماً اَرْحَمَ مِنْهُ بِهِ ٱسْتَغْنَيْتُ عَنْ دُونِهِ وَ ٱسْتَغْلَيْتُ عَلىٰ ما سِواهُ. فَطُوبىٰ يا اِلٰهِى لِمَنِ ٱسْتَغْنىٰ بِكَ عَنْ مَلَكُوتِ مُلْكِ ٱلسَّماواتِ وَ ٱلاَرْضِ وَ ٱلْغَنِىُّ مَنْ تَمَسَّكَ بِحَبْلِ غَنائِكَ وَ خَضَعَ لِحَضْرَتِكَ وَ ٱكْتَفىٰ بِكَ عَمَّنْ سِواكَ وَ ٱلْفَقِيرُ مَنِ ٱسْتَغْنىٰ عَنْكَ وَ ٱسْتَكْبَرَ عَلَيْكَ وَ اَعْرَضَ عَنْ حَضْرَتِكَ وَ كَفَرَ بِآياتِكَ. فَيا اِلٰهِى وَ مَحْبُوبِى فَٱجْعَلْنِى مِنَ ٱلَّذِينَ تُحَرِّكُهُمْ اَرْياحُ مَشِيَّتِكَ كَيْفَ تَشاءُ وَ لا تَجْعَلْنِى مِنَ ٱلَّذِينَ تُحَرِّكُهُمْ اَرْياحُ ٱلنَّفْسِ وَ ٱلْهَوىٰ وَ تُذْهِبُ بِهِمْ كَيْفَ تَشاءُ لا اِلٰهَ اِلاّ اَنْتَ ٱلْمُقْتَدِرُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْكَرِيمُ. فَلَكَ ٱلْحَمْدُ يا اِلٰهِى عَلىٰ ما وَفَّقْتَنِى بِٱلصِّيامِ فِى هٰذا ٱلشَّهْرِ ٱلَّذِى نَسَبْتَهُ اِلىٰ ٱسْمِكَ ٱلاَعْلىٰ وَ سَمَّيْتَهُ بِٱلْعَلاءِ وَ اَمَرْتَ بِاَنْ يَصُومُوا فِيهِ عِبادُكَ وَ بَرِيَّتُكَ وَ يَسْتَقْرِبُنَّ بِهِ اِلَيْكَ وَ بِهِ ٱنْتَهَتِ الاَيّامُ وَ ٱلشُّهُورُ كَما ٱبْتَدَئَتْ اَوَّلُها بِٱسْمِكَ ٱلْبَهاءِ لِيَشْهَدُنَّ كُلٌّ بِاَنَّكَ اَنْتَ ٱلاَوَّلُ وَ ٱلآخِرُ وَ ٱلظّاهِرُ وَ ٱلْباطِنُ وَ يُوقِنُنَّ بِاَنَّ ما حُقِّقَ اِعْزازُ ٱلاَسْماءِ اِلاّ بِعِزِّ اَمْرِكَ وَ ٱلْكَلِمَةِ ٱلَّتِى فُصِّلَتْ بِمَشِيَّتِكَ وَ ظَهَرَتْ بِاِرادَتِكَ وَ جَعَلْتَ يا اِلٰهِى هٰذا ٱلشَّهْرَ بَيْنَهُمْ ذِكْراً مِن عِنْدِكَ وَ شَرَفاً مِنْ لَدُنْكَ وَ عَلامَةً مِنْ حَضْرَتِكَ لِئَلاّ

یَنْسَونَ عَظَمَتَکَ وَ اَقْتِدارَکَ وَ سَلْطَنَتَکَ وَ اِعْزازَکَ وَ یوقِنُنَّ بِاَنَّکَ اَنْتَ اَلَّذی کُنْتَ حاکِماً فی ازَلِ اَلآزالِ وَ تَکونُ حاکِماً کَما کُنْتَ. لا یَمْنَعُکَ عَنْ حُکومَتِکَ شَیْءٌ عَمّا خُلِقَ فِی اَلسَّماواتِ وَ اَلاَرْضِ وَ لا عَنْ اِرادَتِکَ مَنْ فِی مَلَکوتِ اَلاَمْرِ وَ اَلْخَلْقِ. فَیا اِلٰهی اَسْئَلُکَ بِاَسْمِکَ اَلَّذی بِهِ ناحَتْ قَبائِلُ اَلاَرْضِ کُلُّها اِلاّ مَنْ عَصَمْتَهُ بِعِصْمَتِکَ اَلْکُبْریٰ وَ حَفِظتَهُ فِی ظِلِّ رَحْمَتِکَ اَلعُظْمیٰ اَنْ تَجْعَلَنا مُسْتَقیماً عَلیٰ اَمْرِکَ وَ ثابِتاً عَلیٰ حُبِّکَ عَلیٰ شَاْنٍ لَوْ یَعْتَرِضُ عَلَیْکَ عِبادُکَ وَ یُعْرِضُ عَنْکَ بَرِیَّتُکَ بِحَیْثُ لا یَبْقیٰ عَلَی اَلاَرْضِ مَنْ یَدْعوکَ وَ یُقْبِلُ اِلَیْکَ وَ یَتَوَجَّهُ اِلیٰ حَرَمِ اُنْسِکَ وَ کَعْبَةِ قُدْسِکَ لاَقَومُ بِنَفْسِی وَحْدَهُ عَلیٰ نُصْرَةِ اَمْرِکَ وَ اِعْلاءِ کَلِمَتِکَ وَ اِظْهارِ سَلْطَنَتِکَ وَ ثَناءِ نَفْسِکَ. وَلَو اَنّی یا اِلٰهی کُلَّما اُریدُ اَنْ اُسَمِّیْکَ بِاَسْمٍ اَتَحَیَّرُ فی نَفْسی لاَنّی اُشاهِدُ بِاَنَّ کُلَّ صِفَةٍ مِنْ صِفاتِکَ اَلْعُلْیا وَ کُلَّ اَسْمٍ مِنْ اَسْمائِکَ اَلْحُسْنیٰ اَنْسِبُها اِلیٰ نَفْسِکَ وَ اَدْعُوکَ بِها تِلْقاءَ وَجْهِکَ هٰذا لَمْ یَکُنْ اِلاّ عَلیٰ قَدْرِ عِرفانی لاَنّی لَمّا عَرَفْتُها مَمْدوحَةً نَسَبْتُها اِلَیْکَ وَ اِلاّ تَعالیٰ تَعالیٰ شَاْنُکَ مِنْ اَنْ تُذْکَرَ بِدونِکَ اَوْ تُعْرَفَ بِسِواکَ اَوْ یَرتَقی اِلَیْکَ وَصْفُ خَلْقِکَ وَ ثَناءُ عِبادِکَ وَ کُلُّ ما یَظْهَرُ مِنَ اَلعِبادِ اِنَّهُ مَحْدودٌ

بِحُدودات اَنْفُسِهِمْ وَ مَخْلوقٌ مِنْ تَوَهُّماتِهِمْ وَ ظُنونِهِم. فَاهٍ آهٍ يا مَحْبُوبِی مِنْ عَجْزِی عَنْ ذِكْرِكَ وَ تَقْصِيرِی فِی اَيّامِكَ. لَوْ اَقولُ يا اِلٰهِی اِنَّكَ اَنْتَ عَلِيمٌ اُشاهِدُ لَوْ تُشيرُ بِاِصْبَعٍ مِنْ اَصابِعِ مَشِيَّتِكَ اِلی صَخْرَةٍ صَمّاءَ لَيَظْهَرُ مِنْها عِلْمُ ما كانَ وَ ما يَكونُ. وَلَوْ اَقولُ اِنَّكَ اَنْتَ قَدِيرٌ اُشاهِدُ لَوْ يَخْرُجُ مِنْ فَمِ اِرادَتِكَ كَلِمَةٌ لَتَنْقَلِبُ مِنْها ٱلسَّماواتُ وَ ٱلْاَرْضُ فَوَ عِزَّتِكَ يا مَحْبوبَ ٱلْعارِفينَ كُلُّ عَلِيمٍ لَوْ لا يُقِرُّ عِنْدَ عِلْمِكَ بِٱلْجَهْلِ اِنَّهُ اَجْهَلُ ٱلْعِبادِ وَ كُلُّ مُقْتَدِرٍ لا يُقِرُّ بِعَجْزِهِ لَدی ظُهوراتِ قُدْرَتِكَ، اِنَّهُ لَاَعْجَزُ بَرِيَّتِكَ وَ اَغْفَلُ خَلْقِكَ مَعَ عِلْمِی بِذٰلِكَ وَ ايقانِی بِهٰذا كَيْفَ اَقْدِرُ اَنْ اَذْكُرَكَ بِذِكْرٍ اَوْ اَصِفَكَ بِوَصْفٍ اَوْ اُثْنِيَكَ بِثَناءٍ اِذاً مَعَ هٰذا ٱلْعَجْزِ قَدْ سَرِعْتُ اِلیٰ ظِلِّ قُدْرَتِكَ وَ بِهٰذَا ٱلْفَقْرِ قَدِ ٱسْتَظْلَلْتُ فِی ظِلِّ غَنائِكَ وَ بِهٰذاَ ٱلضَّعْفِ قَدْ قُمْتُ لَدیٰ سُرادِقِ قُوَّتِكَ وَ قُدْرَتِكَ. اَتَطْرُدُ هٰذا ٱلْفَقيرَ بَعْدَ ٱلَّذِی ماَ ٱتَّخَذَ لِنَفْسِهِ مُعيناً سِواكَ اَتُبْعِدُ هٰذا ٱلْغَريبَ بَعْدَ ٱلَّذِی لَنْ يَجِدَ لِنَفْسِهِ مَحْبوباً دُوْنَكَ اَیْ رَبِّ اَنْتَ تَعْلَمُ ما فِی نَفْسِی وَ اَنَا لا اَعْلَمُ ما فِی نَفْسِكَ. فَارْحَمْنِی بِرَحْمَتِكَ ثُمَّ ٱلْهِمْنِی مَا يَسْكُنُ بِهِ قَلْبِی فِی اَيّامِكَ وَ يَسْتَريحُ بِهِ نَفْسِی عِنْدَ ظُهوراتِ وَجْهِكَ اَيْ رَبِّ قَدْ ٱسْتَضاءَ كُلُّ ٱلْاَشْياءِ مِنْ بَوارِقِ اَنْوارِ طَلْعَتِكَ وَ قَدْ

اِلاحَ کُلُّ مَنْ فی ٱلاَرْضِ وَ ٱلسَّماءِ مِنْ ظُهوراتِ عِزِّ اَحَدیَّتِکَ بِحَیْثُ لا اَریٰ مِن شَیءٍ اِلاّ وَ قَدْ اُشاهِدُ فِیهِ تَجلِیَّکَ ٱلَّذی مَسْتورٌ عَنْ اَنْظُرِ ٱلْنّائِمینَ مِنْ عِبادِکَ. اَیْ رَبِّ لا تَحْرِمْنی بَعْدَ ٱلَّذی اَحاطَ فَضْلُکَ کُلَّ الْوُجودِ مِنَ ٱلْعَیْبِ وَ ٱلشُّهودِ. اَتُبْعِدُنی یا اِلٰهی بَعْدَ ٱلَّذی دَعَوْتَ ٱلکُلَّ اِلیٰ نَفْسِکَ وَ ٱلتَّقَرُّبِ اِلْیکَ وَ ٱلتَّمَسُّکِ بِحَبْلِکَ اَتطْرُدُنی یا مَحْبُوبی بَعْدَ ٱلَّذی وَعَدْتَ فی مُحْکَمِ کِتابِکَ وَ بَدائعِ آیاتِکَ بِاَنْ تَجْمَعَ ٱلمُشْتاقِینَ فی سُرادِقِ عُطوفَتِکَ وَ ٱلْمُریدِینَ فی ظِلِّ مَواهِبِکَ وَ ٱلْقاصِدینَ فی خِیامِ فَضْلِکَ وَ اَلْطافِکَ. فَوَ عِزَّتِکَ یا اِلٰهی اِنَّ صَریخی یَمْنَعُ قَلَمی وَ حَنینَ قَلْبی قَدْ اَخَذَ ٱلزِمامَ عَنْ کَفّی کُلَّما اُسَکِّنُ نَفْسی وَ اُبَشِّرُها بِبدائعِ رَحْمَتِکَ وَ شُؤُوناتِ عُطوفَتِکَ وَ ظُهوراتِ مَکْرُمَتِکَ ٱضْطَرِبُ مِنْ ظُهوراتِ عَدْلِکَ وَ شُؤُوناتِ قَهْرِکَ وَ اُشاهِدُ بِاَنَّکَ اَنْتَ ٱلْمَذْکورُ بِهذَیْنِ ٱلاِسْمَیْنِ وَ ٱلْمَوصوفُ بِهذَیْنِ ٱلْوَصْفَیْنِ وَ لا تُبالی بِاَنْ تُدْعیٰ بِٱسْمِکَ ٱلغَفّارِ اَوْ بِٱسْمِکَ ٱلْقَهّارِ فَوَ عِزَّتِکَ لَو لا عِلْمی بِاَنَّ رَحْمَتَکَ سَبَقَتْ کُلَّشَیءٍ لَتَنْعَدِمُ اَرْکانی وَ تَنْفَطِرُ کَیْنونَتی وَ تَضْمَحِلُّ حَقیقَتی. وَلٰکِنْ لَمّا اُشاهِدُ فَضْلَکَ سَبَقَ کُلَّشیءٍ وَ رَحْمَتَکَ اَحاطَتْ کُلَّ ٱلوُجودِ تَطْمَئِنُّ نَفْسی وَ کَینونَتی. فَآهٍ آهٍ یا اِلٰهی عَمّا فاتَ مِنّی

فِی اَیّامِکَ. فَآهٍ آهٍ یا مَقْصُودِی عَمّا فاتَ مِنّی فِی خِدْمَتِکَ وَ طاعَتِکَ فِی هٰذِهِ ٱلاَیّامِ ٱلَّتِی مارَاَتْ شِبْهَها عُیونُ اَصْفیائِکَ وَ اُمَنائِکَ. اَیْرَبِّ اَسْاَلُکَ بِکَ وَ بِمَظْهَرِ اَمْرِکَ ٱلَّذِی ٱسْتَقَرَّ عَلیٰ عَرْشِ رَحْمانِیَّتِکَ اَنْ تُوَفِّقَنِی عَلیٰ خِدْمَتِکَ وَ رِضائِکَ. ثُمَّ ٱحْفَظْنِی عَنِ ٱلَّذینَ اَعْرَضوا عَنْ نَفْسِکَ وَ کَفَروا بِآیاتِکَ وَ اَنْکَروا حَقَّکَ وَ جاحَدوا بُرْهانَکَ وَ نَبَذوا عَهْدَکَ وَ میثاقَکَ. کَبِّرِ ٱللّٰهُمَّ یا اِلٰهی عَلیٰ مَظْهَرِ هُوِیَّتِکَ وَ مَطْلَعِ اَحَدِیَّتِکَ وَ مَعْدِنِ عِلْمِکَ وَ مَهْبَطِ وَحْیِکَ وَ مَخْزَنِ اِلْهامِکَ وَ مَقَرِّ سَلْطَنَتِکَ وَ مَشْرِقِ اُلوهِیَّتِکَ ٱلنُّقْطَةِ ٱلْاُولیٰ وَ ٱلطَّلْعَةِ ٱلاَعلیٰ وَ اَصْلِ ٱلْقِدَمِ وَ مُحْیِی ٱلْاُمَمِ وَ عَلیٰ اَوَّلِ مَنْ آمَنَ بِهِ وَ بِآیاتِهِ ٱلَّذِی جَعَلْتَهُ عَرْشاً لِاسْتِواءِ کَلِمَتِکَ ٱلعُلْیا وَ مَحَلاً لِظُهورِ اَسْمائِکَ ٱلحُسْنیٰ وَ مَشْرِقاً لِاِشْراقِ شُموسِ عِنایَتِکَ وَ مَطْلَعاً لِطُلوعِ اَسْمائِکَ وَ صِفاتِکَ وَ مَخْزِناً لِلَنالِی عِلْمِکَ وَ اَحْکامِکَ. وَ عَلیٰ آخِرِ مَنْ نَزَلَ عَلَیْهِ ٱلَّذِی کانَ وُفودُهُ عَلَیْهِ کَوُفودِهِ عَلَیْهِ وَ ظُهورُکَ فِیهِ کَظُهورِکَ فِیهِ. اِلاّ اَنَّهُ ٱسْتَضاءَ مِنْ اَنْوارِ وَجْهِهِ وَ سَجَدَ لِذاتِهِ وَ اَقَرَّ بِعُبودِیَّتِهِ لِنَفْسِهِ وَ عَلیٰ ٱلَّذینَهُمُ ٱسْتَشْهَدوا فِی سَبیلِهِ وَ فَدوا اَنْفُسَهُمْ حُبّاً لِجَمالِهِ. نَشْهَدُ یا اِلٰهی بِاَنَّهُمْ عِبادٌ آمَنوا بِکَ وَ بِآیاتِکَ وَ قَصَدوا حَرَمَ لِقائِکَ وَ اَقْبَلوا اِلیٰ

وَجْهِکَ وَ تَوَجَّهوا اِلیٰ شَطْرِ قُرْبِکَ وَ سَلَکوا مَناهِجَ رِضائِکَ وَ عَبَدوکَ بِما اَنْتَ اَرَدْتَهُ وَ اَنْقَطَعوا عَمَّنْ سِواکَ. اَیْ رَبِّ فَاَنْزِلْ عَلیٰ اَرْواحِهِمْ وَ اَجْسادِهِمْ فِی کُلِّ حِینٍ مِنْ بَدائِعِ رَحْمَتِکَ الْکُبریٰ وَ اِنَّکَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ لا اِلهَ اِلاّ اَنْتَ الْعَزیزُ الْمُقْتَدِرُ الْمُسْتَعانُ. اَیْ رَبِّ اَسْاَلُکَ بِهِ وَ بِهِمْ وَ بِالَّذِی اَقَمْتَهُ عَلیٰ مَقامِ اَمْرِکَ وَ جَعَلْتَهُ قَیّوماً عَلیٰ مَنْ فِی سَمائِکَ وَ اَرْضِکَ اَنْ تُطَهِّرَنا عَنِ الْعِصْیانِ وَ تُقَدِّرَ لَنا مَقَرَّ صِدْقٍ عِنْدَکَ وَ اَلْحِقْنا بِعِبادِکَ الَّذِینَ ما مَنَعَتْهُمْ مَکارِهُ الدُّنْیا وَ شَدائِدُها عَنِ التَّوَجُّهِ اِلَیْکَ وَ اِنَّکَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْمُتَعالِیَ الْمُهَیْمِنُ الْغَفُورُ الرَّحیمُ.

توضیح

این دعا به ذکر نفوسی که روزه داریشان به محبّت خدا و افطارشان در جستجوی قرب الهی است آغاز می شود. جمال ابهی می فرمایند این نفوس چنان مست کلمة الله اند که اگر مأمور به روزه داری شوند و افطاری برایشان مقرّر نباشد، آنان روزه می دارند تا بمیرند و فدای محبوب شوند.

و سپس اشاره به ظهور دوم الهی (ظهور طلعت اعلی در قمیص ابهی) می فرمایند که چگونه انقلابی در عالم افکنده و عوالم امر و خلق را زلزال در گرفته است. آنگا بذکر مقام وحدت مظهر الهی و نفوس مؤمنهٔ مخلصه می پردازند، نفوسی که طائف حول مظهر کلّیهٔ الهیه اند.

بعد می فرمایند: خداوندا این روزی است که در آن روزه داشته، نفس را از هر مکروه باز داشتیم تا حین افطار رسید، پس ای حبیب دل عاشقان ما را در هواء قرب پرواز ده و از جمله بندگانی قرار ده که دنیا را بخاطر تو فراموش نموده آرزوی لقاء تو را دارند. آنان چشمشان از شوق وصالت تر است و دلشان از عشق رویت درگداز.

آنگاه زبان را به ذکر خدا و گوش را باستماع ندای حقّ می خوانند و دست را به ارتفاع در آستان او می دارند. سپس مقامات فدا و فنا و تسلیم و رضا را بیان می دارند که آنچه خدا کند رضای بنده در آنست. فقیر کسی است که خود را از خدا بی نیاز انگارد و غنی نفسی است که فقط به خدا متکّی است.

آنگاه اشاره به شروع سال به اسم بهاء (شهرالبهاء) و ختم سال به اسم علاء (شهرالعلاء) می فرمایند و آنرا نشانهٔ اوّلیّت و آخریّت خدا می شمارند. از خدا می خواهند که بحقّ اسم اعظم او که زلزله در عالم افکنده است مؤمن را به حرم قدس کشاند و بعد هر اسم و صفت را از جمال الهی سلب می فرمایند و اعلام می دارند که ذکر نفسی و وصف و

نعت کسی به آستان پروردگار نرسد.

یک یک اسامی را از علیم، قادر و ... در درگاه خداوند ناقابل و نارسا می‌شمارند و از حضرتش می‌خواهند که ایشانرا از باب رحمت طرد نفرماید، آنگاه به عدل الهی و خشیة‌الله و بفضل او و رحمت‌الله اشاره می‌فرمایند و از خدا می‌خواهند که در آنچه از ما فوت شده درگذرد. لوح مقدّس به صلوات و درود بر حضرت نقطهٔ اولی و اوّل من آمن (ملاّحسین) و آخر من آمن از حروف حیّ (قدّوس) و شهداء فی سبیل‌الله و مآلاً طلعت قیّوم (جمال اقدس ابهی) ختم می گردد.

هُوَ الاَظْهَرُ

سُبْحانَکَ اَللّهُمَّ یا اِلٰهی اَسْئَلُکَ بِهٰذا الظُّهُورِ الَّذی فِیهِ بَدَّلَ الدَّیْجُورَ بِالْبُکُورِ وَ بُنِیَ الْبَیْتُ الْمَعْمُورُ وَ نُزِّلَ اللَّوحُ الْمَسْطُورُ وَ ظَهَرَ الرَّقُّ الْمَنْشُورُ بِاَنْ تُنْزِلَ عَلَیَّ وَ مَنْ مَعِی ما یُطَیِّرُنا اِلیٰ هَواءِ عِزِّ اَحَدِیَّتِکَ وَ یُطَهِّرُنا مِنَ الشُّبُهاتِ الَّتی بِها مُنِعَ الْمُرِیبُونَ عَنِ الدُّخُولِ فی حَرَمِ تَوحِیدِکَ اَیْ رَبِّ اَنا الَّذی تَمَسَّکْتُ بِحَبْلِ عَنایَتِکَ وَ تَشَبَّثْتُ بِذَیْلِ رَحْمَتِکَ وَ الْطافِکَ قَدِّرْلی وَ لِاَحِبَّتی خَیْرَ الدُّنْیا وَ الآخِرَةِ ثُمَّ ارْزُقْهُمْ مِنَ النِّعْمَةِ الْمَکْنُونَةِ الَّتی قَدَّرْتَها لِخَیْرَةِ الْبَرِیَّةِ اَیْ رَبِّ هٰذِهِ اَیّامُ الَّتی فَرَضْتَ فِیها الصِّیامَ عَلیٰ عِبادِکَ طُوبیٰ لِمَنْ صامَ خالِصاً لِوَجْهِکَ مُنْقَطِعاً عَنِ النَّظَرِ اِلیٰ دُونِکَ اَیْ رَبِّ وَفِّقْنی وَ اِیّاهُمْ عَلیٰ طاعَتِکَ وَ اِجْراءِ حُدُودِکَ وَ اِنَّکَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلیٰ ما تَشاءُ لا اِلٰهَ اِلاّ اَنْتَ الْعَلِیمُ الْحَکِیمُ وَ الْحَمْدُ لِلّهِ رَبِّ الْعالَمِینَ.

توضیح:

در این مناجات خداوند را به‌حقّ ظهور الهی که شب تار را به روز روشن تبدیل نموده و لوح مسطور را نازل کرده میخوانیم و از او میخواهیم که ما را به‌هوای عزّت یکتائیش پرواز داده و از شبهاتی که اهل شکّ و تردید را از دخول در حرم یکتائی او منع میکند منزّه دارد و آنان را که به‌حبل عنایتش متشبّث شده‌اند خیر دنیا و آخرت ببخشاید و از نعمتهائی که برای اخیار مقرّر فرموده بهره‌مند گرداند. سپس جمال قدم میفرمایند که این ایّامی است که روزه‌داری در آن فرض شده‌است و خوشا بحال نفوسی که مخلصانه و بدون توجّه به‌غیر حق در این ایّام صائم شوند و دعا میفرمایند که همه را به اجرای اوامر الهی موفّق فرماید.

نَزَّلَهُ عَزَّ کِبْریائُهُ فی آخِرِ شَهْرِ الْصیّامِ

بِسْمِ ٱللّٰهِ ٱلاَقْدَسِ ٱلاَقْدَسِ

سُبْحانَکَ ٱللّٰهُمَّ یا اِلٰهی اَسْأَلُکَ بِٱلَّذِیْ اَظْهَرْتَهُ وَ جَعَلْتَ ظُهورَهُ نَفْسَ ظُهورِکَ وَ بُطونَهُ نَفْسَ بُطونِکَ وَ بِاَوَّلیَّتِهِ حُقِّقَ اَوَّلیَّتُکَ وَ بِآخِریَّتِهِ ثَبَتَ آخِریَّتُکَ وَ بِقُدْرَتِه وَ سُلْطانِه شَهِدَ کُلُّ ذِیْ قُدْرَةٍ بِٱقْتِدارِکَ وَ بِعَظَمَتِه شَهِدَ کُلُّ ذیْ عَظَمَةٍ بِعَظَمَتِکَ وَ کِبْریائِکَ وَ بِقَیّومیَّتِه عُرِفَ قَیّومیَّتُکَ وَ اَحاطَتُکَ وَ بِمَشیَّتِهِ ظَهَرَتْ مَشیَّتُکَ وَ بِوَجْهِهِ لاحَ وَجْهُکَ وَ بِاَمْرِهِ ظَهَرَ اَمْرُکَ وَ بِآیاتِهِ مُلِئَتِ ٱلآفاقُ مِنْ بَدائِعِ آیاتِ سَلْطَنَتِکَ وَ ٱلسَّماءُ مِنْ ظُهوراتِ عِزِّ اَحَدیَّتِکَ وَ ٱلْبِحارُ مِنْ لَئالِی قُدْسِ عِلْمِکَ وَ حِکْمَتِکَ وَ زُیِّنَتِ ٱلاَشْجارُ بِاَثْمارِ مَعْرِفَتِکَ وَ بِه سَبَّحَکَ کُلُّ شَیْءٍ وَ تَوَجَّهَ کُلُّ ٱلاَشْیاءِ اِلیٰ شَطْرِ رَحْمانیَّتِکَ وَ اَقْبَلَ کُلُّ ٱلْوُجوهِ اِلیٰ بَوارِقِ اَنْوارِ وَجْهِکَ وَ کُلُّ ٱلنُّفوسِ اِلیٰ ظُهوراتِ عِزِّ اَحَدیَّتِکَ ما اَعْلیٰ قُدْرَتَکَ وَ ما اَعْلیٰ سَلْطَنَتَکَ وَ ما اَعْلَی ٱقْتِدارَکَ وَ ما اَعْلیٰ عَظَمَتَکَ وَ ما اَعْلیٰ کِبْریائَکَ ٱلَّذِیْ ظَهَرَ مِنْهُ وَ اَعْطَیْتَهُ بِجودِکَ وَ کَرَمِکَ. فَیا اِلٰهی اَشْهَدُ بِاَنَّ بِهِ ظَهَرَتْ آیاتُکَ الْکُبْریٰ وَ سَبَقَتْ رَحْمَتُکَ ٱلاشْیاءَ لَولاهُ ما هَدَرَتِ الْوَرْقاءُ وَ

ما غَنَّ عَنْدَليبُ ٱلسَّنٰاءِ فِی جَبَروتِ الْقَضاءِ وَ اَشْهَدُ بِاَنَّ مِنْ اَوَّلِ كَلِمَةٍ خَرَجَتْ مِن فَمِهِ وَ اَوَّلِ نداءٍ ٱرْتَفَعَ مِنْهُ بِمَشيَّتِكَ وَ اِرادَتِكَ ٱنْقَلَبَتِ ٱلاَشْياءُ كُلُّها وَ ٱلسَّماءُ وَ ما فِيها وَ ٱلاَرضُ وَ مَنْ عَلَيْها وَ بِها ٱنْقَلَبَتْ حَقايقُ الْوُجودِ وَ ٱخْتَلَفَتْ وَ تَفَرَّقَتْ وَ انْفَصَلَتْ وَ ٱنْتَلَفَتْ وَ ٱجْتَمَعَتْ وَ ظَهَرَتِ ٱلْكَلِماتُ ٱلتَّكْوينيَّةُ فِی عالَمِ ٱلْمُلْكِ وَ ٱلْمَلَكوتِ وَ ٱلظُّهُوراتُ ٱلواحِديَّةُ فِی عالَمِ ٱلْجَبَروتِ وَ ٱلآياتُ ٱلاَحَديَّةُ فِی عالَمِ ٱللاَهوتِ وَ بِذٰلِكَ ٱلنِّداءِ بَشَّرْتَ ٱلْعِبادَ بِظُهورِكَ ٱلاَعْظَمِ وَ اَمْرِكَ ٱلاَتَمِّ فَلَمّا ظَهَرَ ٱخْتَلَفَتِ ٱلاُمَمُ وَ ظَهَرَ ٱلانْقِلابُ فِی ٱلاَرْضِ وَ ٱلسَّماءِ وَ ٱضْطَرَبَتْ اَرْكانُ الاَشْياءِ وَ بِه ظَهَرَتِ الْفِتْنَةُ وَ فُصِّلَتِ ٱلْكَلِمَةُ وَ بِها ظَهَرَ الاِمْتيازُ بَيْنَ كُلِّ ذَرَّةٍ مِنْ ذَرّاتِ ٱلاَشْياءِ وَ بِها سُعِّرَتِ ٱلْجَحيمُ وَ ظَهَرَ ٱلنَّعيمُ. طوبی لِمَنْ اَقْبَلَ اِلَيْكَ فَوَيْلٌ لِمَنْ اَعْرَضَ عَنْكَ وَ كَفَرَ بِكَ وَ بِآياتِكَ فِی هٰذا ٱلظُّهورِ ٱلَّذی فِيهِ ٱسْوَدَّتْ وُجُوهُ مَظاهِرِ ٱلنَّفْیِ وَ ٱبْيَضَّتْ وُجوهُ مَطالِعِ ٱلاِثْباتِ يا مالِكَ ٱلاَسْماءِ وَ ٱلصِّفاتِ وَ فِی قَبْضَتِكَ زِمامُ ٱلْمَوجُوداتِ عَمَّا خُلِقَ بَيْنَ ٱلاَرَضينَ وَ ٱلسَّمٰواتِ. فَلَكَ ٱلْحَمْدُ يا اِلٰهی حَمْداً حَمِدْتَ بِه نَفْسَكَ وَ لا يَعْرِفُهُ اَحَدٌ دونَكَ وَ لا يُحْصيهِ نَفْسٌ سِواكَ. اَیْ رَبِّ اَنْتَ ٱلَّذی عَرَّفْتَنِی نَفْسَكَ فِی اَيّامٍ فِيها غَفَلَ عِبادُكَ ٱلَّذينَ

بِٱنتِسابِهِمْ اِلیٰ نَفْسِکَ حَکَموا عَلیٰ مَنْ عَلَی ٱلاَرْضِ وَ ٱفْتَخَروا عَلَی ٱلاُمَمِ وَ اِنّی یا اِلٰهی لَو حَکَمْتُ عَلیٰ شَرْقِ الاَرْضِ وَ غَرْبِها وَ مَلَّکْتُ خَزائِنَها کُلَّها وَ اَنْفَقْتُ فِی سَبیلِکَ ما بَلَغْتُ اِلیٰ هذا ٱلْمَقامِ اِلاّ بِحَولِکَ وَ قُوَّتِکَ. وَ لَو اَشْکُرُکَ یا اِلٰهی بِدَوامِ عِزِّ اَحَدیَّتِکَ وَ بَقاءِ سَلْطَنَتِکَ وَ ٱقْتِدارِکَ لا یُعادِلُ بِذِکْرٍ مِنْ اَذْکارِ ٱلَّتی عَلَّمْتَنی بِفَضْلِکَ وَ اَمَرْتَنِی بِاَنْ اَدْعُوکَ وَ اَذْکُرَکَ بِهِ. فَلَمّا کانَ شَأْنُ ذِکْرٍ مِنْ اَذْکارِکَ هٰذا، فَما مَقامُ مَنْ عَرَفَ نَفْسَکَ وَ فازَ بِلِقائِکَ وَ ٱسْتَقامَ عَلیٰ اَمْرِکَ وَ اِنّی بِعَیْنِ ٱلْیَقینِ رَأَیْتُ وَ بِعِلْمِ ٱلْیَقینِ اَیْقَنْتُ بِاَنَکَ لَمْ تَزَلْ کُنْتَ مُقَدَّسا عَنْ ذِکْرِ ٱلْموجوداتِ وَ لا تَزالُ تَکونُ مُتَعالیا عَنْ وَصْفِ ٱلْمُمْکِناتِ لایَنْبَغی لَکَ ذِکْرُ اَحَدٍ اِلاّ ذِکْرُکَ اَوْ ذِکْرُ مِثْلِکَ وَ اِنَّکَ کُنْتَ لَمْ تَزَلْ وَ لا تَزالُ مُقَدَّسا عَنِ ٱلشِّبْهِ وَ ٱلْمِثْلِ وَ مُتَعالیا عَنِ ٱلْکُفْوِ وَ ٱلْعَدْلِ فَلَمّا ثَبَتَ تَقْدیسُ ذاتِکَ عَنِ ٱلْمِثْلیَةِ وَ تَنْزیهُ نَفْسِکَ عَنِ ٱلشِّبْهیَّةِ یَثْبُتُ بِاَنَّ ٱلذِّکْرَ مِنْ اَیِّ ذاکِرٍ کانَ یَرْجِعُ اِلیٰ نَفْسِهِ وَ حَدِّهِ وَ لا یَرْتَقی اِلیٰ سُلْطانِ عِزِّ اَحَدیَّتِکَ وَ مَقَرِّ قُدْسِ عَظَمَتِکَ. فَما اَحْلیٰ ذِکْرَکَ ذاتِکَ وَ وَصْفَکَ نَفْسَکَ. اَشْهَدُ یا اِلٰهی بِاَنَّکَ لا تَزالُ ما نَزَّلْتَ عَلیٰ عِبادِکَ اِلاّ ما یُصْعِدُهُمْ اِلیٰ سَماءِ قُرْبِکَ وَ مَقَرِّ عِزِّ تَوحیدِکَ. وَوَضَعْتَ

ٱلْحُدودَ بَيْنَهُمْ وَ جَعَلْتَها مَطْلَعَ عَدْلِکَ وَ مَظْهَرَ فَضْلِکَ بَيْنَ خَلْقِکَ وَ حِصْنَ حِمايَتِکَ بَيْنَ بَرِيَّتِکَ. لِئَلاَّ يَظْلِمَ اَحَدٌ اَحَداً فِی اَرْضِکَ. طُوبیٰ لِمَنْ نَهَی ٱلنَّفْسَ عَنِ الْهَویٰ وَ ٱتَّبَعَ ما رُقِمَ مِنْ قَلَمِکَ ٱلاَعْلیٰ حُبّاً لِجَمالِکَ وَ طَلَباً لِرِضائِکَ اِنَّهُ مِمَّنْ فازَ بِکُلِّ ٱلخَيْرِ وَ ٱتَّبَعَ ٱلهُدیٰ. اَیْ رَبِّ اَسْأَلُکَ بِٱسْمِکَ ٱلَّذِی بِهِ عَرَّفْتَ نَفْسَکَ عِبادَکَ وَ بَرِيَّتَکَ وَ ٱجْتَذَبْتَ اَفْئِدَةَ ٱلعارِفِينَ اِلی مَقَرِّ عِزِّ وَحْدانِيَّتِکَ وَ اَفْئِدَةَ ٱلْمُقَرَّبِينَ اِلیٰ مَطْلَعِ ظُهورِ فَرْدانِيَّتِکَ، بِاَنْ تُوَفِّقَنِی عَلَی ٱلصِّيامِ خالِصاً لِوَجْهِکَ يا ذا ٱلْجَلالِ وَٱلاِکْرامِ. ثُمَّ ٱجْعَلْنِی يا اِلٰهِی مِنَ ٱلَّذِينَ تَمَسَّکوا بِسُنَنِکَ وَحُدوداتِکَ خالِصِينَ لِوَجْهِکَ مِنْ دونِ اَنْ يَکونُوا ناظِراً اِلیٰ غَيْرِکَ. اُولٰئِکَ کانَتْ خَمْرُهُمْ ما خَرَجَ مِنْ فَمِ مَشِيَّتِکَ ٱلاولیٰ وَ رَحيقُهُمْ نِدائُکَ ٱلاَحْلیٰ وَ سَلْسَبيلُهُمْ حُبُّکَ وَ جَنَّتُهُمْ وَصْلُکَ وَ لِقائُکَ. لاَنَّکَ کُنْتَ مَبْدَاَهُمْ وَ مُنْتَهاهُمْ وَ غايَةَ اَمَلِهِمْ وَ رَجائِهِمْ. عَمَتْ عَيْنٌ تَریٰ ما لا تُحِبُّ وَ ٱنْعَدَمَتْ نَفْسٌ تُريدُ ما لا تُريدُ. فَيا اِلٰهِی اَسْأَلُکَ بِنَفْسِکَ وَ بِهِمْ بِاَنْ تَقْبَلَ اَعْمالَنا بِفَضْلِکَ وَ عِنايَتِکَ وَ لَوْ اَنَّها لا تَلِيقُ لِعُلُوِّ شَاْنِکَ وَ سُمُوِّ قَدْرِکَ يا حَبيبَ قُلوبِ ٱلْمُشْتاقِينَ وَ طَبيبَ اَفْئِدَةِ ٱلعارِفِينَ فَاَنْزِلْ عَلَيْنا مِنْ سَماءِ رَحْمَتِکَ وَ سَحابِ اِفْضالِکَ ما يُطَهِّرُنا عَنْ

شائبَةِ ٱلنَّفْسِ وَ ٱلْهَویٰ وَ یُقَرِّبُنا اِلیٰ مَظْهَرِ نَفْسِکَ ٱلْعَلِیِّ ٱلاَبْهیٰ وَ اِنَّکَ رَبُّ ٱلآخِرَةِ وَ ٱلاولیٰ وَ اِنَّکَ عَلیٰ کُلِّشَیْءٍ قَدیرٌ. صَلِّ ٱللّٰهُمَّ یا اِلٰهی عَلیٰ ٱلنُّقْطَةِ ٱلاولیٰ ٱلَّذی بِهِ دارَتْ نُقْطَةُ ٱلوُجودِ فی ٱلغَیْبِ وَ ٱلشُّهُودِ وَجَعَلْتَهُ مَرْجِعاً لِما یَرْجِعُ اِلَیْکَ وَ مَظْهَراً لِما یَظْهَرُ مِنْکَ وَ عَلیٰ حُرُوفاتِهِ مِنَ ٱلَّذینَ ما اَعْرَضُوا عَنْکَ وَ ٱسْتَقَرّوا عَلیٰ حُبِّکَ وَ رِضائِکَ وَ عَلَی ٱلَّذینَ هُمُ ٱسْتَشْهَدوا فی سَبیلِکَ بِدوامِ نَفْسِکَ وَ بَقاءِ ذاتِکَ وَ اِنَّکَ اَنْتَ ٱلغَفورُ ٱلرَّحیمُ. ثُمَّ اَسْاَلُکَ یا اِلٰهی بِٱلَّذی بَشَّرْتَنا بِهِ فی کُلِّ ٱلْواحِکَ وَ کُتُبِکَ وَ زُبُرِکَ وَ صُحُفِکَ وَ بِهِ ٱنْقَلَبَ مَلَکوتُ ٱلاَسْماءِ وَظَهَرَ ما سُتِرَ فی صُدورِ ٱلَّذینَ ٱتَّبَعوا ٱلنَّفْسَ وَ ٱلهَویٰ بِاَنْ تَجْعَلَنا ثابِتینَ عَلیٰ حُبِّهِ وَ مُسْتَقیمینَ عَلیٰ اَمْرِهِ وَ مَوالِیَ لِاَوْلیائِهِ وَ اَعادِیَ لاَعْدائِهِ. ثُمَّ ٱحْفَظْنا یا اِلٰهی مِنْ شَرِّ ٱلَّذینَ کَفَروا بِلِقائِکَ وَ اَعْرَضوا عَنْ وَجْهِکَ وَ اَرادوا قَتْلَ مَظْهَرِ نَفْسِکَ یا اِلٰهی وَ سَیِّدی تَعْلَمُ بِاَنَّهُمْ ضَیَّعُوا اَمْرَکَ وَ هَتَکوا سِتْرَ حُرْمَتِکَ بَیْنَ بَرِیَّتِکَ وَ تَمَسَّکوا بِاَعْدائِکَ تَضْییعاً لاَمْرِکَ وَ بَغْیاً عَلیٰ نَفْسِکَ. اَیْ رَبِّ خُذْهُمْ بِقَهْرِکَ وَ قُوَّتِکَ. ثُمَّ ٱهْتِکْ ما سُتِرَ بِهِ عُیُوبُهُمْ وَ شَقْوَتُهُمْ لِیَظْهَرَ ما فی صُدورِهِمْ عَلیٰ اَهْلِ مَمْلِکَتِکَ یا مُنْزِلَ

اَلْنِّقَمِ وَ خالِقَ اَلْاُمَمِ وَ سابِقَ اَلنِّعَمِ. لا اِلهَ اِلاّ اَنْتَ اَلعَزیزُ اَلْکَریمُ.

توضیح:

در این لوح مقدّس، جمال ابهی، ظهورالله را در مظهر الهیّه تشریح فرموده، قدرت و سلطنت، اوّلیّت و آخریّت او را عین قدرت و سلطنت، اوّلیّت و آخریّت خداوند می شمارند. می‌فرمایند که در جمال مظهر خدا جمال خدا مشهود است و در روی او روی خدا. آنگاه می‌فرمایند که عالم در اثر ظهور طلعت اعلی از آیات الهیّه مملو است و دریاها از مرواریدهای بیانات مقدّسه‌اش پر و درختان به ثمرات بهیّه آراسته‌اند سپس در مقام اعجاب از ظهور عظمت و کبریای الهی در این ظهور ابهی یاد می‌فرمایند و اثرات ظهور را در آفاق و انفس بیان می‌دارند. و چگونگی تفریق اشیاء را از طرفی و جمع و الفت آن را از طرف دیگر در اثر کلمة‌الله تشریح می‌فرمایند و آنگاه به بشارات طلعت اعلی به ظهور اعظم ابهی اشاره نموده می‌فرمایند: «چون ظهور اعظم واقع شد و آثار آن در جهان آشکار گردید، اضطراب عالم را گرفت، بهشت لقاء و جحیم محرومیّت از عرفان مظهر کلّیّهٔ الهیّه سبب جدائی مؤمن و کافر شد». سپس شکر ایمان و عرفان را ادا فرموده بیان می‌دارند که اگر جمیع عالم و خزائن آنرا مالک شوند و در راه محبوب ازلی انفاق نمایند شکر نعمت فوز به لقاء را بجا نیاورده‌اند، سپس ذکر الهی را به لسان خدا و مقام و منزلت این نوع ذکر را بیان می‌فرمایند و محقّق می‌دارند که خداوند از ذکر دیگران مقدّس است و باید به اذکار و کلمات خود او ستایش شود. خداوند شبه و مثل ندارد، اذکار و کلمات او هم بی‌مثیل و نظیر است. آنگاه حکمت نزول احکام و اثرات آنرا در نظم عالم بیان می‌نمایند و نفوس را به اطاعت اوامر الهیّه بخاطر محبّت‌الله مأمور می‌فرمایند، مؤمن صائم را به سپاس و ستایش خدا می‌خوانند تا از خدا بخواهد که بادهٔ نابش کلمة‌الله باشد و بهشتش وصل خدا.

آنگاه می‌فرمایند: کور باد چشمی که ببیند آنچه را تو دوست نداری و معدوم باد نفسی که بخواهد آنچه را تو نخواهی.

لوح امنع به درود و ثنا بر حضرت نقطهٔ اولی، نقطهٔ اوّلیّهٔ خلقت و سپس بر حروفات بیانیّه ختم می‌شود. مناجاتی در آخر لوح برای استقامت در امر و حفاظت از شر منکران صادر شده‌است.

و نیز مناجات مفصلی در شهر صیام از قلم محیی انام نازل شده که قسمتی از آن این است :

قوله تعالی :

« فَوَعِزَّتِكَ لَوْ يَجْتَمِعُنَّ عَلَيَّ مَنْ عَلَى ٱلْأَرْضِ بِٱلظُّلْمِ وَٱلْإِعْتِسَافِ لَيَنْطِقُ لِسَانِي بَيْنَهُمْ بِذِكْرِكَ وَثَنَائِكَ وَلَوْ يَقْطَعُونَ لِسَانِي يَنْطِقُ قَلْبِي بِمَا ٱلْهَمْتَنِي بِحُدُودِكَ وَإِحْسَانِكَ وَلَوْ يَقْطَعُونَ قَلْبِي لَيَذْكُرُكَ حَشَائِي وَأَرْكَانِي وَشَعْرِي يَصِيحُ وَيُنَادِي أَيْ رَبِّ هٰذَا بَهَائُكَ بَيْنَ طُغَاةِ خَلْقِكَ فَٱنْظُرْهُ بِلَحَظَاتِ عِنَايَتِكَ أَيْ رَبِّ هٰذَا هُوَ الَّذِي كَانَ مَذْكُوراً فِي صَحَائِفِكَ وَكُتُبِكَ وَٱلْوَاحِكَ وَهٰذَا لَهُوَ ٱلَّذِي نَزَّلْتَ ٱلْبَيَانَ لِعُلُوِّ شَأْنِهِ وَسُمُوِّ قَدْرِهِ وَإِعْلَاءِ كَلِمَتِهِ وَٱرْتِفَاعِ أَمْرِهِ وَهٰذَا لَهُوَ ٱلَّذِي أَصْبَحْتَ بِحُبِّهِ وَأَمْسَيْتَ بِذِكْرِهِ قُلْتَ وَقَوْلُكَ ٱلْأَحْلَى لَوْلَاهُ مَا نَزَّلْتَ ٱلْبَيَانَ وَقُلْتَ وَقَوْلُكَ

اَلْحَقُّ كُلُّ ذِكْرٍ خَيْرٍ نُزِّلَ فِي الْبَيَانِ مَا كَانَ مَقْصُودِي
اِلَّا نَفْسُهُ وَجَمَالُهُ اِذاً فَانْظُرْهُ مَطْرُوحاً بَيْنَ اَيْدِي
اَهْلِ الْبَيَانِ يَا مُنْزِلَ الْبَيَانِ فَمَا اَحْلَى ذِكْرَكَ نَفْسِي
وَذِكْرِي نَفْسَكَ اَنْتَ الَّذِي اكْتَفَيْتَ بِنَفْسِكَ عَنْ اَنْفُسِ
الْخَلَائِقِ كُلِّهَا اَنْتَ الَّذِي اَرَدْتَ فِي ذِكْرِكَ نَفْسِي وَاَنَا
الَّذِي مَا اَرَدْتُ فِي ذِكْرِي اِلَّا نَفْسَكَ فَيَا اِلٰهِي تَرَى بِاَنَّ
قَلْبِي ذَابَ فِي حُبِّكَ عَلَى شَأْنٍ لَوْ يُصَبُّ عَلَيْهِ بُحُورُ
الْعَالَمِيْنَ لَا يُخْمَدُ اَبَداً لِاَنَّ كَيْنُونَتِي وَنَفْسِي وَرُوحِي
وَجَسَدِي وَجِسْمِي كُلَّهَا قَدْ خُلِقَتْ بِحُبِّكَ وَحُبُّكَ
بَاقٍ لَا يُفْنَى وَهٰذَا مَقَامُ الَّذِي اَعْطَيْتَنِي وَلَا يَقْدِرُ
اَحَدٌ اَنْ يَتَصَرَّفَ فِيهِ اَبَداً يَا مَنْ ذِكْرُكَ اَنِيسِي
وَفَرَحُ قَلْبِي وَقَضَائُكَ مُرَادِي وَبَلَائُكَ مُؤْنِسِي فَيَا
اِلٰهِي تَشْهَدُ وَتَرَى اِنَّ الَّذِينَ هَتَكُوا حُرْمَتَكَ وَ
ضَيَّعُوا اَمْرَكَ وَنَقَضُوا عَهْدَكَ وَحَرَّفُوا آيَاتِكَ وَكَلِمَتِكَ وَ

نَهَذُوا اَحْكامَكَ وَتَرَكُوا اَوامِرَكَ وَاعْتَرَضُوا عَلىٰ هٰذَا الْعَبْدِ
الَّذِيْ اَنْفَقَ رُوْحَهُ فِيْ سَبِيْلِكَ وَبِهِ اشْتَهَرَ اَمْرُكَ وَرُفِعَ
ذِكْرُكَ وَلاحَ وَجْهُكَ وَاسْتُرْفِعَ سُطاطُ حُكْمِكَ وَخِباءُ مَجْدِكَ
وَبُنِيَ بَيْتُ اَمْرِكَ وَحَرَمُ قُدْسِكَ وَكَعْبَةُ جَلالِكَ وَاَنْتَ
تَعْلَمُ يا اِلٰهِيْ اِفْكَهُمْ وَمُفْتَرَياتِ اَنْفُسِهِمْ وَبَعْدَ مَا ارْتَكَبُوا
فِيْ دِيْنِكَ مَا ناحَ بِهِ سُكّانُ مَدائِنِ الْبَقاءِ وَاَهْلُ مَلاءِ
الْاَعْلىٰ كَتَبُوا بِاَنامِلِ الشِّرْكِيَّةِ فِيْ حَقِّ مَا يَلْعَنُهُمْ بِهِ
كُلُّ الذَّرّاتِ ثُمَّ مَظاهِرَ التَّوْحِيْدِ وَمَطالِعَ التَّفْرِيْدِ وَمَكامِنَ
وَحْيِكَ وَمَخازِنَ اِلْهامِكَ وَبَلَغُوا فِي الشِّقْوَةِ اِلىٰ مَقامٍ
كَتَبُوا بِاَنَّهُ نَسَخَ الْبَيانَ بَعْدَ الَّذِيْ بِنَفْسِيْ ظَهَرَ حُكْمُ
الْبَيانِ وَاَشْرَقَتْ شَمْسُ التِّبْيانِ وَبِذِكْرِيْ حُقِّقَ ذِكْرُهُ
وَبِنَفْسِيْ فُسِّرَتْ كَلِماتُهُ وَكُشِفَتْ اَسْرارُهُ وَبِقَلَمِيْ فُصِّلَتْ
حُرُوفاتُهُ وَظَهَرَتْ كُنُوزُهُ وَبَرَزَ مَا خُزِنَ فِيْهِ مِنْ لَئالِيْ
عِلْمِكَ وَجَواهِرِ عِلْمِكَ فَيا اِلٰهِيْ اَنْتَ تَعْلَمُ بِاَنَّهُمْ عَرَفُوا

نِعْمَتَكَ ثُمَّ أَنْكَرُوهَا لِأَنَّكَ أَظْهَرْتَنِي بِحُجَّةِ الَّتِي بِهَا
يَدَّعُونَ الْإِيمَانَ بِكَ وَبِمَظْهَرِ نَفْسِكَ إِذاً يَا إِلَهِي طَهِّرْ
قُلُوبَهُمْ وَنَوِّرْ أَبْصَارَهُمْ لِيَعْرِفُوكَ بِعَيْنِكَ وَيَنْقَطِعُوا عَمَّا
سِوَاكَ وَلَوْ أَنِّي أُشَاهِدُ هُمْ يَا إِلَهِي أَحْجَبَ مِنْ مِلَلِ الْقَبْلِ
بِحَيْثُ مَا أَحْصَيْتُ أَشْقَى مِنْهُمْ وَأَبْعَدَ عَنْهُمْ يَقْرَئُونَ
الْبَيَانَ وَيَكْفُرُونَ بِمُنْزِلِهِ وَيَفْتَخِرُونَ بِهِ وَيَعْتَرِضُونَ عَلَى
الَّذِي بِهِ نَزَلَتْ كَلِمَتُكَ وَصَحَائِفُ أَمْرِكَ فِي أَزَلِ الْآزَالِ
فَوَعِزَّتِكَ يَا إِلَهِي إِنَّهُمْ مَا آمَنُوا بِكَ وَلَوْ آمَنُوا مَا كَفَرُوا
فِي هَذَا الظُّهُورِ الَّذِي بِهِ غَنَّتْ أَوْرَاقُ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى
بِذِكْرِ اسْمِكَ الْعَلِيِّ الْأَعْلَى وَفُتِحَتْ أَلْسُنُ كُلِّ الْأَشْيَاءِ
بِثَنَائِكَ يَا رَبَّ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى وَيَشْهَدُ كُلُّ كَلِمَةٍ
نَزَلَتْ فِي الْبَيَانِ بِأَنَّهُ هُوَ النَّاظِرُ فِي الْأُفُقِ الْأَبْهَى .

سُبْحَانَكَ سُبْحَانَكَ يَا إِلَهِي تَسْمَعُ ضَجِيجِي وَصَرِيخِي
وَمَا يَرِدُ عَلَيَّ فِي كُلِّ الْأَحْيَانِ مِنْ مَظَاهِرِ الشَّيْطَانِ وَمَطَالِعِ

ٱلطُّغْيَانِ وَمَعَادِنِ ٱلْحَسَدِ وَٱلْحُسْبَانِ فَٱنْظُرْ يَا مَنْ
سَمَّيْتَ نَفْسَكَ بِٱلرَّحْمٰنِ هَلْ تَرَىٰ فِي أَرْضِكَ مَظْلُومًا
شِبْهِي أَوْ مَحْزُونًا مِثْلِي بَعْدَ ٱلَّذِي بِسُرُورِي طَارَ
ٱلْعَاشِقُونَ إِلَىٰ هَوَاءِ قُرْبِكَ وَٱبْتِهَاجِكَ وَٱسْتَعْرَجَ
ٱلْمُشْتَاقُونَ إِلَىٰ سَمَاءِ جَذْبِكَ وَعِرْفَانِكَ إِذًا ٱسْتَجَارَ يَا
إِلٰهِي هٰذَا ٱلْمَظْلُومُ فِي جِوَارِ عَدْلِكَ وَهٰذَا ٱلذَّلِيلُ
فِي جِوَارِ عِزِّكَ وَهٰذَا ٱلْفَقِيرُ فِي ظِلِّ غِنَائِكَ فَٱنْزِلْ عَلَيْهِ
مَا يَنْبَغِي لِشَأْنِكَ وَإِنَّهُ مَا أَرَادَ إِلَّا أَنْتَ وَلَا يُرِيدُ إِلَّا أَنْتَ
بِحَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ يَا مَالِكَ ٱلْبَهَاءِ وَٱلنَّاطِقُ فِي صَدْرِ
ٱلْبَهَاءِ وَٱلذَّاكِرُ فِي قَلْبِ ٱلْبَهَاءِ فَٱنْزِلْ يَا رَبَّ ٱلْبَهَاءِ
عَلَىٰ قُلُوبِ ٱلْعِبَادِ كَلِمَةَ ٱلتَّقْوَىٰ لِيَقُومُنَّ عَنْ رَقْدِ
ٱلْهَوَىٰ وَيَتَوَجَّهُنَّ إِلَىٰ ٱلْكَلِمَةِ ٱلْعُلْيَا يَا رَبَّ ٱلْعَرْشِ
وَٱلثَّرَىٰ فَيَا إِلٰهِي وَسَيِّدِي وَرَجَائِي أَشْهَدُ بِأَنَّكَ
كُنْتَ فِي أَزَلِ ٱلْآزَالِ إِلٰهًا وَاحِدًا أَحَدًا فَرْدًا صَمَدًا

وَتْراً بَاقِياً دَائِماً قَائِماً قَيُّوماً مَا اتَّخَذْتَ لِنَفْسِكَ شَبِيهاً
وَلَا شَرِيكاً وَلَا نَظِيراً أَرْسَلْتَ سُفَرَاءَكَ إِلَى عِبَادِكَ وَجَعَلْتَهُمْ
مَهَابِطَ وَحْيِكَ وَمَخَازِنَ عِلْمِكَ وَأَنْزَلْتَ إِلَيْهِمْ كُتُبَكَ
وَشَرَعْتَ فِيهَا شَرَائِعَ أَمْرِكَ وَأَحْكَامَكَ إِلَى أَنِ انْتَهَتِ
الْكُتُبُ إِلَى الْهَيْمَانِ وَالرُّسُلُ بِالَّذِي سَمَّيْتَهُ بِعَلِيٍّ
فِي جَبَرُوتِ الْقَضَاءِ وَمَلَكُوتِ الْأَسْمَاءِ وَإِنَّهُ أَظْهَرَ نَفْسَهُ
بِأَمْرِكَ وَدَعَا النَّاسَ إِلَى نَفْسِكَ وَبَشَّرَهُمْ بِالَّذِي بَشَّرَتْهُ
فِي مُحْكَمِ آيَاتِكَ وَمُتْقَنِ كَلِمَاتِكَ وَبِهِ قَدَّرْتَ مَقَادِيرَ أَمْرِكَ
وَأَحْكَامِكَ وَبِهِ فَصَّلْتَ كُلَّ شَيْءٍ تَفْصِيلاً مِنْ عِنْدِكَ وَمَنَعْتَ
فِيهَا الْعِبَادَ عَنْ سَفْكِ دِمَاءِ الَّذِينَ آمَنُوا بِكَ وَدَخَلُوا
فِي حِصْنِ أَمْرِكَ وَحِمَايَتِكَ وَكَذَلِكَ حَرَّمْتَ أَزْوَاجَ رُسُلِكَ
عَلَى الْأُمَمِ وَهَذَا مِنْ أَحْكَامِكَ الْمُحْكَمَةِ وَحُدُودَاتِكَ
الْمُتْقَنَةِ بِحَيْثُ نُزِّلَ فِي كُلِّ الْوَاحِكَ وَكُتُبِكَ وَزُبُرِكَ
وَمَعَ هَذَا الْحُكْمِ الْمُبِينِ وَالْأَمْرِ الْمَتِينِ نَقَضُوا عَهْدَكَ

وَنكثُوا مِيثاقَكَ وَتركُوا ما اُمِرُوا بِهِ وَاَمرُوا ما نُهُوا عَنهُ
وَبلَغُوا فِي الغَفلَةِ إلى مَقامٍ اَخَذَ الشَّهوَةُ مِنهُم زِمامَ
التَّكبِيرِ وَالحَيا وَخانُوا فِي حَرَمِ نَفسِكَ العَلِيِّ الاَعلى فَماهُ
آهُ مِن فِعلِهِ وَما ظَهَرَ مِنهُ تَاللّهِ شُقَّ سِترُ حِجابِ
حُرمَتِكَ بَينَ خَلقِكَ وَناحَ رُوحُ الاَمِينِ تِلقاءَ وَجهِكَ
وَتذَرَّفَت عَينُ البَهاءِ فِي هذِهِ المُصِيبَةِ الكُبرى وَالرَّزِيَّةِ
العُظمى وَما وَرَدَ عَلى اَحَدٍ مِن سُفَرائِكَ وَاَصفِيائِكَ ما وَرَدَ
عَلى مَظهَرِ اَمرِكَ الَّذِي جَعَلتَهُ مَظهَرَ سُلطَنَتِكَ وَمَطلَعَ
الوَهِيَّتِكَ وَمَشرِقَ رُبُوبِيَّتِكَ اِذاً اَنُوحُ وَ يَنُوحُ كُلُّ
الاَشياءِ عَمّا خُلِقَ مِن كَلِمَتِكَ العُليا وَاِنَّكَ يا اِلهِي لَم
تَزَل وَلا تَزالُ ما شَرَعتَ الشَّرايِعَ وَما وَضَعتَ المَناهِجَ
اِلّا لِاِبقاءِ ذِكرِكَ بَينَ خَلقِكَ وَاِعزازِ اَمرِكَ بَينَ بَرِيَّتِكَ
وَاِنَّكَ بِنَفسِكَ الحَقِّ كُنتَ وَتَكُونُ مُقَدَّساً عَن عَمَلِ العامِلِينَ
وَذِكرِ الذّاكِرِينَ وَاِنَّهُم يا اِلهِي ما اَستَحيُوا مِنكَ وَما

راعوا حرمتك في مملكتك واعزازك بين خلقك هل من
ذي بصر يعينني في بكائي وهل من ذي قلب ينوح
معي فيما ورد على حبيبي ومحبوبي وذاكري ومذكوري
وهل من منصف ينصف فيما ورد على مظهر نفسك من
اغفل عبادك فوعزتك يا الهي لو قتلت باسياف العالمين
لكان احب عندي من ان اكون موجوداً واراى ما لا رأت عين
يا من بيدك ملكوت السموات والارضين واخذه حب
الرياسة الى مقام سفك دم الذي اختصصته بمن بريتك
وجعلته مظهر احديتك وسميته بحرف الثالث
لمن اظهرته بامرك ونزلت في حقه ما لا نزل في حق
احد دونه واذ سفك دمه غلبت الظلمة على نور النهار
واخذ الاضطراب والاضطرار كل من سكن في الزوراء
ومع ذلك ما استشعروا وما تنبهوا وبلغوا في الشقوة
والاستكبار الى مقام ارادوا قتل من يذكرونه في الليالي

وَالْاَنْهارِ وَاِنَّكَ عَصَمْتَنِیْ بِقُدْرَتِكَ وَحَفِظْتَنِیْ بِجُنُوْدِ
غَیْبِكَ اِلیٰ اَنْ خَرَجْتُ عَنْ بَیْنِهِمْ بِمَشِیَّتِكَ وَقَضائِكَ فَلَمّا
خَیَّمْتَهُمْ بِسُلْطانِكَ كَتَبُوْا فِیْ حَقِّیْ ما یُلْعَنُهُمْ بِهِ اَقْلامُهُمْ
وَاَنا مِلُهُمْ وَمِدادُهُمْ وَاَلْواحُهُمْ وَحَقایِقُ كَلِمَتِیْ اِذاً یا
اِلٰهِیْ فَاَبْتَعِثْ قُلُوْباً صافِیَةً وَاَبْصاراً حَدِیْدَةً لِیَتَفَرَّسُوْا فِیْ
اَمْرِكَ وَما وَرَدَ عَلَیْكَ آهْ آهْ یَبْكِیْ مِنْ اَفْعالِهِمْ اَلْواحُ
اَلْبَیانِ وَعَیْنُ اَلْمَعانِیْ فِیْ كَلِماتِ اَلْبَیانِ وَمَعَ ذٰلِكَ
نَسُوْا نَفْسَهُمْ وَیَقُوْلُوْنَ اِنَّ اَلَّذِیْ اَظْهَرْتَهُ بِاَمْرِكَ اِنَّهُ
نَسَخَ اَلْبَیانَ بَعْدَ اَلَّذِیْ اُشْهِدُ كُلَّ ذِیْ دِرایَةٍ بِاَنَّ لِنَفْسِیْ
نَزَلَ اَلْبَیانُ وَبِظُهُوْرِیْ حُقِّقَ حُكْمُ اَلتِّبْیانِ وَجَعَلْتَ كُلَّ
ما نَزَلَ فِیْهِ هَدِیَّةً لِنَفْسِیْ وَمُعَلَّقاً بِاِذْنِیْ وَاَمْرِیْ فَآهْ
آهْ قَدْ تَكَدَّرَ ذَیْلُ اَلتَّقْدِیْسِ مِنْ غُبارِ مُفْتَرَیاتِ اَعْدائِكَ
وَتَشَبَّكَتْ اَفْئِدَةُ اَلْمُقَرَّبِیْنَ بِما وَرَدَ عَلیٰ مَحْبُوْبِ اَلْعارِفِیْنَ
مِنْ طُغاةِ بَرِیَّتِكَ فَیا اِلٰهِیْ هٰذا اَوَّلُ یَوْمٍ فِیْهِ فَرَضْتَ

اَلصِّيَامَ لِاَحِبَّائِكَ اَسْئَلُكَ بِنَفْسِكَ وَالَّذِيْ صَامَ فِيْ حُبِّكَ وَرِضَائِكَ
لَا لِهَوٰيَهُ وَبِاَسْمَائِكَ الْحُسْنٰى وَصِفَاتِكَ الْعُلْيَا بِاَنْ تُطَهِّرَ
عِبَادَكَ عَنْ حُبِّ مَا سِوٰئَكَ وَقَرِّبْهُمْ اِلٰى مَطْلَعِ اَنْوَارِ وَجْهِكَ
وَمَقَرِّ عَرْشِ اَحَدِيَّتِكَ وَنَوِّرْ قُلُوْبَهُمْ يَا اِلٰهِيْ بِاَنْوَارِ مَعْرِفَتِكَ
وَوُجُوْهَهُمْ بِضِيَاءِ شَمْسِ الَّتِيْ اَشْرَقَتْ مِنْ اُفُقِ مَشِيَّتِكَ
وَاِنَّكَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلٰى مَا تَشَاءُ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْمُسْتَعَانُ
ثُمَّ وَفِّقْهُمْ يَا اِلٰهِيْ عَلٰى نُصْرَةِ نَفْسِكَ وَاِعْلَاءِ كَلِمَتِكَ ثُمَّ
اَجْعَلْهُمْ اَيَادِيَ اَمْرِكَ بَيْنَ عِبَادِكَ ثُمَّ اَظْهِرْ بِهِمْ دِيْنَكَ
وَآثَارَكَ بَيْنَ خَلْقِكَ لِتَمْلَاءَ الْاٰفَاقَ مِنْ ذِكْرِكَ وَثَنَائِكَ
وَحُجَّتِكَ وَبُرْهَانِكَ وَاِنَّكَ اَنْتَ الْمُعْطِيُ الْمُتَعَالِيُ الْمُقْتَدِرُ
الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيْزُ الرَّحْمٰنُ سُبْحَانَكَ يَا اِلٰهِيْ كُلَّمَا اُرِيْدُ
اَنْ اَنْتَهِيَ ذِكْرَكَ اُشَاهِدُ اَنَّ حُبِّيْ لَا يَنْتَهِيْ فَلَمَّا
اِنَّهُ لَا يَنْتَهِيْ كَيْفَ يَنْتَهِيْ نِدَائِيْ وَذِكْرِيْ وَضَجِيْجِيْ
وَحَنِيْنِيْ وَاِنَّكَ يَا اِلٰهِيْ قَدَّرْتَ الْمُنَاجَاتَ لِمَنْ فِيْ حَوْلِيْ

وَجَعَلْتَ الْآيَاتِ بَيِّنَاتٍ لِنَفْسِكَ وَظُهُورَاتٍ لِأَمْرِكَ
وَلٰكِنَّ إِنِّي أُحِبُّ بِأَنْ أَذْكُرَكَ مِنْ قِبَلِ الْعَالَمِينَ وَبِمَا
عِنْدَهُمْ مِنْ ذِكْرِكَ وَثَنَائِكَ يَا مَنْ فِي قَبْضَتِكَ مَلَكُوتُ
مُلْكِ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرَضِينَ أَيْ رَبِّ فَانْصُرْنِي بِيَدِ ابْتِغَاءِ نَصْرِكَ
وَإِنَّ نَصْرَكَ نَفْسِي وَعِنَايَتَكَ إِيَّايَ هُوَ ارْتِقَائِي إِلَى الرَّفِيقِ
الْأَعْلَى وَخُرُوجِي عَنْ بَيْنِ هٰؤُلَاءِ الْأَشْقِيَاءِ الَّذِينَ مَا
كَانَ بَيْنَهُمْ إِلَّا ضَغِينَةً وَبَغْضَاءُ أَيْ رَبِّ فَاصْعِدْنِي
إِلَيْكَ يَا مَنْ بِحَرَكَةِ قَلَمِكَ خُلِقَ مَلَكُوتُ الْإِنْشَاءِ وَمَا كَانَ
مَقْصُودِي يَا إِلٰهِي فِيمَا نَطَقْتُ بِهِ بَيْنَ يَدَيْكَ إِلَّا لِيَظْهَرَ
عُبُودِيَّتِي بَيْنَ بَرِيَّتِكَ وَيَشْهَدُ كُلُّ بَانِيَّ أَنَا السَّائِلُ
وَإِنَّكَ أَنْتَ الْمَسْئُولُ وَإِنِّي أَنَا الدَّاعِي وَإِنَّكَ أَنْتَ الْمُجِيبُ
وَإِلَّا فَوَعِزَّتِكَ مُرَادِي مَا أَرَدْتَ وَمَقْصُودِي مَا قَصَدْتَ وَأَمَلِي
مَا قَضَيْتَ مَنْ فَرَّقَ بَيْنَ مَشِيَّتِي وَمَشِيَّتِكَ إِنَّهُ كَفَرَ بِكَ وَاتَّخَذَ
لَكَ شَرِيكًا فِي مُلْكِكَ وَبِمَشِيَّتِي أَظْهَرْتَ مَشِيَّتَكَ لَوْلَا

هِيَ مَا كَانَتْ هِيَ مُرَادِيْ فِدَاكَ يَا مُرَادَ الْبَهَاءِ مَقْصُوْدِيْ
فِدَاكَ يَا مَقْصُوْدَ الْبَهَاءِ مَشِيَّتِيْ فِدَاكَ يَا مُضْرِمَ نَارِ الْبَهَاءِ
وَيَا اَيُّهَا الْمُشْتَعِلُ فِيْ صَدْرِ الْبَهَاءِ وَيَا اَيُّهَا النَّاطِقُ
بِلِسَانِ الْبَهَاءِ اِذاً يَقُوْلُ مَحْبُوْبُ الْبَهَاءِ تَاللّٰهِ لَوْلَا الْبَهَاءُ
مَا غَرَّدَتْ وَرْقَاءُ الذِّكْرِ يَا مَلَاءَ الْمَغْضَاءِ اَنِ ارْحَمُوا الْبَهَاءَ
مِنْكُمْ وَمِنْ ظُلْمِكُمْ اِنْفَطَرَتِ السَّمَاءُ وَشُقَّ سِتْرُ الْوَفَاءِ
وَيَقُوْلُ الْبَهَاءُ رَضِيْتُ بِقَضَائِكَ يَا اِلٰهَ الْعَالَمِيْنَ وَمَقْصُوْدَ
الْقَاصِدِيْنَ وَمَا اَرَدْتُ اِلَّا مَا اَنْتَ اَرَدْتَهُ لِنَفْسِيْ وَمَا
اُرِيْدُ اِلَّا مَا اَنْتَ تُرِيْدُ فَوَعِزَّتِكَ اِنِّيْ اَكُوْنُ خَجِلاً
مِنْ بَدَائِعِ فَضْلِكَ وَمَا اخْتَصَصْتَنِيْ بِهِ بَيْنَ بَرِيَّتِكَ بِظُهُوْرِيْ
فَصَّلْتَ بَيْنَ الْمُمْكِنَاتِ وَاَخَذْتَ مِنْهَا جَوَاهِرَ خَلْقِكَ وَسَوَائِجَ
بَرِيَّتِكَ وَانْطَقْتَنِيْ يَا اِلٰهِيْ بِكَلِمَةٍ مِنْ عِنْدِكَ وَجَعَلْتَهَا
سَيْفاً ذَا ظُبَتَيْنِ بِقُدْرَتِكَ وَاقْتِدَارِكَ بِظُبَّةٍ مِنْهَا فَصَّلْتَ
وَفَرَّقْتَ عِبَادَكَ وَخَلْقَكَ الَّذِيْنَ هُمُ اسْتَكْبَرُوْا عَلَيْكَ وَ

تَوَقَّفُوا فِي أَمْرِكَ الَّذِي مَا أَظْهَرْتَ أَمْرًا أَعْظَمَ مِنْهُ وَبِظُهُورٍ
أُخْرَى جَمَعْتَ وَوَصَلْتَ وَبَلَّغْتَ وَرَبَطْتَ وَأَلَّفْتَ
بَيْنَ الَّذِينَ أَقْبَلُوا إِلَى وَجْهِكَ وَآمَنُوا بِآيَاتِكَ الْكُبْرَى
وَانْقَطَعُوا عَمَّا خُلِقَ فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ شَوْقًا لِجَمَالِكَ
وَطَلَبًا لِرِضَائِكَ وَإِقْبَالًا لِحَضْرَتِكَ وَإِظْهَارًا لِنِعْمَتِكَ
وَإِنَّكَ جَعَلْتَهُمْ أَيَادِيَ أَمْرِكَ بَيْنَ بَرِيَّتِكَ وَبِهِمْ
أَظْهَرْتَ مَا أَظْهَرْتَ مِنْ شُئُونَاتِ أَحَدِيَّتِكَ وَظُهُورَاتِ
فَرْدَانِيَّتِكَ طُوبَى لِمَنْ أَقْبَلَ إِلَيْهِمْ خَالِصًا لِحُبِّكَ
وَسَمِعَ مِنْهُمْ آيَاتِكَ وَبَيِّنَاتِكَ الَّتِي عَجَزَتْ عَنِ
الْإِتْيَانِ بِمِثْلِهَا مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرَضِينَ إِذًا يَا إِلَهِي
أَسْئَلُكَ بِكَ وَبِهَذَا الْمَظْلُومِ الَّذِي مَا شَهِدَ عَيْنُ الْإِبْدَاعِ
شِبْهَهُ بِأَنْ تُنْزِلَ مِنْ سَمَاءِ الْإِبْدَاعِ مَا يُنْبِتُ بِهِ فِي
قُلُوبِ الْمُشْتَاقِينَ نَبَاتَ حُبِّكَ وَعِرْفَانِكَ وَإِنَّكَ أَنْتَ
الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا تَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُهَيْمِنُ الْقَيُّومُ

فَيا اِلٰهِيْ اَسْئَلُكَ بِذِكْرِ اِسْمِكَ الْعَلِيِّ الْاَعْلٰى بِاَنْ
تُشْرِبَ كُلَّ الْعِبادِ رَحِيْقَ عِنايَتِكَ وَاِفْضالِكَ لِيَعْرِفُنَّكَ
كُلٌّ بِمُيُوْنِهِمْ وَيَدْخُلُنَّ فِيْ ظِلِّ سِدْرَةِ التَّوْحِيْدِ يا مَنْ
بِيَدِكَ مَلَكُوْتُ التَّقْدِيْرِ عَزِيْزٌ عَلَيَّ بِاَنْ تَجْعَلَ اَحَداً
مِنْ خَلْقِكَ مَحْرُوْماً عَنْ رَحْمَةِ الَّتِيْ اخْتَصَصْتَها بِاَيّامِكَ
فَوَعِزَّتِكَ اَنَّ عِبادَكَ اَرادُوْا ضُرِّيْ وَابْتِلائِيْ وَاِنِّيْ اُرِيْدُ
تَقَرُّبَهُمْ اِلَيْكَ وَدُخُوْلَهُمْ فِيْ جَنَّةِ الْاَبْهىٰ وَاِنَّكَ اَنْتَ
الْمُقْتَدِرُ عَلىٰ ما تَشاءُ تَعْلَمُ ما فِيْ نَفْسِيْ وَاِنَّكَ اَنْتَ
الْمُقْتَدِرُ الْعالِمُ الْعَزِيْزُ الْمَحْمُوْدُ .

لوح سوّم

قولُهُ تعالىٰ :

هُوَ الْعَزِيْزُ الْمَنّانُ

يا اِلٰهَ الرَّحْمٰنِ وَالْمُقْتَدِرَ عَلَى الْاِمْكانِ تَرىٰ عِبادَكَ

« روزه »

حضرت بهاء الله در کتاب مستطاب اقدس میفرمایند :

۱ ــ « يَا قَلَمَ ٱلْاَعْلَىٰ قُلْ يَا مَلَأَ ٱلْاِنْشَاءِ قَدْ كَتَبْنَا عَلَيْكُمُ ٱلصِّيَامَ اَيَّاماً مَعْدُوْدَاتٍ وَ جَعَلْنَا ٱلنَّيْرُوْزَ عِيْداً لَكُمْ بَعْدَ اِكْمَالِهَا كَذٰلِكَ اَضَاءَتْ شَمْسُ ٱلْبَيَانِ مِنْ اُفُقِ ٱلْكِتَابِ مِنْ لَدُنْ مَالِكِ ٱلْمَبْدَءِ وَ ٱلْمَآبِ » . (K 16) .

و بعد میفرمایند :

۲ ــ « كُفُّوا اَنْفُسَكُمْ عَنِ ٱلْاَكْلِ وَ ٱلشُّرْبِ مِنَ ٱلطُّلُوْعِ اِلَى ٱلْاُفُوْلِ اِيَّاكُمْ اَنْ يَمْنَعَكُمُ ٱلْهَوَىٰ عَنْ هٰذَا ٱلْفَضْلِ ٱلَّذِي قُدِّرَ فِي ٱلْكِتَابِ » . (K 17)

و در لوح ملك باریس (ناپلئون سوم) نازل :

۳ ــ « قَدْ كَتَبْنَا ٱلصَّوْمَ تِسْعَةَ عَشَرَ يَوْماً فِي اَعْدَلِ ٱلْفُصُوْلِ وَ عَفَوْنَا مَا دُوْنَهَا فِي هٰذَا ٱلظُّهُوْرِ ٱلْمُشْرِقِ ٱلْمُنِيْرِ » . (ص ۱۱٤ الواح نازله بملوك)

و در رسالهٔ سؤال و جواب مرقوم است :

٤ ــ « براستی میگویم از برای صوم و صلوة عند الله مقامی است عظیم ولکن در حین صحّت فضلش موجود و عِنْدَ تکَسُّر عمل بآن جائز نه . این است حُکم حقّ جَلَّ جَلالُهُ از قبل و بعد » .

٥ ـ " يَا اَحِبّائِي اَنِ اَعْمَلُوْا بِمَا اُمِرتُمْ بِهِ فِي اَلْكِتَابِ قَدْ كُتِبَ لَكُمُ اَلصِّيَامُ فِي شَهْرِ اَلْعَلاَءِ صُوْمُوْا لِوَجْهِ رَبِّكُمُ اَلْعَزِيْزِ اَلْمُتَعَالِ " .

(ص ٢٦ گنجينهٔ حدود و احكام)

و در رسالهٔ سؤال و جواب مرقوم است :

٦ ـ " سؤال : در غير شهر العلاء (١) اگر نفْسی خواسته باشد صائم شود جائز است يا نه و اگر نذر و عهد كرده باشد كه صائم شود مجریٰ و مُمضیٰ است يا نه ؟ جواب : حُكم صوم از همان قرار است كه نازل شده ولكن اگر نفسی عهد نمايد(٢) لِلّٰه صائم شود بجهت قضاءِ حاجات و دونِ آن ، بأسی نبوده و نيست ولكن حقّ جَلّ جَلالُهٗ دوست داشته كه عهد و نذر در اموری كه منفعت آن بعباد الله ميرسد واقع شود " .

(ص ٤٤ گنجينهٔ حدود و احكام)

* * *

حضرت عبدالبهاء ميفرمايند :

١ ـ " اعظم امور اجراء احكام عبادتيّهٔ الهيّه از قبيل صلوة و صوم باتمّ قویٰ دلالت فرمائيد " . (ص ١٢ گنجينهٔ حدود و احكام)

٢ ـ " صلوة و صيام از اعظم فرائض اين دور مقدّس است اگر نفسی تأويل نمايد و تهاون كند البتّه از چنين نفوس احتراز لازم " .

(ص ٩٢ ج ٤ امر و خلق)

۳ ـ « صیام سبب تذکّر انسان است . قلب رقّت یابد روحانیّت انسان زیاد شود و سببِ این میشود که انسان فکرش حصر در ذکر الهی میشود از این تذکّر و تنبّه لابدّ ترقّیات معنوی از برای او حاصل شود "

(ص ۲۷ ج ۹ ماندهٔ آسمانی ط اوّل در ۱۱۸ بدیع)

سپس میفرمایند :

٤ ـ « صیام بر دو قِسم است جسمانی و روحانی . صیام جسمانی کفّ نفس از ماکولات و مشروبات است که انسان از مشتهیات جسمانی پرهیز کند . امّا صیام معنوی روحانی است که انسان خود را از شهوات نفسانی و غفلت و اخلاق حیوانیّه و شیطانیّه منع نماید . پس صیام جسمانی رمزی است از آن صیام روحانی یعنی ای پروردگار همچنانکه از مشتهیات جسمانیّه و اشتغال بطعام و شراب باز ماندم دل و جانم را از محبّت غیر خویش پاك و مقدّس کن و نفْسم را از شهوات هوائیّه و اخلاق شیطانیّه محفوظ و مصون بدار تا روح بنفحات قدس اُنس گیرد و از ذکر دون تو صائم گردد » .

(ص ۲۷ ج ۹ ماندهٔ آسمانی ط اوّل)

• به نصوص مبارکه در فصل نماز نیز مرجعه شود •

*****

هو الله تعالی شانه العظمة والاقتدار

ایام ایام صیام است ومشرق ظهورات فضل مالک انام از نقطهٔ نیت میکاهد
وبر روحانیت میافزاید هوی را به هدی تبدیل مینماید وجفا را بوفا ازبرای تربیت
نفس مدیان اعظم وداروی اکبر است حکمتها در آن مستور ومصلحتها در آن مکنون
جل من امر العباد به وجلت عظمة من حکم به والصلوة والسلام علی الذی ظهرت
او امر الله وانتشرت احکامه ونزلت نعمة العرفان وبرزت ظهورات الطافه وعلی
آله واصحابه الذین نور الله بهم آفاق بلاده وظهرت سطوته بین عباده . . .

سبحانک

اللهم یا الهی انا ضمنا بامرک وافطرنا بحبک ورضائک فاقبل منا یا الهی واعملنا فی
سبیلک خالصاً لوجهک وناظراً الی امرک من دون ان ننظر الی جهة دونک
ثم اغفر لنا ولآبائنا ولکل من آمن بک وبآیاتک الکبری فی هذا الظهور الاعظم الابهی
انک انت المقتدر علی ما تشاء وانک انت المتعالی العزیز المختار .

باب دوم

در روزه

مشتمل بر (۶) فصل

فصل اول - در وجوب روزه

جل‌القدم جل سلطانه در کتاب اقدس میفرمایند قوله تعالی :

یا قلمَ الأعلی قل یا ملاءَ الأنشاء قد کتبنا علیکم الصیامَ ایامًا معدوداتٍ وجعلنا النّیروزَ عیدًا لکم بعد اکمالها کذلک اضاءت شمس البیان من افق الکتاب من لدُن مالک المبدء والمئاب (آیه چهل) انتهی

(بیانات مبارکه در خصوص صیام که در ضمن صلوة و اهمیت آن نازل در قبل در آغاز باب اول همین قسمت ذکر شد مراجعه شود)

و در لوح دیگر از قلم قدم نازل قوله تبارك و تعالی :

یا محمّد علیك بهائی و عنایتی ایام صیام است و از قبل بشهر الله موسوم از حق میطلبیم کل را مؤید فرماید بآنچه در کتاب از قلم اعلی نازل شده . انتهی

و نیز در کتاب اقدس بعد از ذکر بعضی از احکام صیام میفرمایند قوله تعالی

هذه حدود الله التی رُقِمَت من القلم الأعلی فی الزُبُر و الألواح (آیه ٤٥) تمسّکوا بأوامر الله و احکامه و لا تکونوا من الذین اخذوا اصولَ انفسهم و نبذوا اصولَ الله وراءهم بما اتّبعوا الظنونَ و الأوهامَ (آیه ٤٦) انتهی

و در لوح مبارکی که مطلعش باین بیان الهی آغاز شده یا احمد اسمع النداء من شطر الکبریاء میفرمایند قوله تعالی :

حکم صوم قد انزله اللهُ فی کتابه الأقدس لاریب فیه انه نُزِّلَ من لَدُن علیم حکیم . انتهی

فصل ثانی در میقات صیام

در کتاب اقدس نازل قوله تعالی :

واذا تمتْ ایامُ الإعطاء قبل الامساکِ فَلْیَدْخُلُنَّ فی الصیام کذلک حکم مولی الأنام (آیه ۴۳)

تبصره ۱ (بنص مبارک فوق شهر العلاء ماه روزه است وآن ماه نوزدهم از شهر بهائی است چون ماه بعد هم خاتمه یابد پس از آن بنص مبارک ایام ها واعطا شروع میشود واز آغاز ماه نوزدهم (شهر العلاء) باید صائم شد در لوح حاجی کاظم نتاج از قلم عظمت جل جلاله نازل قوله تعالی:

یا احبائی اَنِ اعْمَلوا بما اُمِرتم به فی الکتاب قد کُتِبَ لکم الصیامُ فی شهر العلاء صوموا لوجه ربکم العزیزِ المتعالِ ..

ودرلوح « یا احمد اسمع النداء من شطر الکبریاء » ازقلم جمال قدم جل جلاله نازل قوله تعالی :

یا احمد علیك بهائی ذکر صوم وصلوة مجدد میشود تا معلوم و واضح گردد صوم بیان لدی الرحمن بطراز قبول فائز و درکتاب اقدس حکمش نازل . واما الصلوة انها نُزِلت من قلمی الأعلی علی شأنٍ تَشْتَعِلُ به الصدور وتجذِبُ به الأفئدة والعقول . انتهی

تبصره ۲ ـ چون ذکر ایام ها ، درکتاب الهی مقرون بذکر صیام وارد شده بنابراین درذیل این تبصره بایام ها ، وسال و ماه این امر بدیع اشاره کرده سپس بنگارش باقی احکام صوم میپردازد درکتاب اقدس نازل قوله تعالی انّ عِدّةَ الشهور عند الله تسعة عشر شهرًا فی کتاب الله قد زُیّنَ اولها بهذا الاسم المهیمنِ علی العالمین (۲۹۲)

مطابق نص صریح حضرت اعلی جل اسمه الاعز الاعلی سال مرکب از ۱۹ ماه و هر

ماه عبارت از نوزده روز است قوله تعالی در باب ثالث از واحد خامس کتاب بیان « خداوند عالم خلق فرموده کل سنین را بامر خود و از ظهور بیان قرار داد عدد هر سنین را عدد کلشئ و آنرا نوزده شهر قرار داده و هر شهر را نوزده روز فرموده .... شهر اول را بهاء و آخر را علاء نامیده . انتهی

اسامی شهور و ایام را حضرت اعلی جل اسمه الاعلی مطابق اسماء الهی که در دعای سحر شیعیان امامیه نازل شده مقرر فرموده اند و عنوان آن دعا این است اللهم انی اسئلك من بهائك بابهاه وکل بهائك بهی .... الخ

اسم آخر شهور که در اینجا ذکر شده علاء است و اسم اول بهاء و سایر اسامی نیز مطابق اسامی ایام و شهور امر بیست ولکن در شریعت بیان محل و مقام ایام زائده بر ایام سال امری معین نشده بود تا آنکه حکم آن از قلم جمال القدم جل ثنائه در کتاب اقدس نازل شد قوله تعالی :

واجعلوا الأیام الزائدة من الشهور قبل شهر الصیام انا جعلنا ها

مظاهر الهاء بین اللیالی والأیام (آیه ۴۱)، لذا ما تحدّدت بحدود السَنَة والشهور ینبغی لأهل البهاء أن یُطعموا فیها أنفسهم و ذوی القربی ثمّ الفقراء والمساکین وَیُهَلِّلُنَّ وَیُکَبِّرُنَّ وَیُسَبِّحُنَّ وَیَحْمَدُنَ رَبَّهُمْ بالفرح وَالانبساط (آیه ۴۲)

و در لوحی نازل:

و سال هم نوزده ماه مقرر و هر ماه نوزده روز که عدد جمیع ۳۶۱ روز میشود. و چون ایام شمسی ۳۶۵ روز و بعضی سالها ۳۶۶ روز است پنج یوم زائده و کسرا که مظاهر ما، و ایام عطا، است و قبل از امساک مقرر فرموده اند باید قبل از شهر صیام قرار داد و ماه صیام ماه آخر است و روز نوروز روز عید .....

و اسامی نوزده ماه را باین نحو مقرر فرموده اند ماه اول شهر البهاء، دوم شهر الجلال سوم شهر الجمال چهارم شهر العظمة پنجم شهر النور ششم شهر الرحمة هفتم شهر الکلمات هشتم شهر الکمال نهم شهر الاسماء، دهم

شهرالعزة یازدهم شهرالمشیة دوازدهم شهرالعلم سیزدهم شهرالقدرة
چهاردهم شهرالقول پانزدهم شهرالمسائل شانزدهم شهرالشرف هفدهم
شهرالسلطان هجدهم شهرالملک نوزدهم شهرالعلاء واین نوزده
اسم الله اسامی ایام هر ماه از ابتدا تا یوم نوزدهم اطلاق میشود مثلاً یوم
اول هر ماه یوم البهاء دوم یوم الجلال سوم یوم الجمال بهمین نحو تا آخر و
اسامی ایام هفته رانیز از اسماء الله تعیین فرموده اند مثلاً شنبه یوم الجلال
یکشنبه یوم الجمال دوشنبه یوم الکمال سه شنبه یوم الفضال چهارشنبه
یوم العدال پنجشنبه یوم الاستجلال جمعه یوم الاستقلال و بدانکه از سنه
اول ظهور است از واحد اول از اول تعداد نموده تا بنوزده که یکواحد است
منتهی شود ثانیاً واحد دیگر کذا ثالثاً الی ما لانهایه ولی در تعداد سنه از اول
و دوم و سوم الی عدد واحد او ازید تعداد ذکر واحد اول و ثانی و ثالث
الی ایّ عدد یُعَدّ باید ذکر شود تا واحد منتهی نشده مرقوم میشود سنه اول یا دوم

یا سیم از واحد اول وچون نوزده تمام شد سنه اول یا چهارم یا نهم مثلاً از واحد ثانی و یا ثالث و یا رابع الی ما لا نهایه مرقوم میگردد . انتهی (۱)

---

(۱) در جلد سوم عالم بهائی منطبعه امریکا راجع بسنه ۱۹۳۰ - ۱۹۲۸ صفحه ۱۳۵ نیز این مطالب بتفصیل مرقوم و از نوشتجات نبیل زرندی ذکر در سال ۱۳۱۰ هجری خود را غرق کرد و تاریخ غرق خود را با کلمه غریق مطابق ساخت و شرح حالش بقلم خود او در تاریخ نبیل انگلیسی کهیکل مبارک ترجمه فرموده اند (در صفحه ۴۳٤ مسطور است) استخراج شده . و در آن برای تعیین نشین هر واحد هر سالی از واحد باسمی که عددش با آن مطابق است موسوم گردیده و اسامی مزبور بقرار ذیل است . ۱ الف ۲ با ۳ اب ٤ دال ٥ باب ٦ واو ۷ ابد ۸ جار ۹ بهاء ۱۰ حب ۱۱ بهاج ۱۲ اجواد ۱۳ احد ۱٤ واب ۱٥ وداد ۱٦ بدی ۱۷ بهی ۱۸ ابهی ۱۹ واحد انتهی و نوزده قرن بدیع عبارت از یک کلشئ و هر قرن عبارت از نوزده سال است وچون واحد اول تمام شود بواحد ثانی شروع کرده و همچنین الی ما لا نهایه وچون یکدور بآخر رسید از آن بکلشئ تعبیر کنند بتعداد اول یا دوم الی ما لا نهایه فی المثل تاریخ این روز که اینعبد بنگارش این اوراق مشغول است بقرار ذیل است یوم الجلال یوم المسائل من الشهر العلاء من سنه الواو من الواحد السادس من کلشئ الاول یعنی روز شنبه پانزدهم شهر العلاء، سال ۱۰۱ تاریخ بدیع

وایام الهاء چنانچه ذکر شد قبل از ایام صیام گرفته میشود .

جمال مبارک جل جلاله در لوح خلیل[1] که از کتاب بیاکل سؤال کرده میفرمایند قوله تعالی

واما ماسئلت فی الأیام انا جعلناها مظاهر الهاء فی ملکوت الانشاء

لذا تحددت بحدود السنة والشهور ینبغی لمن فی البیان ان

یطعموا فیها انفسهم ثم الفقراء والمساکین ویهللوا ویکبروا

ویسبحوا ویمجدوا ربهم بالفرح والانبساط واذا تمت الأیام

یدخلن فی الصیام کذلک حکم مولی الأنام .

این ایام بسط قبل از قبض واعطاء قبل از امساک است لذا باید کل بکمال انبساط

وابتهاج وروح وریحان بتهلیل وتکبیر وتسبیح حق متعال مشغول شوند ودر این ایام

اجتماع وضیافت وسرور لدی الله محبوب بست انشاء الله کل بکمال ما یمکن فی الامکان

در این ایام متلذذ باشند وبعد وارد در شهر صیام شوند طوبی للعاملین . انتهی

(١) مقصود حاج محمد ابراهیم معروف بمستغنی شیرازی الاصل یزدی المسکن بست که از قلم مبارک بخلیل ملقب شده ولوح او در جواب سؤال از بیاکل در رحیق مختوم مندرجست در ذیل جمله مستغاث العالمین .

ودر لوح دیگر نازل :

هو الأقدس الأعظم الأبهی. هذه ایامُ البهاء وَاَمَرْنَا الکلَّ ع
ان یُنفِقوا فیها علی انفسهم وعلی الذین توجّهوا الی هذا المقام المرفو
ان اذکروا اللهَ فیها ثمَّ اعرفوا قدرَها لأنّها تحکی عن هذا الأسم
الّذی به سخّر اللهُ الغیبَ والشهودَ انا جعلنا ها قبل الصیامِ
فضلاً من عندنا وانا المقتدر علی ما کان وما یکون طوبی لمن
عمل بما اُمر من لدی الله وویلٌ لکلّ غافلٍ مردود . انتهی

راجع بایام ها، الواح مخصوصه از قلم مبارک نازل شده از جمله لوحی است که مطلعش اینست

نبیّ الغریب المظلوم قد تشرّفتِ الأیامُ یا الهی بالأیام الّتی سمّیتها
بالهاء کأنّ کلَّ یوم منها جعلته مبشّرا ورسولاً لیُبشّرَ الناس بالأیام
الّتی فیها فرضتَ الصیامَ علی خلقک وبریّتک . . . . الخ

ولوح دیگر نیز که مطلعش اینست یا الهی وناری ونوری قد دخلتِ الأیامُ

التی سمیتہما باتیام الهاء فی کتابك یا مالك الاسماء ... الخ

ودر لوح دیگر کہ مطلعش اینست هو الاقدس الاعظم الابهی سبحان الذی

اظهر نفسه کیف اراد انه لهو المقتدر المهیمن القیوم هذه ایامُ

الهاء .... الخ کہ از قبل نگاشتہ شد . چون بر این جمله استحضار حاصل شد

بذکر بقیه احکام میپردازد

در رساله سؤال وجواب نازل :

س - در غیر شهر العلاء اگر نفسی خواسته باشد صائم شود جایز است یا نه واگر

نذر وعهد کرده باشد کہ صائم شود مجزی و ممضی است یا نه ؟

ج - حکم صوم از هما نقرار است کہ نازل شده ولکن اگر نفسی عهد نماید نیه صائم

شود بجهة قضاء حاجات ودون آن بأسی نبوده ونیست ولکن حق جل جلاله

دوست داشته کہ عهد ونذر در امور یکہ منفعت آن بعباد الله میرسد واقع شود انتهی

فصل سوم . در حدود روزه

(در)

در کتاب اقدس میفرمایند

کفّوا انفسکم عن الاکل والشرب من الطلوع الی الافول ایاکم ان یمنعکم الهوی عن هذا الفضل الذی قُدِّر فی الکتاب (ص ۲۷)

و در لوح حاجی کاظم نساج نازل :

کفّوا انفسکم من الطلوع الی الغروب کذلک حکم المحبوب من لدی الله المقتدر المختار . انتهی

حضرت عبدالبهاء جل ثنائه در لوح بواسطه آقا محمد جهرمی در طهران حاجی میرزا آقا جهرمی میفرمایند قوله جل ثنائه :

ای سائل صوم عبارت از کفّ نفس است از جمیع ماکولات و مشروبات دخان از جملهٔ مشروبات است و انسان نباید لسانرا بکلمات فظیعه بیالاید والبهاء علیک ع ع . انتهی

فصل چهارم کسانیکه از روزه گرفتن معافند

درکتاب اقدس نازل قوله تعالی :

لیس علی المسافر والمریض والحامل[1] والمرضع[2] حرج[3] عفی الله عنهم فضلا من عنده انه لهو العزیز الوهاب (آیه ٤٤)

ودرلوح نساج حاجی کاظم نازل قوله تعالی :

لیس علی المسافر والمریض من حرج هذا من فضلی علی العباد انتهی .

ودررسالهٔ سؤال وجواب نازل

س - ازصوم نفوسیکه درشهر صیام باشغال شاقه[4] مشغولند

ج - صیام نفوس مذکوره عفوشده ولکن درآن ایام قناعت وستر لاجل احترام حکم الله ومقام صوم اولی واجب .

س - ازصوم وصلوة مریض .

---

(١) زن آبستن (٢) زن بچه شیرده (٣) حرج مسئولیت وگناه (٤) سخت وپرزحمت

ج - براستی میگویم از برای صوم وصلوة عندالله مقامی است عظیم ولکن در حین صحت فضلش موجود وعند نکسر[1] عملِ بآن جایز نه این است حکم حق جل جلاله از قبل وبعد طوبی للسّامعین والسّامعات والعاملین والعاملات الحمد لله مُنزِل الآیات ومُظهِر البیّنات انتهی

ونیز در کتاب اقدس نازل :

من کان فی نفسه ضعف من المرض او الهرم عفی الله عنه فضلاً من عنده انه لهو الغفور الکریم (آیه ٢٤)

در سؤال وجواب نازل :

س - از حد هرم

ج - نزد اعراب اقصی الکبر[2] ونزد اهل بها تجاوز از سبعین[3] . انتهی

ودر لوح « یا قلم الأعلی اذکر من اقبل الی الله » نازل قوله تعالی

---

(١) نکسر کسالت وبیماری شکستگی (٢) نهایت درجه پیری (٣) سبعین هفتاد

اینکه از هرم سئوال نمودید نزد اعراب اقصی الکبر بوده ولکن عند الله تجاوز از سبعین

انتهی

حضرت ولی امر الله جلت قدرته در لوح محفل مقدس ملی ایران شیدالله ارکانه .

مورخ ١٤ شهر الرحمة سنه ٩٥ میفرمایند :

در جواب سئوال آنمحفل که آیا بالغین بحد هرم بطور مطلق مشمول عفوند یا در صورتیکه

دارای ضعف باشد هر شخصیکه بالغ بحد هرم است مطلقا مشمول عفو است انتهی

در شرایط مسافر که مشمول عفو است در رساله سئوال وجواب نازل :

س - از تعیین سفر

ج - تعیین سفر نه ساعت از قرار ساعت مصنوع واگر مسافر در جائی توقف کند

ومعین باشد توقف او تا یک شهر بیان باید صائم شود واگر اقل از یکشهر باشد

صوم بر آن نیست واگر در بین شهر صوم وارد شود بحیثیکه یکشهر بیانی در آنجا توقف

مینماید باید سه روز افطار کند وبعد از آن مابقی ایام صوم را صائم شود واگر

بوطن خود رسد که دائم الاقامه در آنجا بوده است باید همان یوم اول ورود صائم شود

س - از حد صوم مسافر پیاده

ج - حد آن دو ساعت مقرر شده اگر بیشتر شود افطار جائز . انتهی

ونیز جل جلاله جل کبریائه در لوح ورقای شهید میفرمایند قوله تعالی

حد و سفر نه ساعت در کتاب الهی معین شده یعنی از مقامیکه حرکت مینماید تا مقامیکه اراده وصول بآن نموده نه ساعت شد حکم صوم مرتفعست . . . . ویومیکه قصد سفر مینماید آن یوم صوم جائز نه . انتهی

واز جمله موارد دیگه جمیع از صیام معفوند آنستکه عید مولود و یا مبعث در ایام صیام واقع شود . چنانچه در سئوال وجواب نازل :

س - اگر عید مولود و یا مبعث در صیام واقع شود حکمش چیست

ج - اگر عید مولود و یا مبعث در ایام صیام واقع شود حکم صوم در آن یوم مرتفع است

انتهی

واز جملهٔ مشمولین عفو از صلوة وصیام نسوانند در هنگام جریان عادت وباید در هر زوال نود و پنج مرتبه ذکری را که در کتاب اقدس نازل گویند قوله تعالی :

قد عفی الله عن النساء حین مایجدن الدم الصوم والصلوة ولهن ان یتوضأن ویسبحن خمسا وسبعین مرة من زوال الی زوال سبحان الله ذی الطلعة والجمال هذا ما قدر فی الکتاب ان انتم من العالمین (آیه ۳۱) انتهی

فصل پنجم در ادعیه ایام صیام

الواح متعدده راجع بایام صیام از قلم الهی نازل که مطلع برخی از آن بقرار ذیل است

از جمله لوح مبارکی است که باینجمله آغاز میشود « باسمه المشرق من افق البیان اللهم انی اسئلک بالایة الکبری . . . لوح مبارک دیگر بسم الله الاقدس الابهی یا الهی هذه ایام فیها فرضت الصیام . . .

ولوح مبارک دیگر هو العزیز المنان یا اله الرحمن والمقتدر علی الامکان

لوح دیگر بسم الله الأقدس الأمنع الأعز العلی الأعلی سبحانك
اللهم یا الهی هذه ایام فیها فرضت الصیام لکل الأنام لیزکّی بها
انفسهم وینقطعن عمّا سواك .... ودر لوح مبارک دیگر بسم الله
الأقدس ... سبحانك اللهم اسئلك بالذی اظهرته وجعلته
ظهوره نفس ظهورك وبطونه نفس بطونك .... ولوح مبارک دیگر
باین عنوان هو الأمر سبحانك اللهم یا الهی اسئلك بالذین جعلت
صیامهم فی حبّك ورضائك .... لوح مبارک دیگر بسم الله الأقدس
العلیّ الأعلی سبحانك اللهم یا الهی اسئلك بعظمتك التی منها استعظم
کلّ شئ .... الخ ولوح مبارک دیگر هو الأظهر سبحانك اللهم
یا الهی اسئلك بهذا الظهور الذی بدل الدیجور بالبکور...
ولوح دیگر الأعظم سبحانك اللهم یا الهی اسئلك باسمك الباقی (۱)

---

(۱) این الواح در رسالهٔ تسبیح وتهلیل جمعاً مندرج واعراب گذاری شده است مراجعه فرمایند

فصل ششم درآنکه عید صیام عید نوروز است

در کتاب اقدس نازل قوله تعالی :

وجعلنا النیروز عید الکم (آیه ۴۰) طوبی لمن فاز بالیوم الأول من شهر البهآء الذی جعله الله لهذا الأسم العظیم (آیه ۲۵۸) طوبی لمن یُظهِرُ فیه نعمةَ الله علی نفسه انه مِمَّنْ اظهر شکر الله بفعله المُدِل علی ذلک الذی احاط العالمین (۲۵۹) قل انه لصدر الشهور ومبدئها وفیه تمر نفحة الحیات علی الممکنات طوبی لمن ادرکه بالرّوح والرّیحان نشهد انه من الفائزین (۲۶۰)

در رسالهٔ سؤال وجواب نازل :

س - در باب نوروز

ج - هر روز شمس تحویل بحمل شود همان یوم عید است اگرچه یکدقیقه بغروب مانده باشد ودر لوح زین المقربین نازل قوله تعالی :

یوم منسوب باسم اعظم که یوم عید است اگر تحویل مثلاً بعد از ظهر یا عصر واقع شود
آن یوم عید خواهد بود که مثل آن ساعت مثل شمس است اشراق بر کل آن یوم واقع
میشود ومخصوص چون باسم اعظم منسوب است حکم عصر آن مثل فجر عند الله محسوب است
لهذا در هر وقت یوم که تحویل شود آن یوم عید خواهد بود طوبی للمتنعمین انتهی
راجع بنوروز الواح متعدده موجود از جمله لوح مبارک الأقدس الأعظم الأبهی
لك الحمد یا الهی بما جعلت هذا الیوم عید اللقربین .....
ولوح مبارک الأعظم لك الحمد یا الهی بما جعلت النیروز ولوح
مبارک هو الحی الباقی القیوم شهد الله لنفسه بوحدانیته ...
ولوح مبارک هو الأقدس الأعظم الأعلی سبحانك اللهم یا اله العالم
ومالك الأمم اشهد انك لم تزل کنت مقدسا عن ذکر الکائنات
الخ .... نوروز عند الله روز فیروزی است وعظمت آن در الواح مبارکه
مذکور برای اطلاع بباب ثالث واحد خامس کتاب بیان وباب رابع عشر واحد

سادس وخطاب حضرت عبدالبهاء درخصوص نوروز که درباب شصت وچهارم این کتاب مندرج است مراجعه فرمایند